

အရှင်ရွှေဖျား

မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသိုက်

ဆန်းကြယ်သောဝတ္ထုတိုများ
[ပထမအကြိမ်ရောင်းချမှု]

BURMESE
CLASSIC

အရှင်
ရွှေဖျား

စာအုပ်နှစ်ဆူအမှတ် - ၅၀၀၀၈၆၀၆၀၁
 မျက်နှာပုံနှိပ်ခြင်းအမှတ် - ၅၀၀၂၇၅၀၆၀၃

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - (၂၀၀၆၊ ဇူလိုင်လ)
 အုပ်စု - (၅၀၀)

မျက်နှာပုံ - အောင်စံမြင့်
 ကွန်ပျူတာစာစီ - Quality
 အတွင်းဖောင် - Quality

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမန်းဇော်တင်(ပိုးကရင်ပုံနှိပ်တိုက်) (၀၂၂၀၀၁)
 အမှတ် ၁၂၀၊ မင်းရဲကျော်စွာလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြင့်ထွန်း(မြ) (၀၃၉၀၆)၊
 ၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

တန်ဖိုး - ၈၀၀ - ကျပ်

www.burmeseclassic.com

မာတိကာ

၁။	မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသိုက်	၁
၂။	အောက်တိုဘာ ၁၃ ရက်	၁၃
၃။	ရှင်ကြီးတစ်ဘက် ကျားကြီးတစ်ဘက်	၃၈
၄။	တရားနဲ့တား	၅၇
၅။	ပျောက်ဖြူကြီး	၇၇
၆။	အလာကောင်းလျက် အခါနှောင်းသူ	၁၀၂
၇။	ဖုံးရွှံ့ပလုံ	၁၁၄

မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသိုက်

ကျွန်ုပ်သည် 'ကမ္ဘာ့ဘဏ္ဍာသိုက်ကြီးများ' ခေါ် စာအုပ်ကြီးထဲမှ မြန်မာဘာသာပြန်ဆို၍ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ပုလဲနက်သင်္ချိုင်းဟူ၍လည်း ကောင်း၊ သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းတွင် ရတနာကျောက်စိစားမြောင်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ရေးသားခဲ့ဖူးပြီဖြစ်ရာ ယခုအောက်တွင် ရေးသားအံ့သော 'မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသိုက်' မှာ တတိယမြောက် ဝတ္ထုဖြစ်ပေသည်။ ယင်းသိုက်ကြီးမှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် မက္ကဆီကို နယ်စပ်ရှိ အနောက်တောင်စွန်းနယ် တစ်နယ်ဖြစ်သော 'အရီဇိုနာ' Arizona နယ်တွင် တည်ရှိလေသည်။ မြို့တော်မှာ ပွိုနစ်ဖြစ်၍ တိုင်းရင်းသားတို့ အခေါ်အဝေါ်အားဖြင့် နေဝင်မြို့တော်ဟု တွင်လေသည်။

ဤကမ္ဘာ့ဘဏ္ဍာသိုက်ညွန့်ပေါင်းဝတ္ထု စာအုပ်ကြီးကို ရှာဖွေစုဆောင်းရေးသားသူ 'ကင်ကရစ်ပင်' ဆိုသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကြီးသည် ဝါသနာအလျောက် ထိုပျောက်ဆုံးနေသော ပစ္စည်းဘဏ္ဍာ ရတနာရွှေငွေများရှိရာ အရပ်ဒေသများနှင့်တကွ ယင်းတို့၏မူလ ဘူတ အဖြစ်အပျက်မှန်များကို နှစ်ပေါင်းများစွာ စူးစမ်းရှာဖွေပြီးနောက် သူကိုယ်တိုင် ရှာဖွေနိုင်ခြင်း၊ အကျိုးခံစားနိုင်ခြင်း မရှိစေကာမူ နောင်လာ နောက်သား စွန့်စားရှာဖွေသူများအတွက် အထောက်အပံ့ ရစေရန်ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤသိုက်ကြီး တည်ဆောက်ရာဒေသမှာ ပွိုနစ်မြို့တော်ကြီး အပြင်၌ အလွန်ခေါင်လှသော တောင်တန်းများအနက် အမေရိကန် အင်ဒီယန်ခေါ် လူငယ်များ အမြတ်တနိုးထားရာ 'သရဲတောင်' ခေါ် တောင်၌ တည်ရှိလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုင်သိုက်ကြီးကို လိုက်သဖြင့် သေကြေ ပျက်စီးရသူပေါင်း ၂၀ ကျော်ပင် ရှိခဲ့ပြီဟု ဆိုလိုလေပြီ။

ထိုင်သိုက်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာပုံကား အောက်ပါအတိုင်းပေတည်း။

ထွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်လောက်က ယခု အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုနယ် အနောက်တောင်ပိုင်း ဒေသများကို အများအားဖြင့် မက္ကဆီကိုက ပိုင်ဆိုင်လေသည်။ ၁၈၆၃ ခုနှစ် ကွန်ဂရက် အစည်းအဝေးတွင် အရီဇိုနာမှာ သီးခြားနယ်တစ်နယ် ဖြစ်လာ၍ ၁၉၂၁ ခုနှစ်တွင် ပြည်ထောင်စုနယ်တစ်နယ် ဖြစ်လာလေသည်။ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော လူမည်းများ အမြတ်တန်း ထားသည့် 'သရဲတောင်'မှာ ထို နယ်အတွင်း တည်ရှိ၍ ထိုနယ်၏ နောက်ခံရာဇဝင်ကို ထွန်ပိတို့ သိရန် လိုအပ်သည်အတိုင်း ရေးသားဖော်ပြခြင်းဖြစ်၏။

ဤနှစ်ပေါင်း ၁၀၀ မျှသော ရာဇဝင်တစ်လျှောက်အတွင်း ၁၈၄၆ ခုနှစ်မှ အစပြုခဲ့၏။ ထိုနှစ်တွင် မက္ကဆီကိုနယ်မှ ညီ အစ်ကိုအရင်းအချာများဖြစ်ကြသော 'ဖီရို' ရွှေနှင့် မဲနုရယ်ဆိုသူ ၃ ယောက်တို့သည် မက္ကဆီကို မြို့ဟောင်းကြီး၏ မြောက်ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်ဒေသများတွင် အဖိုးတန် သတ္တုနှင့် ရွှေများကို စူးစူးရှရှ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုနေရာဒေသများမှာ ထိုအချိန်က တောတောင်နှင့်တကွ မြစ်ချောင်း၊ အင်းအိုင်တို့ကိုပါ မြေပုံတွင် ဖော်ပြခြင်းမပြုရသေးဘဲ လူသူ မပေါက်မရောက်ဖူးသော ဒေသများ ဖြစ်လေသည်။ ညီအစ်ကို ၃ ယောက်တို့သည် တောတောင်ကြီးများနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ကန္တာရများကို ပေပေါင်းများစွာ ကျော်ဖြတ်ပြီးနောက် ယခုအခါ သရဲတောင်ဟုခေါ်သော တောင်ကြီးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။

တောင်ကြီးမှာ ထိပ်ဖျားတွင် မည်းနက်သော ကျောက်ထွတ် ကျောက်တက်ကြီးများ နက်ရှိုင်းလှသော ချောက်ကြီးများဖြင့် ပြည့်လျက် အမြင်အားဖြင့်ပင် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။ ချဉ်းကပ်သွားမိသောအခါ ရွှေစသော အဖိုးတန်သတ္တုများ ထွက်မည့် လက္ခဏာများကို တွေ့ရသဖြင့် ညီအစ်ကို ၃ ယောက်တို့သည် ထိုတောင်ကြီး၏ အောက်ခြေ၌ ရှာဖွေကြရာ အလွန်ကောင်းသော ရွှေများထွက်မည့် ရွှေကြောကြီး ၈ ခုကို တွေ့ရှိကြလေသည်။ သို့နှင့် သူတို့သည် တစ်ယောက်လျှင် ၃ လက်မ အလျားရှိသည့် အတုံးများကို ရွှေကြောတစ်ခုမှ ဖြတ်၍ တစ်ယောက်လျှင် ၃ လက်မ အလျားကျစီ ယူခဲ့ကြပြီးနောက် မိမိတို့ ထွက်ခဲ့ကြသော 'ချီဟူးအားဟူးအား' မြို့သို့ အလုပ်သမားများနှင့် ပစ္စည်းကိရိယာများ ပြန်၍ယူရန် ချက်ချင်းဆုတ်ခွာခဲ့ ကြပေသည်။

လပေါင်း အနည်းငယ်ကြာသောအခါ လက်နက်ပစ္စည်းအပြည့်အစုံဖြင့် လူ ၁၀၀ ခန့်သည် ထိုသူရဲတောင်တန်းကြီးများ၏ တောင်ခြေတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာကြ၍ အခိုင်အမာ တဲစခန်းများ ဆောက်လုပ်ကာ ရွှေကြောကြီးရှစ်ခုမှ ရွှေများကို စိတ်အားထက်သန်စွာ တူးဖော်လျက် ရှိကြလေသည်။ ခေါင်းဆောင်ကား ညီအစ်ကို သုံးယောက်အနက်မှ အကြီးဆုံး ပီဒရိုပင် ဖြစ်တော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ပီဒရိုသည် အလုပ်သမားများဖြင့် ရွှေတွင်းကြီးကို တူးဖော်ကာ ရွှေများကို ဝန်တင်လှည်း အမြောက်အမြားဖြင့် 'ချီဟူးအားဟူးအား' မြို့သို့ ၂ နှစ်တိုင်တိုင် တိတ်တစ်ဆိတ် လျှို့ဝှက်စွာ သယ်ယူခဲ့ပြီးလျှင် မြို့သို့ရောက်သောအခါ အရည်ကျို၍ ရွှေကို ထုတ်ယူလေသည်။ ဤလျှို့ဝှက်သော အလုပ်ကြီးကို မည်သူမျှမသိဘဲ ရှေ့သို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ရန် ဖြစ်သော်လည်း အကြောင်းတစ်ခုပေါ်လာခဲ့လေသည်။

မက္ကဆီကို မြောက်ပိုင်းရှိ 'အပက်ချီး-အင်ဒီယန်း' ခေါ် တိုင်းရင်းသား လူမည်းများသည် သူတို့ကိုးကွယ်သော 'မိုးကြိုးဘုရား' (Thunder God) နေထိုင်ရာ တောင်တန်းများကို လူဖြူတို့အား လာရောက် နှောင့်ယှက်လျက်ရှိကြောင်း အနည်းနည်းအားဖြင့် သိသွားလျှင် နောက်ဆုံး ၁၈၄၈ ခုနှစ်၌ ရွှေတွင်းရှိရာသို့ လာရောက်ကာ တစ်ခါတည်း တိုက်ခိုက်တော့၏။

ရွှေတွင်းတူးသမားများမှာ အလစ်တွင် တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ လူအင်အားမမျှသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ လွင်ပြင်များ ရှိရာသို့ ဆုတ်ခွာခဲ့ရပြီးလျှင် ထိုတောင်ခြေရှိ လွင်ပြင်အနီး၌ အားလုံးလိုလိုပင် သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံကြရလေသည်။

လူနီမျိုးများဖြစ်ကြသော အပက်ချီး လူရိုင်းတို့သည် အငြိုးကြီးငြိုးလျက် ရှိနေခဲ့သဖြင့် သာမန် သတ်ဖြတ်ရုံမျှမကသေးဘဲ လူကောင်များကိုပင် အပိုင်းပိုင်းပြတ်အောင် ခုတ်ထစ်ကာ လူဖြူများ လောဘဇောတိုက်သော ရွှေမှန်သံကျောက်များကို လူကောင်များပေါ်သို့ လိုက်၍ဖြူးလေ သည်။

အပက်ချီတို့သည် ရန်သူဦးခေါင်းများကို ဖြတ်၍ ဦးခေါင်းခွံများကို ယူသွားပြီးနောက် ရွာမှ အကြီးအကဲများ စုရုံးကာ အစည်းအဝေး ပြုလုပ်လျက် သူတို့၏ မိုးကြိုးနတ်မင်း နေထိုင်သော တောင်ကို နောက်ထပ် လူဖြူများ မလာနိုင်စေရန် နည်းလမ်းများ ရှာဖွေကြလေသည်။

လူဖြူများသည် အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှလောက် ဒုက္ခခံ၍ တော်ကြီးတောင်ကြီးထဲသို့ လာရောက်ကာ ဝင်းလက်၍ အဝါရောင်ရှိသော ကျောက်မှန်များကို ယူလေသနည်းဟု စဉ်းစားကြ၏။ ထိုအခါက သူတို့သည် ထိုဝင်းလက်သော အမှန်တို့မှာ ရွှေမှန်များဖြစ်ကြောင်း၊ ရွှေသည် အဖိုးတိုက်တန်ကြောင်း

သေကြံသေးချေ။ ဤအဝါရောင်တောက်သော အမှုန်များသည် သူတို့အတွက်
တန်ခိုးအရှိချေ။ ရွှေဟူသော စကားကိုပင် နားမလည်ကြသေးဘဲ ရှိနေကြလေ
သည်။ သို့နှင့် သူတို့သည် ပြောင်လက်တောက်ပသော အဝါရောင် အမှုန်
ကလေးများ ကပ်နေသည့် ထူးဆန်းသော ကျောက်တုံးကျောက်ချပ်များကို နောင်
ညည်သူမျှ မတွေ့စေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ကာကွယ်ပစ်ရန် သဘောတူ
ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

သို့နှင့် သူတို့သည် ရွာတွင်းမှ မိန်းမများအား နေ့ရောညပါ ရွှေထွက်
ညည် လက္ခဏာရှိသော ကျောက်များကို သာမန်ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ၊
သဲများ သစ်ချောက်များ၊ အမှိုက်သရိုက်များဖြင့် ဖုံးအုပ်စေလျက် အပေါ်ယံမှ
ရေအညှစ်ငယ်မျှသာ တော်တောင် သဘာဝအတိုင်း ပေါက်လေ့ရှိသော သစ်ပင်
များကို ခိုက်ပျိုးလေ့ရှိကြသည်။ သို့နှင့် ရက်ပေါင်းများစွာ ညဉ့်နက်သန်းကောင်
အထိ အလုပ်လုပ်ကြရာ ရွှေကြောကြီး ၈ ခုမှာ အရိပ်အငွေ့မျှ မကျန်ရစ်တော့ဘဲ
တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေတော့၏။ ထို့နောက် သူတို့၏ မိုးကြိုး
နတ်မှာ သိတ်ငြိမ်အေးချမ်းစွာ နေနိုင်တော့မည်ဖြစ်၍ နောင်မည်သူမျှ ထိုနေရာ
များကို တွေ့တော့မည်မဟုတ်ကြောင်း ယူဆကာ မြောက်ပိုင်းဒေသသို့ ပြန်ကြ
လေ၏။

ရိုးပွားအားပွားအား မြို့မှ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများနှင့် သတ္တုတွင်း တူးဖော်
လျက်ရှိသော အလုပ်သမားများ၏ မိသားစုများလည်း ရွှေတင်သော လှည်းများ
မလာတော့ဘဲ ရုတ်တရက် အဆက်ပြတ်သွားသောအခါ ရွှေတွင်းတွင် တစ်စုံ
တစ်ရာ ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်ချက်ကြ၏။ စုရုံးတိုင်ပင်ကြ၏။ သို့နှင့် ညီအစ်ကို
၃ ယောက်ထဲမှ မြို့တွင် ရွှေထုတ်လုပ် ရသော အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေသူ 'ရာမုန်'
ခေါင်းဆောင်လျက် လူ ၅ ယောက် ရွှေတွင်း၌ မည်သို့ဖြစ်ပျက်သည်ကို သိရှိရန်
စွန့်စားသွားရောက်ကြလေသည်။ ကြမ်းတမ်းသော ခရီးတစ်လျှောက်သွားကြပြီး
နောက် 'သရဲတောင်တန်းများ' အနီးရှိလွင်ပြင်သို့ ရောက်သောအခါ သူတို့တွေ့
မြင်ရသော ရွှေမြင်ကွင်းမှာ လွန်စွာမှ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းတော့၏။ လူ
ကောင်များသည် ခေါင်းတခြား ကိုယ်တခြား ခြေတခြား လက်တခြား မြေပေါ်
တွင် ပြန်ကြဲလျက် အသားတုံး အသားတစ်တို့မှာ ရွှေမှုန့်သံကျောက်များဖြင့်
လိမ်းကျံကာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ သို့နှင့် ၅ ဦးသားတို့သည် မည်သို့မျှ
မလုပ်နိုင်ကြတော့ဘဲ လာလမ်းအတိုင်း အပြေးအလွှားပြန်၍ ဆုတ်ခဲကြွရလေ
သည်။ မြို့သို့ပြန်၍ ရောက်ကြသောအခါ ရွှေတွင်းအလုပ်သမားများသည်
မြို့ပေါ်ရှိ ရွှေတွင်းများ၌သာ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ကြလျက် ရာမုန်မှာလည်း ရွှေ

အလုပ်ကို စွန့်ပစ်ကာ ကျွဲ နွားမွေးမြူသည့် အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်လျက် ရှိခဲ့လေသည်။ ထိုနေရာသို့ တစ်ဖန် သွားရောက်ရှာဖွေရန်ကိုကား အိပ်မက်မျှပင် မမက်ဝံ့တော့ချေ။

နှစ်ပေါင်းအနည်းငယ်ကြာသောအခါ ရာမန်သည် ခြေချုပ်မိသော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခြံထဲတွင် အမြဲနေထိုင်ရသော အလုပ်ကို ငြီးငွေ့၍လာတော့၏။ သို့နှင့် သူသည် ကျွဲနွားများနှင့်တကွ ခြံကြီးကို ရောင်းချကာ ချီးဟူးအား ဟူးအားမြို့နှင့် မနီးမဝေး သတ္တုတွင်းများ တူးဖော်သော ရွာကလေးတစ်ရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့၏။ မိမိတို့ ညီအစ်ကိုတစ်စု ဖြစ်ပျက်တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကိုလည်း မေ့လျော့ပျောက်ပျက်စေရန် အရက်ကို တွင်တွင် ကြီးသောက်ကာ အရက်ဆိုင်၌သာ အချိန်ဖြုန်း၍ နေလေတော့၏။

တစ်ည၌တွင် သူသည် အရက်ဆိုင်တွင် ရွှေရှာသမားနှစ်ယောက်နှင့် ကံအားလျော်စွာ တွေ့ဆုံမိလေသည်။ တစ်ယောက်မှာ 'ဂျက်ကော့' ဆိုသူ ဂျာမန်လူမျိုးဖြစ်၍ အခြားတစ်ယောက်မှာ ဒတ်(ချ)လူမျိုး 'လူဒီ' ဆိုသူဖြစ်၏။ ရာမန်သည် ထိုသူနှစ်ဦးနှင့် အရက်အတူ သောက်ရင်း မိတ်ဆွေဖြစ်လာကာ အရက်ဗူးလာသောအခါ သူတို့ ညီအစ်ကို ၃ ယောက်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ထူးဆန်းသော သရဲတောင်တန်းကြီးများမှ ရွှေကြောကြီး ၈ ခု တွေ့ရပုံကိုလည်းကောင်း၊ မြောက်ပိုင်းမှ လူနီများ ကိုယ်တိုင် အဘယ့်ကြောင့် မသွားပါသနည်းဟု မေးမြန်းသောအခါ ရာမန်က ပထမအချက်မှာ ရွှေတွင်းနေရာသည် ယခုအခါ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု နယ်အတွင်းသို့ ပါဝင်နေပြီဖြစ်သဖြင့် မက္ကဆီကန် လူမျိုးများကို အမေရိကန် လူမျိုးများက မလိုလာသော အချက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒုတိယအချက်မှာ သူ့အစ်ကိုများနှင့်တကွ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများပါ ရက်စက်စွာ အသတ်ခံရသော နေရာသို့ ထပ်မံမသွားလိုကြောင်း၊ သူတို့အား ယခုတိုင် မိမိစိတ်ထဲတွင် မမေ့သေးကြောင်းဖြင့် ရှင်းပြ၏။ သို့သော် အကယ်၍ အသက်ကိုစွန့်ကာ သွားရောက်ရှာဖွေကြလိုက ထိုသရဲတောင်တန်းကြီးများနှင့်တကွ ရွှေများတွေ့သောနေရာကို မြေပုံအကြမ်းတစ်ခု ပြုလုပ်ရေးဆွဲပေးမည့်အကြောင်း ပြောကြားလေသည်။

မြေပုံကိုရသွားပြီးနောက် ဂျက်ကော့နှင့် လူဒီတို့သည် ရာမန်၏ မြေပုံကို မယုံကြည်ကြသောကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဤမျှလောက် ကြောက်မက်စွယ်ကောင်းသောနေရာသို့ သက်စွန့်ကြီးပမ်းမသွားဝံ့ကြသောကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ အရက်ဆိုင်တွင် တွေ့ဆုံကြပြီးနောက် ၁၁ နှစ်လုံးလုံး အချိန်ကြာ၍ လာခဲ့လေသည်။ ၁၈၇၀ ပြည့်နှစ်သို့ ရောက်သောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ချီးဟူးအား ဟူးအားမြို့ မြောက်ဘက်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ရာမန်၏

www.burmeseclassic.com

မြေပုံအရ သရဲတောင်တန်းများသို့ ရောက်၍ရှာဖွေကြရာ ရွှေကြောကြီး ၈ ခုအနက် တစ်ခုကိုတွေ့၍ ချက်ချင်းပင် အလုပ်ကို စတင်လုပ်ကိုင်တော့၏။ ထင်းအတွက် သစ်ပင်ကြီးများကို လိုကာ ပိတ်၍ထားသော တွင်းဟောင်း နေရာများကို ခွဲဖျက် ဖော်ထားကြ၏။ သူတို့၏လွှဲသံတူသံနှင့် ပုဆိန်သံများတို့သည် ချိုင့်ဝှမ်းနက် ခွင်းရာ တောင်ကြားကြီးများတွင် ပဲ့တင်ထပ်လျက် ရှိတော့၏။

ထိုအချိန်သို့ရောက်သောအခါမှ ၎င်းတို့ ဇာတ်လမ်းအတွင်းသို့ 'ဝေါလဇာ' နှင့် 'ဝိုက်ဇာ' ဆိုသူ နာမည်ကျော်လူဆိုး ရွှေတွင်းသူခိုးကြီးနှစ်ယောက် တို့သည် အနီးအနားတွင် သတ္တုများလိုက်လံ ရှာဖွေလျက်ရှိနေသဖြင့် တူသံပုဆိန် သံများကို ကြားရသောအခါ အသံကြားရာသို့ တိတ်တဆိတ် ချဉ်းကပ်လာကြ လေသည်။ လူနှစ်ယောက်တို့သည် ရွှေတွင်းဟောင်းတစ်ခုကို တိတ်တဆိတ် တူးဖော်နေကြောင်း မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့မြင်ရသောအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် သူ၏အဖော်သည် နှောင့်နှေး၍မနေဘဲ သေနတ်များကို ကျောထက်မှ ဖြုတ်ကာ ရွှေတွင်းတူးနေသူ (ဂျက်ကော့နှင့်လူဒီ) နှစ်ယောက်တို့အား တစ်ယောက်စီ ပစ်ချ လိုက်တော့၏။ သို့သော်အချိန်မှာ အတော်ပင် မှောင်နေပြီဖြစ်၍ ရွှေတွင်းနေရာကို အတန်ငယ်မျှသာ ကြည့်ရှုနိုင်ပြီးလျှင် နောက်တစ်နေ့နံနက်မှ လာမည်ဟု စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်ကာ တဲစခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ရွှေတွင်းဟောင်းရှိရာသို့ ပြန်လာကြသောအခါ အလောင်းနှစ်လောင်းကို မတွေ့ရတော့ချေ။ ဂျက်ကော့နှင့် လူဒီတို့သည် ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန် ရရှိခဲ့သော်လည်း ထိုနေရာမှ တတ်နိုင်သမျှ ဝေးအောင် တဖြည်း ဖြည်းတွား၍ လာကြ၏။ လူဒီမှာတောင်တန်းများ၌ပင် ဝေဆုံးခဲ့၍ နောင်အခါ သူ၏အလောင်းကို တွေ့ရှိကြလေသည်။ ဂျက်ကော့မှာမူ လူဒီလောက် ဒဏ်ရာ မပြင်းထန်သဖြင့် တောင်ပေါ်မှ တောင်အောင်သို့ အရောက်ဆင်းနိုင်ခဲ့ပြီးလျှင် ရွှေတွင်းရှာသမား တစ်ဦးကတွေ့၍ သူ၏တဲသို့ ယူဆောင်သွားလေသည်။ သူ သည်လည်း မကြာမီ သေဆုံးသွားရာ ရွှေတွင်းသူခိုးများက သူတို့နှစ်ယောက်အား မည်ကဲ့သို့ အလစ်တွင် ပစ်ခတ်သွားသည်ကို မသေမီမှာထားပြောကြား၍ သွားနိုင် သေး၏။ သို့သော် လူဆိုးများအား မည်သူကမျှ လိုက်လံရှာဖွေ ဖမ်းဆီးခြင်း မပြုချေ။

မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးခေါ် ဝေါလဇာသည် နေ့အချိန်တွင် ရွှေတွင်းကို ကြည့် ရှုလေ့လာရာ ရွှေအမြောက်အမြား ထွက်မည့် ရွှေကြောကြီး တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ မနီးမဝေးတွင် ရှိသော သူ၏အဖော် ဝိုက်ဇာကဲ့သို့ သေနတ် ပြောင်းလှည့်ကာ တစ်ခါတည်း ပစ်ချလိုက်တော့၏။ ဒဏ်ရာမှာ သေလောက် သော ဒဏ်ရာပင် ဖြစ်သော်လည်း ဝိုက်ဇာသည် အောက်တောင်ကြားလမ်းသို့

အရောက် မဆင်းနိုင်ဆင်းနိုင် ဖြင့် ဆင်းသက်ခဲ့ပြီးလျှင် အင်ဒီယန်းလူမျိုးနှင့်တွေ့၍
ဖလော့ရင့်မြို့အနီးရှိ ကာနယ်ဝါကာ၏ ခြံကြီးရှိရာသို့ ယူဆောင်သွားကြလေ
သည်။

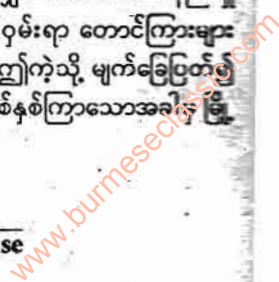
သေခါနီး၌ ဝိုက်စာသည် ရွှေတွင်းအကြောင်းနှင့်တကွ ၎င်းရွှေတွင်းကို
တူးဖော်နေသော လူနှစ်ယောက်အား မိမိတို့က သေနတ်နှင့် မည်ကဲ့သို့ ပစ်ခတ်
ခဲ့ပုံများကို အမေရိကန်စစ်ဗိုလ် 'ကာနက်ဒါကာ' အား အစုံအလင် ပြောပြခဲ့ရုံမျှမက
မုတ်ဆိတ်ဖြူတစ်ခု ရေးဆွဲပေးခဲ့လေသည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် နာမည်ကြီး
ရွှေတွင်းသူခိုး တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ၏စကားများကို ကာနယ်ဝါကာ
က မယုံကြည်ချေ။

လူဒီနှင့် ဂျက်ကော့တို့အား မူလရွှေတွင်းကို စတင်တွေ့ရှိသူ 'ရာမွန်'က
ပေးလိုက်သော မူလမြေပုံမှာ မည်သည့်နေရာတွင် ရှိနေသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မသိရ
တော့ပေ။

ဤနေရာ၌ စာရေးသူ 'ကင်ကရစ်ပင်'က အောက်ပါအတိုင်း ရေးသား
ထားလေသည်။

"ယင်းမူလမြေပုံကိုပင် မတွေ့ရစေကာမူ ထိုမုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသိုက်
ရှိရာဒေသကို ကျွန်ုပ် ညွှန်ပြနိုင်ပါသည်။ ဤရှင်းလင်း ညွှန်ပြချက်ကို နောက်
အခန်းတွင် ရေးသားဖော်ပြပါအံ့"

မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး အမည်ခံ 'ဝေါလဇာ' သည် လူနှစ်ယောက်ကို သတ်
ဖြတ်ပြီးနောက်တွင်မှ မတရားသဖြင့်ရရှိသော ရွှေတွင်းကို ၆ နှစ်တိုင်တိုင် လျှို့ဝှက်
စွာ တူးဖော်လုပ်ကိုင်လျက် နှစ်စဉ်လုပ်ငန်းဖြင့် ဖြူနစ်မြေသို့ ရွှေမှုန်တစ်အိတ်ကို ယူခဲ့ပြီး
လျှင် ရောင်းချ၍ စားရေရိက္ခာနှင့် ပစ္စည်းကိရိယာများကို ဝယ်ယူလေ့ရှိ၏။ ဤ
ကဲ့သို့ နှစ်စဉ်ပြုလုပ်နေသည့်အကြောင်းကို အချို့လူများ ရိပ်မိသိရှိလာပြီးလျှင်
ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လိုက်လံရှာဖွေ၍ရှိသောသူအချို့သည် မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနောက်
သို့ တိတ်တဆိတ် နောက်ယောင်ခံ၍လိုက်ကြ၏။ သို့သော် မည်သူမျှ လမ်းဆုံး
အထိ ရောက်အောင် မလိုက်နိုင်ကြချေ။ အကင်းပါးလှသော မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး
သည် မှောင်မိုက်သော ညဉ့်များ၌သာ ပြန်လေ့ရှိပြီးလျှင် ၁၀၀ ထက် မနည်းရှိ
သည့် များမြောင်လှစွာသော 'သရဲတောင်' ၏ ချိုင့်ဝှမ်းရာ တောင်ကြားများ
အတွင်းသို့ဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေသည်။ ဤကဲ့သို့ မျက်ခြေပြတ်၍
သွားပြီးနောက် မည်သူမျှမတွေ့ရတော့ဘဲ နောက်တစ်နှစ်ကြာသောအခါ၌ ခြံ
ပေါ်တွင် ပြန်၍တွေ့ရလေသည်။

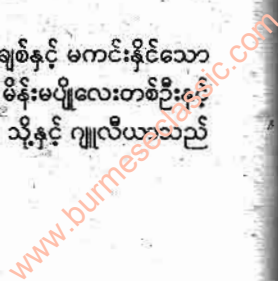
ဤနေရာတွင် စာရေးဆရာကြီး ကင်ကရစ်ပင်က အောက်ပါအတိုင်း
ရေးသားထားပြန်လေသည်။

(ဤနေရာ၌ စဉ်းစားရန်ရှိသည်မှာ မုတ်ဆိတ်ဖြူ ဂေါ်လဇာသည် မူလ
ရာဇဝင်အစကို တွေ့ရှိသော မူလရွှေကြောကြီးများကိုပင် တွေ့ရှိ၍ တူးဖော်နေ
လေသလော။ သို့တည်းမဟုတ် သူကိုယ်တိုင် အခြားနေရာသစ်တစ်ခုကို တွေ့ရှိ
လေသလော။ ဂေါ်လဇာသည် ရွှေများကို မြို့၏ အမြောက်အမြား မယူခဲ့ဘဲ
အတော်အတန် သုံးစွဲဝယ်ခြမ်းနိုင်ရုံမျှ ယူခဲ့ခြင်းမှာ ၎င်းသည် မူလရွှေကြောကြီး
များကို လူသိအောင် တိတ်တဆိတ် ဖုံးအုပ်ကွယ်ဝှက်၍ ထားပြီးလျှင် မိမိသုံး
တန်ခို အနည်းငယ်မျှသာ ယူလာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အချို့က ယူဆကြလေသည်။

အထက်ပါ အချက်အလက်များကို လေ့လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ ယူဆ
ချက်မှာ ဂျက်ကော့နှင့်လူဒီတို့သည် ရာမွန်ပေးလိုက်သော မူလမြေပုံတွင်ပါရှိသည့်
ရွှေကြောကြီး ၈ ခုကို အမှန်တွေ့ဟန် မတူပေ။ အကယ်၍ တစ်ခုကိုတွေ့လျှင်
တန်ခို ၇ ခုကို အဘယ်ကြောင့် မတွေ့နိုင်လေသနည်း။ သရဲတောင်တန်းများ၌ကား
ရွှေထွက်သောနေရာ အမြောက်အမြားရှိကြောင်း ယုံမှားဖွယ် မရှိပေ။ ဤအချက်
ကို ထောက်သဖြင့် ဂျက်ကော့နှင့်လူဒီနှစ်ယောက်တို့သည် မူလရွှေကြောကြီး
များကို မတွေ့ရဘဲ၊ နောက်အသစ်တစ်ခု တွေ့ဟန်ရှိသည်ဟု လောဂျစ်နည်းအား
ဖြင့် ယူဆရန် ရှိလေသည်။)

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လှပသော မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးရှိသဖြင့် 'စနိုးဗီယပ်'
အမည်ခံသူ ဂေါ်လဇာသည် ရွှေတွင်းကို ၁၈၇၇ ခုနှစ်တိုင်အောင် လျှို့ဝှက်စွာ
တူးဖော်လုပ်ကိုင်ပြီးနောက် တစ်ခါတည်း အနားယူရန် တောင်တန်းများဆီမှ
ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ သူသည်လည်း အင်ဒီယန်းလူမည်းများကဲ့သို့ တွင်းဝကို
သစ်လုံးကြီးများဖြင့် ပထမပိတ်ဆို့ပြီး နောက်သများ မြေကြီးများနှင့် အမှိုက်
သရိုက်များကို အပေါ်မှ ဖုံးအုပ်လေသည်။ ထို့နောက် သူသည် ဖွဲ့နစ်မြို့သို့
လာရောက်ပြီးလျှင် အိမ်ကလေးတစ်ဆောင်နှင့် ခြံမြေတစ်ခုကို ဝယ်ယူကာ ကြက်
ငှက်များ မွေးမြူပြီးလျှင် စပျစ်ပင်များ စိုက်ပျိုး၍ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။
မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် သူတူးဖော်ခဲ့သော ရွှေတွင်းနေရာသို့ အရက်မမူးသော
အချိန်၌သော်လည်းကောင်း၊ မူးသောအချိန်၌သော်လည်းကောင်း လေသံမျှ
မဟဘဲ ဝမ်းထဲ၌သာ မျိုသိပ်ထားခဲ့လေသည်။

အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ပြီဖြစ်သော်လည်း အချစ်နှင့် မကင်းနိုင်သော
လူတို့၏ သဘာဝအတိုင်း တစ်နေ့တွင် 'ဂျူလီယာ' ဆိုသူ မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးနှင့်
ချစ်ကျွမ်းဝင်ကာ နောက်ဆုံး လက်ထပ်လိုက်လေသည်။ သို့နှင့် ဂျူလီယာသည်

မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး ဝေါလဇာ၏ အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ပြီးလျှင် ၎င်းအား ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာစေရန် အိမ်ရှင်မတို့ ဝတ္တရားအတိုင်း ပြုစုယုယရှာလေသည်။

၁၈၉၁ ခုနှစ်တွင် ဖြူနှစ်မြို့နယ်တစ်ခုလုံးမှာ အဆေမတန် ရေလွှမ်းမိုးခြင်း ခံရသဖြင့် ဝေါလဇာ၏ အိမ်မှာ ရေထဲတွင် တစ်ခါတည်း မျောပါသွားတော့၏။ ထိုအခါ ဂျူလီယာသည် မိမိ၏လင်ယောက်ျားအား ဘေးအန္တရာယ် ကင်းဝေးရန် သူ၏အစ်ကိုအိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ သို့သော် မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးမှာ အသက်အရွယ်အိုမင်းကြီးရင့်ပြီ ဖြစ်၍ ပင်ပန်းမှုနှင့် အအေးဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ဘဲ အူရောင်ငန်းဖျား ရောဂါစွဲကပ်လာပြီးလျှင် အိပ်ရာပေါ်၌ ဘုံးဘုံးလဲလေတော့၏။

ထိုအခါ၌ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် သတိတရားရကာ သေခါနီးတွင် ဇနီးဖြစ်သူ ဂျူလီယာအား သူ၏ဘဝ တစ်သက်တာတွင် ကျူးလွန်မိခဲ့သမျှ အပြစ်များကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့လေသည်။ ထိုမျှသာမက လျှို့ဝှက်စွာ သူတူးဖော်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့် ရွှေတွင်းအကြောင်းကိုလည်း ပြောပြပြီးလျှင် ဂျူလီယာ အတွက် နောင်အကျိုးခံစားနိုင်စေရန် မြေပုံကြမ်းတစ်ခုကိုပင် ရေးဆွဲပေးခဲ့လေသည်။

မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး သေဆုံးပြီးနောက် မကြာမီ ဂျူလီယာနှင့် သူ၏အစ်ကိုသည် မြေပုံအရ ရွှေတွင်းဟောင်းကို ရှာဖွေတူးဖော်ရန် သရဲတောင်တန်းများရှိရာသို့ စွန့်စားသွားရောက်ကြလေသည်။ ထိုနေရာ ဒေသသို့ရောက်၍ မြေပုံတွင်ပါရှိသော အညွှန်းအတိုင်း ရှာဖွေကြရာ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်ရှိ ကျောက်တောင်များတည်ရှိပုံ အနေအထားမှာ မြေပုံတွင် ပါရှိသော ကျောက်တောင် အမှတ်အသားများနှင့် လုံးဝမတူဘဲ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်မိကြတော့၏။

မကြာမီ စုံစမ်းသိရှိရသည်မှာ သူတို့သွားရောက်ရှာဖွေခြင်း မပြုမီ ၄ နှစ်ခန့်က သရဲတောင်တန်းများ တည်ရှိရာဒေသတွင် မြေငလျင် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ခဲ့ရာ ကျောက်တော်ကြီးများမှ အရွယ်အစား အမျိုးမျိုးသော ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကြီးများသည် တောင်နံဘေးနှင့် တောင်ချောက်ကြားများထဲသို့ ပဲ့၍ကျကာ တောင်တန်းများ တည်နေပုံ အနေအထားပင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပုံသဏ္ဍာန်ပြောင်းလွှဲသွားကြောင်း သိရှိရလေသည်။ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး၏ အသိုက်အနဂ္ဂ ထိုက်တန်လှသော ဘဏ္ဍာသိုက်ကြီးကား ကျောက်တုံးများအောင်တွင် တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်၍ သွားခဲ့လေပြီ။ အခုနှစ်အထိ ထောင်ပေါင်းများစွာသော သူတို့သည် အထက်ပါ 'မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသိုက်' ကို ဝိုက်လံရှာဖွေလျက်ရှိကြ၏။ လောဘရမ္မက်၏ တိုက်တွန်းမှုကြောင့် မည်သည့်ဘေး

အန္တရာယ်ကိုမျှ မကြောက်ဘဲ ရဲရဲဝဲဝဲ စွန့်စားကြကုန်သည်။ ယင်းတို့အနက်မှ လူပေါင်း ၂၀ ကျော်မျှ သေကြေပျက်စီးခဲ့ကြရ၏။ သို့သော် ဘဏ္ဍာသိုက် တည်နေထိုင်ထား အရိပ်အငွေ့မျှ မတွေ့ရချေ။ ယင်းသိုက်ကြီးတည်ရှိရာဒေသကို 'မြေပုံ' အနိမ့်လုပ်ကြံကာ ရွှေရူးများအား လူလိမ်အချို့က တိတ်တဆိတ် ရောင်းစားသည်အထိပင် ဖြစ်တော့၏။

ဤနေရာတွင် စာရေးဆရာကြီး ကင်ကရစ်ပင်က အောက်ပါအတိုင်း နှုတ်ချက်ရေးသားထားပြန်သည်။

ဤဘဏ္ဍာသိုက်ကြီးမှာ သားစဉ်မြေးဆက် ပြောဆိုခဲ့ရုံမျှမက အထောက်အထားပေါင်းများစွာဖြင့် တည်ရှိခဲ့သော အဓိကရ သိုက်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ကံဆိုးရှာသော ရာမွန်ညီအစ်ကိုတို့သည် ဤသရဲတောင်တန်းများတွင် ရွှေကြောကြီး ၈ ခုကို တွေ့ခဲ့သည်မှာ အကယ်ပင်ဖြစ်၍ ရာမွန်၏ပြောဆိုချက်အရ လူပေါင်း ၁၀၀၀ ဖြင့် နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ မျှပင် တူးယူနိုင်လောက်အောင် ရွှေများရှိ၏။

အောက်ပါ အချင်းအရာတစ်ခုမှာ မူလအဖြစ်အပျက်များကို ထပ်မံ ဖြည့်စွက် ထားသည့် အထောက်အထားတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ လွန်ခဲ့သော ၁၉၁၄ ခုနှစ်က တောကြီးတောင်ကြီးအတွင်း ရွှေများကို လိုက်လံစမ်းသပ်ရှာဖွေနေကြသော ရွှေရှာသမားတစ်စုသည် ရာမွန်ညီအစ်ကိုနှင့်တကွ သူ၏တပည့် လက်သားများက 'အပက်ချီ' လူရိုင်းတို့ သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသော လွင်ပြင် တစ်နေရာမှ ဒေါ်လာပေါင်း ၁၈၀၀၀ ခန့် အဖိုးထိုက်တန်သည့် ရွှေမှုန့်အရိုင်း များကို အမှတ်မထင် တွေ့ရှိရသည်။

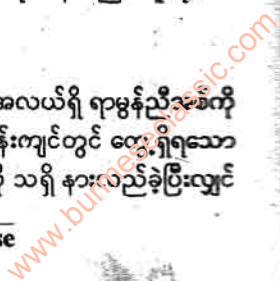
ထို့ပြင် ထူးဆန်းသော အချက်တစ်ချက်မှာ မက္ကဆီကန်လူမျိုး သတ္တုတွင်းသမားများသည် ၎င်းတို့၏ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ တောင်ထွတ် တောင်ခါးပမ်းများတွင် ထူးခြားသည့် သင်္ကေတအမှတ်အသားများကို ကျောက်ပေါ်၌ ထွင်း၍ထားရာ ယင်းတို့သည် 'လာဆွမ်ဗရီ' တောင်ထိပ် ၏ ၅ မိုင် ပတ်ဝန်းကျင်၌ တည်ရှိလေသည်။

ဤမက္ကဆီကန်လူမျိုးတို့၏ သင်္ကေတအက္ခရာများကို မည်သည့် အကြောင်းကြောင့်ဟူ၍မသိ၊ မည်သူမျှ အဓိပ္ပါယ် ကောက်ယူခြင်း၊ ဖော်ထုတ်ခြင်း မပြုကြချေ။ လွန်ခဲ့သောနှစ် မကြာမီက ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ချီးဖူးအား ဟူးအား မြို့သို့ ရောက်ရှိသွားပြီးလျှင် ထိုသင်္ကေတအက္ခရာများနှင့် ပတ်သက်၍ မက္ကဆီကန် လူမျိုးသတ္တုတွင်း တူးဖော်နေသူ အလုပ်သမားများထံ သွားရောက်စုံစမ်းလေသည်။

ထိုသင်္ကေတအက္ခရာများမှာ မက္ကဆီကန် သတ္တုတူးသမားများ၏ လျှို့ဝှက်စာများဖြစ်၍ အောက်ပါအတိုင်း အဓိပ္ပာယ်ရရှိလေသည်။

- အမှတ် ၁။ (နေအမှတ်အသား) ဤတောင်တွင် ရွှေအမြောက်အမြား ထွက်သည်။
- အမှတ် ၂။ (မြင်းခွာအမှတ်အသား) ဤမြင်းခွာပုံအတိုင်း သတ္တုတွင်းသို့ လိုက်ပါ။
- အမှတ် ၃။ (မြွေအမှတ်အသား) ဘေးအန္တရာယ် ရှိသည်။ ရန်သူများ အနီးအနားတွင် ရှိသည်။
- အမှတ် ၄။ (မြှားအမှတ်အသား) သတ္တုတွင်းအဝင်၀ သို့မဟုတ် ရွှေကြော ရှိရာသို့ ဤမြှားဦးအတိုင်းလိုက်ပါ။
- အမှတ် ၅။ (ကြက်ခြေအမှတ်အသား) ဤအနီးအနားတွင် သတ္တုများ ရှိ သည်။
- အမှတ် ၆။ (ရေဗူးအမှတ်အသား) ဤအနီးအနားတွင် သောက်ရေ အတော်အသင့် ရနိုင်သည်။
- အမှတ် ၇။ (နေလအောက်ခံ အမှတ်အသား) ဤအနီးအနားတွင် သတ္တု တွင်း သူခိုးများရှိသည် သတိပြုပါ။
- အမှတ် ၈။ (အပေါင်းလက္ခဏာ အမှတ်အသား) ရွှေသယ်ရန် လှည်း၊ သို့မဟုတ် မြင်းများသွားရန် လမ်းကြောင်း အသင့်ရနိုင်သည်။
- အမှတ် ၉။ (တြိဂံ အမှတ်အသား) တောင်ထိပ်သုံးခုစပ်ကြားတွင် ရွှေ ကြောရှိသည်။
- အမှတ် ၁၀။ (စက်ဝိုင်းတွင်း အပေါင်းလက္ခဏာ အမှတ်အသား) သတ္တု တွင်းရှိရာ သို့မဟုတ် အရည်ကျိုသော နေရာသို့ သွားရန် မြင်းလှည်းလမ်း ရှိသည်။
- အမှတ် ၁၂။ (မျဉ်းကောက်နှင့် စက်ဝိုင်း အမှတ်အသား) တောင်၏ ကောက်ကွေးသော လမ်းအတိုင်းလိုက်လျှင် တူးဖော်သော နေရာပင်ရင်းဌာနသို့ ရောက်မည်။ လူသွားလမ်း သို့မဟုတ် လမ်းမကြီး အသင့်ရှိသည်။
- အမှတ် ၁၃။ (ဦးထုပ် အမှတ်အသား) စပိန်လူမျိုး သို့မဟုတ် မက္ကဆီကန် လူမျိုးများ အနီးအနားတွင် အလုပ်လုပ်နေသည်။ သူတို့အား မနှောင့်ယှက်ပါနှင့်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် သရဲတောင်တန်းများအလယ်ရှိ ရာမွန်ညီအစ်ကို တို့ မူလတွေ့ရှိခဲ့သော ရွှေကြောကြီးများ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် တွေ့ရှိရသော သင်္ကေတ အမှတ်အသားများ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သရှိ နားလည်ခဲ့ပြီးလျှင်

၁၂ ။ ခုန့်စွဲများ

နောင် သိုက်လိုက်သူများ အကျိုးအတွက် ဤနေရာတွင် ပထမအကြိမ် ရေးသား
ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

‘မှတ်စိတ်ဖြူကြီးသိုက်’ ကား ဤဒေသ၌ အမှန်ပင်ရှိ၍ ယူ၍ မကုန်
ခင်နိုင်သော ရွှေကြောကြီး ၈ ခုတို့သည် စွန့်စွန့်စားစား သွားရောက်ရှာဖွေမည့်
ထိကောင်းသူတို့အား စောင့်မျှော်လျက် ရှိနေကြလေသည်။

အောက်တိုဘာ ၁၃ ရက်

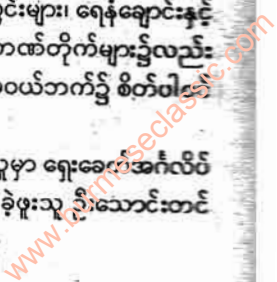
ရန်ကုန်မြို့ ကန်တော်ကြီးစောင်း ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းသော နေရာတစ်ခုတွင် ဆင်တူဆောက်လုပ်၍ထားသော နှစ်ထပ်တိုက် ၃ လုံးမှာ ဝင်းခြံများသာ ခြားလျက်တည်ရှိရာ ၎င်းတိုက်များကို သတ္တုတွင် သူဌေးဦးမြစိုးဆိုသူက ပိုင်ဆိုင်လေသည်။ ဦးမြစိုးသည် ထောင့်အစွန်ကျသောတိုက်တွင် ကိုယ်တိုင်နေထိုင်လျက် ကျန်နှစ်လုံးကို ငှားရမ်းထား၏။ ဦးမြစိုးနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော တိုက်တွင် ပင်စင်စား ဝန်ထောက်ကြီးတစ်ဦး နေထိုင်၍ ကျန်တစ်တိုက်မှာမူ ရေဝန်ရုံးမှ ဗိုလ်ကပြားတစ်ယောက် နေထိုင်လေသည်။

အလွန်အေးချမ်းသာယာ၍ ဆိတ်ငြိမ်သော ရပ်ကွက်ဖြစ်လေရာ ကျယ်ဝန်းသော ခြံများတွင် နေထိုင်သူတို့ ထုံးစံအတိုင်း အကြောင်းကြီးငယ်ရှိသည့် အချိန်မှတစ်ပါး တအိမ်နှင့်တစ်အိမ် ကူးသန်းသွားလာခြင်း နည်းပါးလှပေ၏။

ထိုအိမ် ၃ အိမ်အနက် ဗိုလ်ကပြား အိမ်နှင့်မူ အလျဉ်းအသွားအလာ မရှိသလောက် ဖြစ်လေသည်။

ဦးမြစိုးမှာ ထားဝယ်နယ်တွင် စူဖရန်သတ္တုတွင်းများ၊ ရေနံချောင်းနှင့် ချောက်မြို့၌ ရေနံတွင်းများ ပိုင်သူဖြစ်၍ ရန်ကုန်မြို့ ဘဏ်တိုက်များ၌လည်း ငွေများ အပ်ထား၏။ ကုန်သည်မျိုးရိုးဖြစ်၍ အရောင်းအဝယ်ဘက်၌ စိတ်ပါပင် စားသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ဦးမြစိုး နေသောအိမ်နှင့် ကပ်လျက် နေထိုင်သူမှာ ရှေးခေတ်အင်္ဂလိပ်များ လက်ထပ်က စုံထောက် အင်စပိတ်တော် လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသူ ဦးသောင်းတင်

ဆိုသူဖြစ်၍ ယခုအခါ၌မူ ပင်စင်ယူလျက် ရှိနေခဲ့လေပြီ။ ဝဲခူးနယ်တွင် မြေယာ အနည်းငယ်ပိုင်ဆိုင်လျက် ယခင်က စုဆောင်းထားသည့် ငွေသုံးလေးသောင်း ခန့်ကို အတိုးချကာ အေးချမ်းစွာ စားသောက်နေထိုင်သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လည်း အသက် ၅၀ တွင် ပင်စင်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မျိုးရိုးဇာတိအားဖြင့် အစိုးရအရာရှိဖြစ်ပြီးလျှင် တိုင်းရေးပြည်ရေး မြို့ရေးရွာရေးတို့၌ စိတ်ပါဝင်ဘေးသူ ဖြစ်လေသည်။

တတိယအိမ်၌ နေသော ဗိုလ်ကပြားအကြောင်းကိုမူ ယခုရေးသားအံ့ သော ဝတ္ထုနှင့် များစွာ သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိလှသဖြင့် ရေးသားဖော်ပြရန် မလိုအပ် ပေ။ ဦးမြစိုးမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ အတော်ပင် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော်လည်း ရောင်ရဲတင်း တိမ်ခြင်းမရှိဘဲ လောဘရမ္မက်တပ်မက်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ပေးကန်းစွန့်ကြဲ ရာတွင် တွန့်တို၍ တစ်ကိုယ်တော် ကြံတတ်သော စိတ်ရှိပြီး အပေါင်းအသင်း လည်း ဦးသောင်းတင်လောက်မများလှချေ။ ဦးသောင်းတင်မှာမူ အပေါင်းအသင်း ဝင်ဆန့်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးလျှင် ဉာဏ်ပညာအသင်းဝင်ဆန့်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီးလျှင် ဉာဏ်ပညာနှင့်လည်း အတော်ပင် ပြည့်စုံသူ တစ်ယောက်ဖြစ်လေ သည်။

ဦးမြစိုးမှာ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ၄၈ နှစ်မျှရှိခဲ့လေပြီ။ သို့သော် သောကနည်းပါးခြင်း အေးချမ်းစွာနေခြင်း မိမိကိုယ်ကို မိမိယုယခြင်းတို့ကြောင့် ရုပ်အဆင်းအားဖြင့် အတော်ပင် ပျိုမြစ်နုနယ်လျက်ပင်ရှိသေး၏။ ပထမအိမ် ထောင်မှာ ငယ်စဉ်ကပင် ပျက်စီးသွားခဲ့သဖြင့် နောက်အိမ်ထောင် မပြုဘဲရှိရာ မိမိအသက် ၄၀ တွင် ဦးဘဆွေဆိုသူ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ သမီးကို မွေး စားခဲ့၏။ ဦးဘဆွေသည် သေခါနီးတွင် ငွေ ၆၀,၀၀၀ နှင့်တကွ ၁၀ နှစ် အရွယ် ဗုဒ္ဓသာရီသေးသော သမီးငယ်ကို ဦးမြစိုးအား ဝတ်လုံတော်ရတစ်ဦးထံ မိတ္တူစာ ချုပ်ထားပြီးလျှင် အပ်နှံခဲ့၏။ အချိန်မှာ ၈ နှစ်ကျော် ၉ နှစ်ခန့်မျှရှိပြီး ဖြစ်ရကား ယခင်က မခွေးဟု ချစ်စနိုး၍ ခေါ်ခဲ့သော မိန်းကလေးမှာ ယခုရေးသား ဖော်ပြ သော အချိန်တွင် အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်ကာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ပညာရေးဟော ဌာနတွင် အတော်ပင် ထင်ရှားသော 'ရီရီဆွေ' ဖြစ်၍ နေချေပြီ။ ရီရီဆွေမှာ ငွေ ခြောက်သောင်းသာမက၊ အဖဘက်မှ ပညာအရည်အချင်းကိုလည်းကောင်း၊ အမိဘက်မှ ရုပ်ရည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆက်ခံရရှိသူ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ဦးမြစိုးသည် အိမ်တွင် ရီရီဆွေအား အဖော်ရစေရန် မိမိ၏ အလုပ် စက္ကတော်ရီ မသိန်းလှိုင်အား အိမ်တွင်နေစေ၏။ အခြားအိမ်သားများမှာ ဒေါ်နုဆို သူ ထမင်းချက် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၊ မောင်လှဆိုသူ တောင်ပုတိုမယ်ရခိုင်းရန်

လူငယ်လေးတစ်ယောက်နှင့် ဒရိုင်ဘာ 'ဂဗူး'တို့ ဖြစ်၏။ ဒရိုင်ဘာ ဂဗူးမှာ မော်တော်ကား ဂိုဒေါင်တွင် အိပ်၍ မောင်လှသည်လည်း ကမာရွတ်သို့ ညဉ့်အချိန်တွင် ပြန်၍ အိပ်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဦးမြစိုးမှာ မိမိပိုင်တိုက်များကို ငှားရမ်းနေသူ အိမ်နီးချင်း နှစ်ယောက်ရှိသည့်အနက် ဦးသောင်းတင်နှင့်သာ အတော်အသင့် ခင်မင်ပြီးလျှင် ဗိုလ်ကပြားနှင့်မူ တစ်စုံတစ်ရာ အဆက်အသွယ် မရှိချေ။ အတော်အသင့် ခင်မင်သည်ဆိုရာ၌ပင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခပ်မှန်မှန်ရှိနေလျက် တစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ်ကား ဝင်ထွက်သွားလာခြင်း အလွန်နည်းပါးလေသည်။ သို့သော် တစ်ယောက်၏စိတ်သဘောထားကိုမူ တစ်ယောက်က အကဲခတ်ကာ ရှိနေကြဟန်တူလေသည်။

ဦးသောင်းတင်၌ ခင်မောင်ညွန့်ဆိုသူ သားကစ်ယောက်ရှိရာ ခင်မောင်ညွန့်သည် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင်မြင်ပြီးနောက် ကျောင်းမှ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ပြည်ထောင်စုဘဏ်တွင် အထက်တန်းစာရေးအဖြစ်ဖြင့် လုပ်ကိုင်လျက်ရှိလေသည်။ အလွန်ရိုးသားသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ အပျော်အပါးဟူ၍လည်း ကာလသားတို့ ဘာဝလိုက်စားခြင်း မရှိဘဲ အားကစားလေ့ကျင့်ခြင်းဖြင့်သာ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်တတ်သူဖြစ်၏။ ဦးမြစိုး ပိုင်သော တိုက်ကလေးသို့ မိမိတို့ ပြောင်းရွှေ့လာသောအခါ ဦးမြစိုး၌ သမီးချောတစ်ယောက်ရှိကြောင်း သိရ၏။ ရီရီဆွေကလည်း ဦးသောင်းတင်တွင် သားတစ်ယောက်ပါ၍လာကြောင်း သတင်းကြား၏။ ဤထက်ပို၍ မသိကြချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ရီရီဆွေ ကျောင်းပြန်လာသောအချိန်နှင့် ခင်မောင်ညွန့် အလုပ်မှ ပြန်လာသောအချိန် တိုက်ဆိုင်နေက တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အကဲခတ်သကဲ့သို့ ဖျတ်ခနဲ လှမ်း၍ ကြည့်မိကြ၏။ ရီရီဆွေကား မိန်းမချောတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ခင်မောင်ညွန့် ကောင်းစွာ သိလေပြီ။ ရီရီဆွေကမူ စာကြီးခေတ်ပညာတတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်ပြင် ပစ္စည်းဂုဏ်တတ်သူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည့်အတိုင်း ခင်မောင်ညွန့်အား ဂရုမစိုက်သကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

ဦးမြစိုးတိုက်သို့ ဦးသောင်းတင် ရောက်လာပြီးနောက် ၆ လခန့်အကြာ၌ ခင်မောင်ညွန့်သည် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ထံမှ စက်ဘီးနှင့် ပြန်အလာတွင် မိမိရှေ့တစ်ခေါ်လောက်၌ လော်ရီကားတစ်စီးသည် ပရိုက်ဗိတ် ကားကလေးတစ်စီးအား နံဘေးမှ ဝင်၍ တိုက်လိုက်ရာ ကားကလေးသည် နံဘေး ချောက်ထဲသို့ စောင်းကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

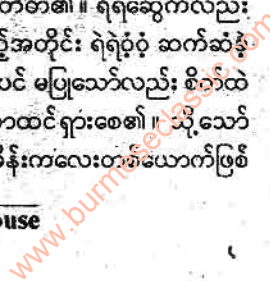
ကားတိုက်သောနေရာမှာ ပြည်ထောင်စု ကလပ်နှင့် တိရစ္ဆာန်ရုံအကြားရှိ ကွေ့ကြီးအနီးတွင် ဖြစ်၍ ခင်မောင်ညွန့်သည် ကားတိုက်သော နေရာသို့

စက်ဘီးကို အမြန်နင်း၍ သွားလေ၏။ ပရိုက်မိတ်ကားကလေးထဲတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါသွားကြောင်း သိရသဖြင့် ခင်မောင်ညွန့်သည် စက်ဘီးကို လမ်းပေါ်၌ လှဲ၍ ထားခဲ့ပြီးလျှင် မိန်းကလေးအား မှောက်နေသော ကားအတွင်းမှ ခဲယဉ်းစွာ ထုတ်ယူရလေရာ မိန်းကလေးမှာ သတိမေ့လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုအခါမှ မိန်းကလေးမှာ အခြားသူမဟုတ်ဘဲ မိမိတို့ တိုက်ရှင် သူဌေး ဦးမြန်း၏သမီး ရီရီဆွေ ဖြစ်နေကြောင်း သိရလေသည်။ ဒဂုင်ဘာမှာ ကောင်းစွာ သတိရသော်လည်း လက်ဝဲဘက်လက်မှာ သွင်သွင် ကျိုးသွားလေသည်။ အချိန်မှာ အတော်အတန် လူပြတ်သောအချိန်ဖြစ်သဖြင့် အနီးအနား၌ လူ ၃-၄ ယောက်သာ ဖြစ်မင်ရ၏။ သို့သော် ထိုသူများအား တစ်စုံတစ်ရာ အကူအညီ မပေးဘဲ ကြည့်ရှုသာ ကြည့်နေကြလေသည်။

ခင်မောင်ညွန့်သည် စက်ဘီးကို အနီးရှိ ကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ အပ်ထားခဲ့ပြီးလျှင် တက္ကစိတစ်စီးငှား၍ ဒဂုင်ဘာအား တင်ပြီးလျှင် မိန်းကလေးကိုလည်း ကားပေါ်သို့ ပွေ့ချီတင်ပြီးနောက် ဆေးရုံကြီးသို့ မောင်းစေ၏။ ရီရီဆွေမှာ ဆေးရုံသို့ မရောက်မီပင် သတိရ၍ မိမိ၏ အဖြစ်အပျက်ကို ထိုအခါမှ သတိရပြီးလျှင် ခင်မောင်ညွန့်အား အထူးကျေးဇူးတင် မိတော့၏။ ရီရီဆွေတွင် လက်ဝဲဘက် ဦးခေါင်းနှင့် ပခုံးစွန်းတွင် အနည်းငယ်ပွန်းပဲ့သွားသည်မှ တစ်ပါး ဒဏ်ရာအနာတရ မရှိချေ။ အပြင်းအထန် တုန်လှုပ်မှုကြောင့်သာ သတိလစ်သွား ဟန်တူ၏။ ဆေးရုံကြီးသို့ ရောက်သောအခါ ခင်မောင်ညွန့်ကပင် ဆရာဝန်များအား အကျိုးအကြောင်း တိုင်ကြား၍ ဆေးများ ကြပ်မတ်ထည့်ပေး။ ထို့နောက် ရီရီဆွေအား ၎င်းကားနှင့်ပင် အိမ်သို့ ပို့ဆောင်ခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ရီရီဆွေ၏ မာနများ အတော်အတန် လျော့ပါးသွားပြီးလျှင် ခင်မောင်ညွန့်အပေါ်၌ မေတ္တာစိတ်များ သက်ဝင်လာတော့၏။ ရီရီဆွေအား သတင်းမေးရန် လာကြသော တက္ကသိုလ်အား သတင်းမေးရန် လာကြသော တက္ကသိုလ်လူပျိုဖြူတစ်စုကပင် ဤဇာတ်လမ်း၌ ရီရီဆွေအသက်ကို ကယ်ဆယ်သူသာလျှင် ရီရီဆွေ၏ ဘဝဇာတ်လမ်းတွင် 'ဟီးရိုး' ဖြစ်ထိုက်ကြောင်းနှင့် ရယ်မောပြောဆိုကြလေသည်။

ထိုအခါမှစ၍ ခင်မောင်ညွန့်သည် ရီရီဆွေထံ တစ်ခါတစ်ရံ အလည်အပတ် လာရောက်ကာ စကားစမြည် ပြောဆို၍နေတတ်၏။ ရီရီဆွေကလည်း ခေတ်ပညာတတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရဲရဲပုံပုံ ဆက်ဆံလေသည်။ ဦးမြန်းကမူ နှုတ်ဖြင့်ဖွင့်ဟ တားဆီးခြင်းပင် မပြုသော်လည်း စိတ်ထဲတွင် မနှစ်ခြိုက်ကြောင်း အမူအရာအားဖြင့် သိသာထင်ရှားစေ၏။ သို့သော် ရီရီဆွေမှာ ယောက်ျားကဲ့သို့ ရဲရင့်ဖျတ်လတ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်

သည့်အတိုင်း ဦးမြစိုးအား တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် ရှောင်ရှားကာ ခင်မောင်ညွန့်အား မိတ်ဆွေအဖြစ် ဆက်ဆံမြဲဆက်ဆံလျက် ရှိလေသည်။

တစ်နေ့သော တနင်္ဂနွေနေ့၌ ဦးမြစိုးသည် အိမ်နောက်ပေးခန်းမှ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ အလာတွင် ရီရီဆွေ၏ အခန်းဝသို့ ရောက်သောအခါ ဖျတ်ခနဲ ရုပ်လိုက်၍ ခန်းဆီးကို လက်ဖြင့် ဖယ်ရှားလိုက်လေသည်။

“အို ... ဘာလဲ ဖေဖေ”

“ဖေဖေ မခေါ်နဲ့တော့လေ ... အန်ကယ်လို့ ခေါ်ပေါ့”

ထိုအခါ ရီရီဆွေမှာ သနပ်ခါး လိမ်းလျက်ရှိသဖြင့် ခုတင်ဘောင်ပေါ်မှ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ ရင်ပေါ်သို့ လွှမ်းလိုက်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ”

“အို ... ငါအရင်တစ်ခါ ပြောပြီးပါပြီကော မင်းဟာ ငါ့သမီးအရင်းမဟုတ်ဘူး။ ငါ့သူငယ်ချင်းမောင်ဘဆွေ သေခါနီးမှာ အပ်ထားခဲ့လို့ ငါက ကြီးပြင်းအောင် မွေးစားလာခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မင်းအားလုံးသိတယ် မဟုတ်လား”

“သိပါတယ် ဖေဖေ”

“ကြည့်ပါလား ... ပြောရင်းဆိုရင်း ခေါ်ပြန်ပြီ”

“နို့ပေမဲ့ ... ကျွန်မအဖေရင်း မရှိတဲ့နောက် ဖေဖေကပဲ အခုထိအောင် ကျွေးမွေးသုတ်သင်လာတော့ အဖေအရင်းနဲ့ မခြားပါဘူး ဖေဖေ”

“မင်းဟာ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လာပြီ ရီရီ၊ ကျောင်းသူဆိုပြီး ကလေးလိုနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းရဲ့ ဘဝခရီးလမ်းကို ဘယ်လိုသွားမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားဖို့ အချိန်ရောက်လာပြီ မဟုတ်လား။ မင်းဟာ ၁၉ နှစ်ရှိပြီ မငယ်တော့ဘူး”

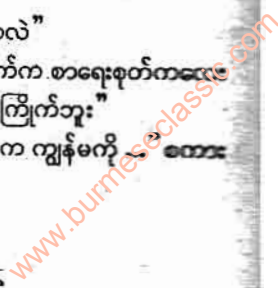
“ဟုတ်ကဲ့”

“လှတာကလည်း တက္ကသိုလ်လောကမှာ နှစ်ယောက်မရှိအောင် လှတယ်ကွယ့် ... ငါ့တူမ”

“အို ... ဖေဖေ ဘာတွေ ရှောင်ပြောနေတာလဲ”

“ပြီးတော့ တစ်ခုရှိသေးတယ်။ ဟိုဘက်တိုက်က စာရေးစုတ်ကလေး အိမ်လာလည်တာ ငါ မျက်စိစပါးမွေးစူးတယ်။ ငါ မကြိုက်ဘူး”

“နို့ပေမဲ့ ကျွန်မ မော်တော်ကား တိုက်တုန်းက ကျွန်မကို ... တောင်းမဆုံးမိ ကြားဖြတ်၍ -

၁၈ □ ဒဂုန်ရွှေများ

“အောင်မယ်လေး ... ဒီဟာများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်လို့ ရိရိရယ်။ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဆေးရုံဆိုတာ လိုက်ပို့နိုင်တာပဲ။ ဒီဟာကို ကျေးဇူးတင်နေရဦး မှာလား”

“နို့စေ့မဲ့ ...”

ထိုအချိန်၌ ဦးမြစိုး၏ စက္ကတေရီ မသင်းလှိုင်သည် အနီးသို့ ရောက်လာ သဖြင့် စကားလက်စပြတ်သွားလေရာ ဦးမြစိုးလည်း နည်းခန်းဘက်သို့ ထွက် သွားလေ၏။

ထိုနေ့ညနေစောင်း၌ ဦးမြစိုး၏ အလုပ်စားပွဲတွင် မသင်းလှိုင်သည် ဦးမြစိုးပြောသော စကားများကို လက်ရေးတိုဖြင့် လိုက်လျက်ရှိလေသည်။

ဦးမြစိုးသည် ခေတ္တမျှ စကားပြောရပ်လိုက်ပြီးနောက် -

“ဪ ... ဒါထက် ရိရိမွေးနေ့အတွက် မှာလိုက်တဲ့ လက်ပတ်နာရီ ပါဆယ် ရောက်လာပြီ၊ ပီအော့ဦးထွန်းရင်က ဒီကနေ့ပဲ ဖုန်းဆက်ပြောလိုက် တယ်”

“လှိုင်ဖို့ကော ပါရဲ့လား အစ်ကိုကြီး”

“ပါပါတယ်ဗျာ ... လှိုင်အတွက် ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး”

“သူ့မွေးနေ့က ဘယ်တော့လဲ”

“၁၃ ရက်နေ့လေ”

“ဒီကနေ့ ၂ ရက်ဆိုတော့ ၁၁ ရက်လိုတော့တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“အစ်ကိုကြီး”

“ဘာလဲ လှိုင်”

“၂ လကျော်ကျော် ရှိတယ်ဆိုတာ အစ်ကိုကြီး သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိပါတယ် လှိုင်ရဲ့”

“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အစ်ကိုကြီး ကြံပါ့မယ်ကွယ်။ တောကို မပြန်ဘဲနဲ့ ဒီမှာတင်ပဲ လုံခြုံတဲ့ တစ်နေရာမှာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးမှာ ပိုက်ဆံအရှိသားပဲ။ ငွေဆိုတာ အရာရာပြီးမြောက်နိုင်တယ်ဆိုတာ လှိုင်လည်း အသိသားနဲ့။ ကိုင်းပါ ... ဒီကပြော တဲ့စာ ဆက်ရေးစမ်းပါ။ စာက လန်ဒန်ကို ဒီနေ့မီအောင်ထည့်ရမှာ”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် ဦးမြစိုးသည် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော စဲဘဲ ကလေးဖြင့် မသင်းလှိုင်၏ ဦးခေါင်းကို အသာအယာ ရိုက်လေ၏။ ထိုခဏ၌

ရီရီဆွေ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီးနောက် ညစာအသင့် ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဖိတ်ခေါ်လေ၏။

ရီ ။ ။ “ဖေဖေ ... ရီရီ အတွက် ‘ဘု(သ)ဒေးပရဲဇင်း’ (BirthDay Present) လက်ပတ်နာရီပေးမယ်ဆိုတာ ရပြီလား ဖေဖေ”

“အေးကွယ် ... ရောက်ပါပြီ။ ပီအော့ဦးထွန်းရင်ဆီက ဒီကနေ့ပဲ စာရတယ်။ နက်ဖြန် သွားယူရုံပေါ့။”

“ဘာမျိုးလဲ ဖေဖေ”

“ရိုးလက် (Rolex) လေ၊ သမီးက ရိုးလက်မှ ကြိုက်တယ်ဆို၊ ညဉ့်ကြည့်အမျိုးထဲက ...”

“သိပ်ကောင်းတာမှာပဲ ဖေဖေ၊ ရီဖြင့် ကြည့်ချင်လှပြီ မမလှိုင်ဖို့လည်း ပါတယ်ဆို”

“အေး ... ပါတာပေါ့။ သူ့အတွက်တစ်လုံး သမီးအတွက်တစ်လုံးပေါ့”

ထို့နောက် အိမ်သားစုသည် ညစာစားခန်းစားပွဲကြီးတွင် ထိုင်ကာ ညစာ စားသောက်လျက် ရှိကြကုန်၏။

၄၈ နာရီမျှသော အချိန်သည် မကြာမီ ကုန်လွန်သွားလေ၏။

အောက်တိုဘာလ ၄ ရက်နေ့ ညနေ၌ ဦးမြစိုးသည် ကလပ်မှ ကားနှင့် ပြန်လာပြီးနောက် ဦးသောင်းတင် တိုက်ဘက်သို့ ကူးသွားလေသည်။ ထိုအခါက ဦးသောင်းတင် တိုက်ဘက်တွင် အခြားအိမ်သားများ မရှိဘဲ ဦးသောင်းတင်တစ်ယောက်သာ ရှိနေသဖြင့် ဦးမြစိုးသည် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း၌ပင် လွတ်လပ်စွာ စကားပြောဆိုခွင့် ရရှိလေသည်။

ဦးသောင်းတင်က နေရာထိုင်ခင်းများ ပေး၍ ဆီးကြိုဧည့်ခံပြီးလဆင် အနီးရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်လိုက်လေသည်။

စိုး ။ ။ “တိုင်ပင်စရာ တစ်ခုရှိလို့ ပြေးလာခဲ့တာပဲဗျာ၊ အကြောင်းကတော့ ဆန်းလည်းဆန်း၊ ကြောက်စရာလည်း ကောင်းဆိုသလိုပဲ”

တင်။ ။ “ဘာများလဲဗျာ ... ဆိုစမ်းပါဦး”

“ကျုပ်တို့ကလပ်က မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ကြီးထဲမှာ ကျုပ်နာမည်နဲ့ တည့်တည့် မှတ်ချက်နေရာမှာ ယခု အောက်တိုဘာလ ၁၃ ရက်နေ့သေမည် လို့ ရေးထားတာ တွေ့ရတယ်”

ထိုအချိန်က ‘လင့်’ လမ်းတွင် လူကြီးလူကောင်း အများအပြား ပါဝင်သော ‘သဟာယကလပ်’ ခေါ် ကလပ်တစ်ခုရှိရာ ဦးမြစိုးနှင့်ဦးသောင်းတင်နှစ်ယောက်စလုံးပင် မင်းဘားများဖြစ်ကြ၏။ သဟာယကလပ်မှာ တရုတ်သူဌေး

တစ်ယောက်က ဦးစီးတည်ထောင်သော ကလပ်ဖြစ်၍ ရန်ကုန်မြို့ထဲမှ ဟိုတယ်များကဲ့သို့ အရက်အမျိုးမျိုးအပြင် တရုတ်အစားအစာများ ရရှိလေသည်။ သဟာယကလပ်၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်မှာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု ဖြစ်လေသည်။

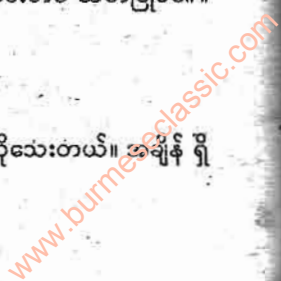
တလစ်၏ အလုပ်ခန်း (Office) စားပွဲ၌ အသင်းသားများ မှတ်ပုံတင်စာရင်း (Register) အပြင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံနိုင်ရန် 'ဒါရိုက်ထရီ' ကဲ့သို့ အသင်းသားများ၏ မှတ်ပုံတင်နံပါတ်၊ အမည်၊ အလုပ်အကိုင်၊ နေရပ်လိပ်စာမှစ၍ ပြည့်စုံအောင် ရေးထားသော စာအုပ်ကြီးရှိ၍ အသင်းသားမှန်က မည်သူမဆို ကြည့်ရှုနိုင်လေသည်။ နောက်ဆုံး၌ မှတ်ချက်ဟူသော ဇယားထွက်တစ်ထွက်ပါရှိရာ ၎င်း၌ အကယ်၍ အသင်းသား တစ်ယောက် ထွက်သွားက မည်သည့်နေ့ရက်က ထွက်သွားသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အကယ်၍ ထုတ်ပစ်လိုက်က မည်သည့်နေ့ရက်က ထုတ်ပစ်လိုက်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း သေဆုံးလျှင်လည်း မည်သည့်နေ့ရက်က သေဆုံးသွားသည်။ အခြားအရပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားလျှင်လည်း မည်သည့်နေ့ရက်က ပြောင်းရွှေ့သွားသည် စသည်ဖြင့် ရေးသားထား၏။

တင်။ ။ “ဘယ်လို ရေးထားပုံလဲဗျ။ ပြောစမ်းပါဦး”
စိုး။ ။ “မှတ်ချက်ဆိုတဲ့အချက်မှာ မှင်စိမ်းနဲ့ ရေးထားတယ်ဗျ”
“အလကား လူနောက်လူပြောင်တွေ လုပ်ထားတာနဲ့ တူပါတယ်ဗျာ”
“မဟုတ်ဘူး ဦးသောင်းတင်၊ နောက်တာ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူးဗျ။ လူတစ်ယောက်ကို နောက်တာ ဒီလောက်ထိအောင် နောက်ရသလားဗျ”
“ဒါဟာ ကျုပ်တို့အသင်းသားထဲက ဖြစ်မှာပဲ။ အပြင်လူတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်မှာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကို ခြိမ်းချောက်ရအောင် ကျုပ်ကိုမုန်းတဲ့လူလည်း မရှိပါဘူး ဦးသောင်းတင်ရယ်”

“ဆေးလိပ် သောက်ပါဦးလေ၊ ဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဦး”
ဦးမြစိုးသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ သောက်လေရာ သူ၏ လက်များမှာ တုန်တုန်ယင်ယင် ရှိနေသည်ကို ဦးသောင်းတင် သတိပြုမိ၏။
ဦးသောင်းတင်က ဆက်လက်၍ -

“ဒီနေ့ အောက်တိုဘာ ၄ ရက်နော်”
“ဟုတ်တယ်”
“၁၃ ရက်ဆိုတော့ ဒီကနေ့ကစပြီး ၉ ရက် လိုသေးတယ်။ အချိန် ရှိပါသေးတယ်ဗျာ”

“ရဲအဖွဲ့တိုင်ရရင် ကောင်းမလား”

“ဒါတော့ စဉ်းစားကြသေးတာပေါ့လေ။ ဟုတ်ရင်တော်ပါရဲ့။ မဟုတ်ရင် လူရယ်စရာကြီး ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ခင်ဗျား ပြောတာကတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ဦးသောင်းတင်၊ နို့ပေမဲ့ ကျုပ်က ကာယကံရှင်ဗျ။ ကာယကံရှင်ဆိုတာ ပူတာပဲ”

“စိုးရိမ်တော့ စိုးရိမ်စရာပေါ့ဗျာ။ ဒါထက် ခင်ဗျားမှာ အသက်ကို ရန်ရှာ လောက်အောင် ရန်ငြီးဖွဲ့တဲ့ လူများကော ရှိသလား”

“မရှိပါဘူး ဦးသောင်းတင်၊ ကျုပ်မှာ ခင်ဗျားလို မိတ်ဆွေများများ လည်း မရှိပါဘူး။ ကျုပ်ဟာ စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ခပ်အေးအေး ကုပ်ကုပ် နေတတ်တဲ့လူပါ”

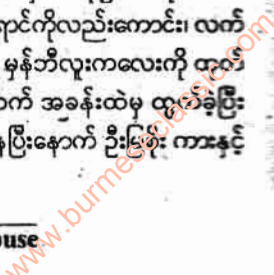
ဦးသောင်းတင်သည် ဆေးတံမှ မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်ကာ သက်ပြင်း တစ်ချက်ချလိုက်၏။

စိုး ။ ။ “ကိုင်း ... လာဗျာ၊ ကျုပ်ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် မြင်ရအောင် ကျုပ်ပြချင်ပါသေးတယ်”

သို့နှင့် ဦးသောင်းတင်သည် ဦးမြစိုးနှင့်အတူ သဟာယကလပ်သို့ လိုက်ပါသွားရလေ၏။ ထိုအချိန်မှာ လူများ စည်ကားသော အချိန်ဖြစ်၍ ဦးမြစိုး နှင့် ဦးသောင်းတို့သည် ချောင်ကျသော စားပွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်ကာ ရေခဲစိမ့်သော ဘီယာတစ်ခွက်စီမှာ၍ သောက်ရင်း အခြားစားပွဲများတွင် ထိုင်ကာ ပျော်ပါး သောက်စားနေကြသည့် ကလပ်မင်းဘားများအား ဦးသောင်းတင်သည် စောင်း ပါးရိပ်ခြည်အကဲခတ်လျက် ရှိလေသည်။

ထို့နောက် ဦးသောင်းတင်သည် စာဖတ်ခန်းကောင်တာပေါ်တွင် တင် ထားသော အသင်းသားစာရင်းစာအုပ်ကြီးကို အမှတ်မဲ့ ဆွဲယူခဲ့ပြီးလျှင် လူမရှိ သော အခန်းကလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ဝင်ကာ စာအုပ်အတွင်း၌ ရှာဖွေကြည့်ရှုလေ ရာ အသင်းဝင်အမှတ် ၆၉ ဦးမြစိုး (မြေပိုင်ရှင်) ဟူသော စာကြောင်း၏အဆုံး၊ မှတ်ချက်နေရာ၌ ‘ယခု အောက်တိုဘာလ ၁၃ ရက်နေ့သေမည်’ ဟု အစိမ်း ရောင်မှင်ဖြင့် ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဦးသောင်းတင်မှာ ရာဇဝတ်မှုများ ထောက်လှမ်းရေး၌ ပင်ကိုယ်အား ဖြင့်ပင် ဝါသနာထုံသည့်အတိုင်း အသုံးပြုသော မှင်ရောင်ကိုလည်းကောင်း၊ လက် ရေး လက်သား ဆွဲခြစ်ပုံကိုလည်းကောင်း အိတ်ထဲမှ မှန်ဘီလူးကလေးကို ထုတ် ထာ အတန်ကြာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေသည်။ ထို့နောက် အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ပြီး လျှင် ဦးမြစိုးစားပွဲသို့ လာရောက်ကာ ခေတ္တမျှ နားနေပြီးနောက် ဦးမြစိုး ကားနှင့် ပင် ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

၂၂ □ ခဝန်ရွှေရွှား

ကားပေါ်၌ကား ဦးသောင်းတင်သည် ဆေးတံကို ခဲလျက် လိုက်ပါလာ ခဲ့လေသည်။

စိုး ။ ။ “ဘယ်နှယ့်လဲ တွေ့ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

တင် ။ ။ “အင်း ... တွေ့ခဲ့ပါပြီ”

“ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“အခုတော့ မပြောတတ်သေးဘူး”

“အကြံကလေးများ ပေးစမ်းပါဦး ဦးသောင်းတင်။ ကျုပ်တော့ ခေါင်း ခြေ့ကိုက်ပြီဗျာ၊ ရဲအဖွဲ့ကို တိုင်ထားရင် မကောင်းဘူးလား။ ကျုပ်တော့ စိုးရိမ် တယ်ဗျာ”

“ကောင်းပါတယ်၊ အရေးထဲဗျာ အိမ်က သမီးကလည်း ‘ဘာသံဒေး’ (Birth Day) လုပ်မယ့်ဆဲဆဲ ဦးသောင်းတင်ရဲ့”

“သူ့မွေးနေ့လုပ်မှာက ဘယ်နေ့လဲ”

“၁၃ ရက်နေ့”

“ဒါဖြင့် ဒီရက်နဲ့ ကိုက်နေတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ အိမ်မှာ ဧည့်သည်တွေများတုန်း ကြံစည်တာလား မပြောတတ်ဘူး”

“ဟုတ်မယ့် လက္ခဏာပဲ။ တစ်ခုစဉ်းစားစရာ ရှိတာက အခုကြံစည်မယ့် လူဟာ မွေးနေ့ပွဲ ဒီနေ့မှာ ရှိတာ သိလို့ တမင် ချိန်းတာလား။ ဒါမှမဟုတ်ရင် သူချိန်းတဲ့ ရက်နဲ့ မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်နေလို့လား။ ဒီက စဉ်းစားဖို့ ရှိတယ်”

“အင်းဗျာ ... လုပ်စမ်းပါဦး၊ ကျုပ်ဖြင့် ဒီဟာ တွေ့လိုက်ကတည်းက စဉ်းစားတတ်တဲ့ ဉာဏ်တွေလည်း မရှိတော့ပါဘူး”

“ဒီကနေ့ ၄ ရက်ဆိုတော့ လိုပါသေးတယ်။ နည်းနည်းစောင့်ကြည့်ကြ သေးတာပေါ့”

“ကျုပ်တော့ ခင်ဗျားကို အားကိုးပဲဗျို့”

*

၅ ရက်နေ့နှင့် ၆ ရက်နေ့၌ကား တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားခြင်း မရှိချေ။ သို့သော် ၇ ရက်နေ့ နံနက်တွင် ဦးမြစိုးသည် ဦးသောင်းတင် အိမ်ဘက်သို့ ပျာ တီပျာယာ ကူးလာရာ ဦးသောင်းတင်က နေရာထိုင်ခင်းများ ပေးပြီးလျှင် အစေခံ ဓကလေးအား ကော်ဖီနှင့်မုန့်များ ယူလာရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ဦးမြစိုးသည် အိတ်ထဲမှ စာအိတ် အဖြူကလေးတစ်လုံးကို လျှင်မြန်စွာ ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် -

“ကိုင်း ... ကြည့်ပါဦး ဦးသောင်းတင်။ ခင်ဗျား/အရင်တစ်ခါ ပြောသလို နောက်တာ ပြောင်တာတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူးဗျ။ ဟောဒီစာကို ကြည့်ပေတော့။ ဒီကနေ့ မနက်ဘဲ အိမ်ရှေ့က စာသေတ္တာထဲက တွေ့တယ်”

ဦးသောင်းတင်သည် စာအိတ်ထဲမှ စာကို ထုတ်၍ ဖတ်ကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

သဟာယ ကလပ်၊ အသင်းဝင် အမှတ် ၆၉ မြေပိုင်ရှင် ဦးမြစိုး ...

ယခုအောက်တိုဘာ ၁၃ ရက်သေမည်။

စာရွက်မှာ လက်တစ်ဝါးခန့်သာရှိ၍ လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်ထား၏။ စက္ကူမှာ အပေါစား စက္ကူမျိုးဖြစ်ပြီးလျှင် စာအိတ်မှာလည်း ကွမ်းရာဆိုင်များတွင် ရောင်းသည့် စာအိတ်ဖြူကလေးမျိုး ဖြစ်လေသည်။

တင် ။ ။ “အင်း ... ခင်ဗျားပြောသလို ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပဲ။ ပြောင်တာတော့ မဟုတ်တော့ဘူး ထင်တယ်။ ပြောင်ရင် ဒီလောက် ရဲရဲတင်းတင်း အိမ်ဝင်းထဲကိုဝင်ပြီး စာပုံးထဲကို ဒီစာထည့်မယ် မဟုတ်ဘူး”

စိုး ။ ။ “ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ”

တင် ။ ။ “ခင်ဗျား ခြံလည်း လုံပါတယ်။ အိမ်ထဲအဝင်အထွက်များလည်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

“မနေ့က ဧည့်သည် ၃-၄ ယောက်တော့ လာရဲ့၊ နို့ပေမဲ့ တကယ့် လူကြီးလူကောင်းတွေထဲကပါ။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဟုတ်ပါဘူး ဦးသောင်းတင် ရယ်”

“ရန်ငြီးဆိုတာ အရင်က တင်ရှိခဲ့တဲ့ ရန်ငြီးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျာ ... ဦးမြစိုး”

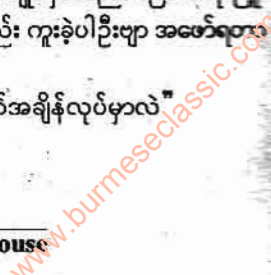
“ကျုပ် သိပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ်ဟာ ဒီရန်တွေနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေလာခဲ့တဲ့ လူပါ ဦးသောင်းတင်”

“ကိုင်း ... ဒီတော့ အခု ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“ကျုပ်တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရဲအဖွဲ့မတိုင်တော့ဘူး အောက်မေ့တယ် ဦးသောင်းတင်။ ပြီးတော့ ဒီလို ပစ်စာသဘောတွေကို သူတို့က ယုံချင်မှ ယုံမှာဗျာ။ ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ စောင့်ရှောက်ရတော့မှာပဲ။ ကျုပ်မှာလည်း ခြောက်လုံးပြူး ရှိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီညကျတော့ ခင်ဗျားလည်း ကူးခဲ့ပါဦးဗျာ အဖော်ရတာပေါ့”

“လာခဲ့ပါမယ်လေ ... ဧည့်ခံပွဲက ဘယ်အချိန်လုပ်မှာလဲ”

“ည ၇ နာရီက ၉ နာရီအထိတဲ့”

၂၅ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“ညဆိုတော့ သာပြီး ဂရုစိုက်ပေါ့ဗျာ။ ကြံခြင်းကြံရင် ညမှာ ကြံစည် တတ်တာပဲ”

“ကျုပ် ဝင်းကတော့ လုံပါတယ်။ ဝင်းဝမှာ ဂဖူးနဲ့ မောင်လှကို အစောင့် ခိုင်းရမှာပဲ”

“ဒီအကြောင်း အိမ်သားတွေကိုကော အသိပေးထားသေးသလား”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျုပ်မပြောဘူး။ ရီရီနဲ့ ကျုပ်စက္ကတေရီ မသင်းလှိုင်ကို တောင် မပြောဘူး။ ပြောလို့ သူတို့ စိတ်ဆင်းရဲရုံရှိမှာပဲ ဦးသောင်းတင်”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“ကိုင်းလေ ... ခင်ဗျားသာ ခပ်စောစော ကလေးလာခဲ့ပါ”

“လာခဲ့ပါ့မယ်”

ဦးမြစိုး ပြန်သွားသောအခါ ဦးသောင်းတင်သည် ပက်လက်ကုလား ထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ဆေးတံကိုသောက်ရင်း မှိန်းလျက်ရှိလေ၏။

အောက်တိုဘာ ၁၃ ရက်နေ့သို့ နောက်ဆုံး ရောက်လာတော့၏။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ဦးမြစိုးသည် ခါးတွင် ယမ်းတောင့် အသင့်ထိုးပြီး ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ကို ထိုးကာ အလုပ်ခန်းတွင်း၌ စကြိုလျှောက်ရင်း စီး ထရက်ကိုသာ တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် သောက်လျက် ရှိလေ၏။ နေ့လယ်ချိန်သို့ ရောက်သောအခါ၌ကား စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားသော ငွေပြာခွက်ထဲတွင် စီးကရက် အတို ၂၀ ထက်နည်းမည် မဟုတ်ပေ။

နောက်ပေးခန်း၌မူ ရီရီဆွေသည် ဒေါ်နုနှင့်အတူ ညဉ့်ဧည့်ခံပွဲအတွက် အလုပ်များလျက် ရှိလေ၏။ မသင်းလှိုင်ကလည်း အလုပ်ခွင်မှ မကြာခဏ လာ ရောက်ကာ ကူညီလျက်ရှိ၏။ ဧည့်ခံပွဲမှာ တိုက်ရှေ့ဧည့်ခန်းဝရံတာတွင် ပြုလုပ် ညော် ဖြစ်၍ ဧည့်ခန်းတွင် စားပွဲနှစ်လုံး၊ ဝရံတာတွင် စားပွဲဝိုင်းတစ်လုံး ပြင်ထား လေသည်။

ဧည့်ခန်းတွင် အပြာနုရောင် ပိုးခန်းဆီးများကို တပ်ဆင်ထားလျက် အခန်းထောင့် လေးထောင့်တွင် ကျောက်ခက်ရွက်လှပင်ကြီး လေးပင်ကို တရုတ် ပြည်ဖြစ် ကြွအိုးကြီးများဖြင့် တင်ထား၏။ စားပွဲများပေါ်၌ကား နှင်းဆီဖြူပွင့်များ သည် အခက်အလက်များနှင့်တကွ ဝေဝေဆာဆာ ပွင့်လျက်ရှိလေသည်။

ဝရံတာ ပတ်လည်တွင် ‘အိုင်ဗီ’ ခေါ် တိုက်တက်နွယ်ပင်များ ရှိလေရာ ပန်းနုရောင် ပွင့်လျက်ရှိသော ဂန္ဓမာပင်များသည် အိမ်၏ အလှကျက်သာပေးကို ပို၍ တိုးစေဘိသကဲ့သို့ရှိ၏။ အလယ်၌ ငွေပန်းအိုးဖြင့် ထည့်၍ စိုက်ထားသော အဝါရောင် နှင်းဆီပင်မှလည်း ပန်းပွင့်သုံးပွင့် ပွင့်လျက်ရှိ၏။

www.burmeseclassic.com

အိမ်အတွင်းရှိကြမ်းများမှာ မှန်ကြည့်၍ရလှမတတ် ပြောင်လက် တောက်ပလျက် ရှိရာ ခန်းမဆောင်အလယ်၌ အစိမ်းနုရောင် ကော်စောကြီးကို ခင်းထားလေသည်။ ဖိတ်ကြားသော ဧည့်သည်မှာလည်း မများလှချေ။ မိမိနှင့် အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေ ၁၃ ယောက်ကိုသာ နည်းမည်ကောက်ယူပြီးလျှင် အဖိုး တန် ကြွေရောင်ကပ်ပြားပေါ်၌ ရွှေစာလုံးများဖြင့် ရိုက်နှိပ်ကာ ဖိတ်ကြားထား၏။ ဖိတ်စာနှင့်တကွ လာရောက်ရန်ကိုလည်းကောင်း၊ လာမည် မလာမည်ကို ကြိုတင် အကြောင်းကြားရန်ကိုလည်းကောင်း ဖိတ်စာ၌ပါသဖြင့် ဧည့်သည်မည်မျှလာ ရောက်မည်ကို ကြိုတင်၍ သိထားနိုင်၏။ မိန်းကလေး မိတ်ဆွေ ၇ ယောက်နှင့် ယောက်ျားကလေးမိတ်ဆွေ ၃ ယောက်ထံမှ ပြန်ကြားစာရပြီး ဖြစ်ရာ လာရောက် မည့် ဧည့်သည်များထဲတွင် ခင်မောင်ညွန့်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

ညနေ ၅ နာရီခွဲကပင် အိမ်သားများသည် စားသောက်မှုကိစ္စပြီးစီးကြ ပြီဖြစ်၍ အစေခံများမှတစ်ပါး သူ့အခန်းတွင်သူ့ အဝတ်အစားများလဲလျက်ရှိကြ ၏။ စက္ကတေရီ မသင်းလှိုင်မှာ ၃၆ နှစ်မျှ ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း နိုင်လွန်အနီရောင်၊ ရွှေနားသတ် ချစ်တီးလုံချည်အနီ စသည်ဖြင့် သပ်ယပ်စွာ ပြင်ဆင်ထားလျက် လက်ဝဲဘက်တွင် စိန်ခြယ်လေးထောင့် မြလက်စွပ်ကိုလည်းကောင်း၊ လက် ကောက်ဝတ်တွင် ဦးမြစိုးက လက်ဆောင်ပေးသည့် ညဉ့်မြင် ရိုးလက် (Rolex) ရွှေလက်ပတ်နာရီကို ရွှေကြိုးကလေးဖြင့်လည်းကောင်း ဝတ်ဆင်ထား၏။ နဂိုက ရုပ်ချောသည့်ပြင် အပြင်အဆင်ကလည်း တတ်သဖြင့် မြင်ရသူများက အသက် အစိတ်ခန့်လောက်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။

ဦးမြစိုးမှာ ပန်းနုရောင် ဘန်ကောင် လုံချည်နှင့် ပိုးရှပ်အင်္ကျီနီညိုရောင်ကို လက်များအပေါ်သို့ လိပ်၍ ပင့်ကာ ဝတ်ထားပြီးလျှင် သားရေခါးပတ်၌မူ ဒန် ရောင် အရိုးထပ်ခြောက်လုံးပြူးကလေးကို ထိုးထားလေသည်။ ဆံပင်ကို ကော့စ် မက်တစ်ဖြင့် တိုက်၍ နောက်သို့ လှန်ကာ ဖြီးထားလေရာ အဝေးမှ ကြည့်လျှင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပေလောဟု ထင်မှတ်ရ၏။

ဦးမြစိုးသည် ဧည့်ခန်းသို့ တစ်ကြိမ်မျှ ကူးခဲ့ပြီးလျှင် အလုပ်ခန်းထဲ၌ သာ စင်္ကြံလျှောက်လျက် ရှိနေလေသည်။ ကောင်းမွန်သပ်သပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထား သော်လည်း သူ၏ မျက်နှာ၌ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်တော့မည့် အရေးကို တွေးတော ပူပန်နေဘိသကဲ့သို့ အငြိမ်မနေနိုင်အောင် ရှိနေလေသည်။

ဧည့်ခံရန်အတွက် စောင်းကောက် ဆရာငြိမ်းနှင့် အဆိုကျော် ဒဂုန်ခင်ဟု ရောက်လာရာ နောက်မှ တပည့်ကလေးတစ်ယောက်သာပါ၍ ဧည့်ခန်းထဲသို့ တစ်ခုတွင် နေရာပေးထား၏။ ဆရာငြိမ်းမှာ ဦးမြစိုးနှင့်လည်း သိကျွမ်း၍ လူ ၃ ယောက်သာ လာမည့်အကြောင်းကို ယမန်နေ့ကပင် ကြိုတင် ပြောဆိုထား

၂၆ ဝ ခုန့်ရွှေမျှား

လေသည်။ အိမ်ကကားနှင့်သွား၍ ခေါ်ပြီးလျှင် ဂဖူးသည် ကားကို ဂိုဒေါင်ထဲ၌ သိမ်းထားလိုက်လေသည်။ ဒေါ်နုက အတီးအမှုတ်သမားများအား နေရာထိုင်ခင်းပေး၍ ဧည့်ခံလျက်ရှိ၏။

ဆန်းကဖီးမှ ယုံကြည်စိတ်ချရသော ဘွိုင်ကုလားနှစ်ယောက်ကို ဦးမြစိုးထံ စာရေး၍ တောင်းထားသည့်အတိုင်း ညနေ ၅ နာရီကပင် မန်နေဂျာက လွှတ်လိုက်သော လက်မှတ်နှင့် ရောက်လာ၍ ကုလားများလည်း ထမင်းစားခန်းမှ နေ၍ လက်ဖက်ရည်များ၊ ကိတ်များ၊ မုန့်များ၊ ရှေ့ခဲမုန့်များ၊ သစ်သီးနှင့် သကြားလုံးများကို လှပခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်လျက်ရှိကြ၏။ ရီရီဆွေ ကိုယ်တိုင် ကုလားများအား စီမံခန့်ခွဲလျက်ရှိလေသည်။ ၁၉ နှစ်မြောက်မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ရွယ်သည်များအား ကမ်းလှမ်းရန် ကရမက်ယပ်တောင်ကလေး ၁၃ စင်းကိုလည်း စားခွဲတစ်လုံး၌ တင်ထားလေသည်။

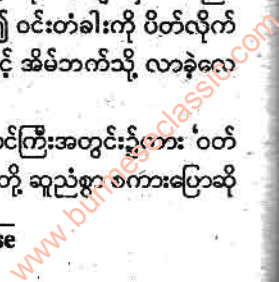
မှောင်၍ လာပြီးနောက် ၆ နာရီခွဲလောက်တွင် ဧည့်သည်များ၏ ကားများ ရောက်လာစပြုတော့၏။ ဝင်းဝ၌ နို့ရောင်မီးလုံးကြီး ၂ လုံးအောက်တွင် ကားများကို မောင်လှ၊ ဂဖူးနှင့် ညဉ့်စောင့် ဒရဝမ်တို့က စစ်ဆေး၍ ရီရီဆွေနှင့် မသင်းလှိုင်တို့က တိုက်အဝင်မှ ဆီးကြိုကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဦးသောင်းတင်လည်း ရောက်လာသဖြင့် ဦးမြစိုးကိုယ်တိုင် အောက်ထပ်သို့ ဆင်း၍ ကြိုဆိုပြီးနောက် အိမ်ပေါ်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။

မသင်းလှိုင်မှာ အသားဖြူသဖြင့် နီညိုရောင်နိုင်လွန်နှင့် လွန်စွာ ပေါ်လွင်လျက်ရှိ၏။ ရီရီဆွေမှာမူ အပြာခဲပေါ်တွင် နှင်းဆီပွင့်ကြီးများ ဖော်ထားသော လုံချည်ကို အပြာနုရောင် နိုင်လွန်လက်တို့ဖြင့် ဝတ်ဆင်ထား၏။ ပေါ်လွင်ခြင်းထက် အဆင်အပြင် လိုက်လျောခြင်းက ပို၍နေ၏။ ပုလဲကုံးကို နောက်ခံထား၍ ဆွဲထားသော စိန်လုံးရေ ၃၀ ခန့်ရှိ စိန်ဘယက်မှာ သွယ်ပျောင်းသော လည်တံအောက်တွင် ခုံညားသော ကျက်သရေကို ဆောင်လျက်ရှိ၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် လိုက်လျောသည့် လက်မောင်းများမှာ အဆစ်အမြစ်ပြေပြစ်ခြင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။ လက်ဝဲဘက် လက်ကောက်ဝတ်၌ကား ဖခင်ကြီးက ထိုနေ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးသော 'ရိုလက်' လက်ပတ်နာရီကလေးကို စိန်ကြိုးဖြင့် ပတ်ထားလေရာ လက်သူကြွယ်မှ စိန်ခြယ်လက်စွပ်ကလေးနှင့် လိုက်လျောလှပေသည်။

၇ နာရီခွဲတွင် ဧည့်သည်များ စုံလင်ပြီဖြစ်၍ ဝင်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်တော့၏။ မောင်လှမှာ အိမ်ပေါ်တွင် ကူညီရန် ရှိသဖြင့် အိမ်ဘက်သို့ လာခဲ့လေသည်။

ကျက်သရေရှိလှသော ဧည့်ခန်း ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်း၌ကား 'ဝတ်ကောင်းစားလှ' တို့ဖြင့် ဝတ်ဆင်ထားသည့် မောင်မယ်တို့ ဆူညံစွာ စကားပြောဆို

လျက် ရှိကြကုန်၏။ ပိုးနှင့် နိုင်လွန်ရောင်စုံတို့သည် နီယွန်မီးချောင်းများအောက်တွင် စိန်ရောင်ရွှေရောင်တို့ဖြင့် ရောပြွမ်းကာ တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပလျက် ရှိလေသည်။ ကန်တော်ကြီးဘက်မှလာသော လေပြည်သည် ရေမွှေး၊ ပေါင်ဒါ၊ ပန်းပေါင်းနံ့မျိုးစုံဖြင့် ရောစပ်ကာ တစ်ခန်းလုံးကို ထုံစေ၏။ ထိုအတွင်း ဆရာငြိမ်း၏ စောင်းသံနှင့် ဒဂုန်ခင်၏ သာယာသော အသံတို့မှာ ကြားရသူတို့၏ နားအတွင်းသို့ ချို့အေးငြိမ်ညောင်းစွာ ဝင်၍ သွား၏။ တိုက်အတွင်းရှိ လူအားလုံးမှာ နတ်ပြည်သို့ မိမိတို့ ခေတ္တ ရောက်နေသလောဟုပင် ထင်စရာရှိ၏။

သို့သော် ဝရံတာတစ်ဖက်တွင် ကုလားထိုင် ၂ လုံးနှင့် ထိုင်နေကြသော ဦးမြစိုးနှင့် ဦးသောင်းတင်တို့မှာမူ အထက်ပါ အခမ်းအနားများကို အမှတ်မရနိုင်ဘဲ ရင်ထဲတွင် တထိတ်ထိတ်နှင့် ရှိနေကြလေသည်။

လိမ္မော်ရည် ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ရင်း ဦးသောင်းတင်က -

“အခု ၈ နာရီ ထိုးပြီနော်”

စိုး ။ ။ “ဟုတ်တယ်”

“ကိစ္စမရှိတန်ကောင်းပါဘူးဗျာ”

“အချိန်ရှိသေးတယ်ဗျာ ... သိပ်စိတ်မချရသေးဘူး”

“ဧည့်သည်တွေကို သေသေချာချာ စစ်ရဲ့နော်”

“စစ်တာပေါ့ဗျာ ... ယူနီဗာစီတီက သူငယ် ၃-၄ ယောက်လည်း

ကျုပ် သိပြီးသားပဲ။ ဘွိုင်ကုလား ၂ ယောက်တောင် မန်နေဂျာဆီကို သေသေချာချာ စာရေးပြီး ခေါ်တယ်။ ဆရာငြိမ်း နောက်ကပါတဲ့ သူငယ်တောင် ကျုပ်က ဆရာငြိမ်းကို မေးကြည့်သေးတယ်။ ခြံဝမှာ ဂဖူးနဲ့ ဒရဝမ် စောင့်နေတယ်”

“အပြင်က ရန်သာမဟုတ်ဘူး။ အစားအသောက်ကော သတိထားရဲ့လား”

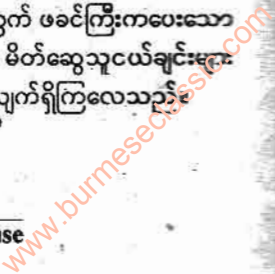
“သတိထားပါတယ်ဗျာ။ မနက်ရော ညနေရာ ဟိုတယ်က ကျုပ်မှာ စားတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့်တွေတောင် ကျုပ် မစားဘူး”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ ... သတိဆိုတာ လွန်တယ် မရှိဘူး”

ထိုအချိန်၌ ရေခဲမုန့်ပွဲများ သိမ်းပြီးဖြစ်၍ ရီရီဆွေနှင့် မသင်းလှိုင်တို့သည် ဧည့်သည်များအား မိမိတို့ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ သစ်သီးများကို တည်ခင်းကျွေးမွေးလျက် ရှိလေ၏။ ရီရီဆွေက မိမိမွေးနေ့အတွက် ဖခင်ကြီးကပေးသော ရီလက်နာရီကလေးအကြောင်းကို ပြောပြလျက်ရှိရာ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများလည်း နာရီကလေးကို သူ့ထက်ငါ ပိုင်းအံ့ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြလေသည်။

“ပန်းသီးစားပါဦးလေ ... ဦးသောင်းတင်”

“စားတာပေါ့ဗျာ”

“ဒီကနေ့ မိုးကလေးကလည်း လွတ်တော့ သိပ်သာယာတာပဲနော်”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ”

၁၅ မိနစ်ခန့်မျှ ကုန်လွန်၍သွားပြန်၏။ ဦးသောင်းတင်သည် မိမိအင်္ကျီအိတ်ကို စမ်းကြည့်ပြီးနောက် ဆေးတံ မှေကျန်ရစ်ကြောင်းနှင့် ရယ်မောပြောဆိုရာ ဦးမြစိုးက -

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ။ ဧည့်သည်တောင် ဆေးလိပ် မတည်မိဘူး။ ကျုပ် အခန်းထဲ စီးကရက်ဘူး သွားယူချေပါဦးမယ်”

ဦးမြစိုးသည် ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်ကာ ဝရံတာမှ သူ၏ အလုပ်ခန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

ထိုခဏ၌ ဓာတ်မီးများ ရုတ်တရက် ငြိမ်းသွားသဖြင့် ဧည့်ခန်းမှ စကားပြောသံများ တိတ်သွားပြီးလျှင် ဂီတသံမှာလည်း ရပ်၍သွားတော့၏။ “မီးဖွင့်ပါ မီးဖွင့်ပါ” ဟု ဧည့်သည်ထဲမှ သူငယ်တစ်ယောက် အော်လိုက်လေသည်။

“ရီရီ နာရီကလေးက မှောင်ထဲမှာမှ လှတယ်ဟေ့ ဝင်းနေတာပဲ။ အဝေးကြီးက မြင်ရတယ်” ဟု မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အသံကိုလည်း ဦးသောင်းတင် ကြားလိုက်ရ၏။

ထိုခဏ၌ပင် အလုပ်ခန်းဆီမှ ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဆိုသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်သံနှစ်ချက်ဆင့်၍ ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်သောအသံ ကြမ်းပေါ်သို့ လေးလံသော အရာဝတ္ထုတစ်ခု လဲကျသွားသော အသံကို ကြားရ၏။ ထိုအခါ ဧည့်ခန်းမှ ဧည့်သည်များလည်း အခန်းထဲ၌ တိုးဝှေ့ဆူညံလျက်ရှိကြကုန်ရာ ပန်းကန် ၃-၄ ချပ်ကျ၍ ကွဲသံများကိုလည်း ကြားရ၏။ ဦးသောင်းတင်က “ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်နေကြပါ။ မကြောက်ကြပါနဲ့” ဟု ကျယ်လောင်စွာ ပြောလိုက်ရာမှ ရီရီဆွေအသံဖြင့် “မောင်လှရေ မီးမြန်မြန် ဖွင့်စမ်းပါ” ဟူသော အသံကိုလည်း ခပ်သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ကြရ၏။ ဝရံတာ၌ ပြေးလွှားသော အသံများ အောက်ထပ်သို့ လူ ၂ ယောက် ၃ ယောက်ဆင်းသွားသော ခြေသံများ သည်လည်း ဟစ်အော် ဆူညံနေသည့်အထဲမှပင် ရောထွေးကြားရလေသည်။

နောက်ဆုံး တစ်စုံတစ်ယောက် မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သဖြင့် ဓာတ်မီးများ လင်းလာလေသည်။

ထိုအခါမှ လူချင်း တိုးဝှေ့သံ၊ ဆူညံသံများ ရပ်စဲသွားလေ၏။ ဧည့်သည်ထဲမှ မိန်းကလေး ၂ ယောက်မှာ ကုလားထိုင်များပေါ်တွင် သတိမေ့လျက်ရှိ၏။ ရီရီဆွေသည် ခင်မောင်ညွန့်၏ လက်မောင်းများကို ဖက်တွယ်လျက်ရှိလေသည်။

ဝရံတာဘက်တွင် သေနတ်ပစ်သံ ၂ ချက်ကြားရတယ်။ ရှာကြပါဦးရှင်”
ရီရီဆွေက ပြောလိုက်သဖြင့် ဧည့်သည်များပါ အနံ့အပြား ရှာဖွေကြကုန်၏။
ဦးသောင်းတင်လည်း ဝရံတာဘက်သို့ ပြေးသွားလေရာ ဦးမြစိုးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိ
လေ၏။ ထိုအခါ ဦးသောင်းတင်က “ခင်ဗျား ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်”

“မဖြစ်ပါဘူးဗျာ ... နို့ပေမဲ့ တစ်ယောက်ယောက်မှန်သွားတယ်
ထင်တယ် ရှာကြပါဦး”

ဧည့်သည်တစ်ယောက်။။ “ကိုထွန်းစိန်နဲ့ နုနုတို့ မမြင်ပါလား”
အခြားတစ်ယောက်။။ “သူတို့ အောက်ထပ်ဆင်းပြေးတာပဲ”
ရီရီဆွေ ။ ။ “မှောင်ကျသွားပြီးမှ သေနတ်သံကြားရတယ်နော်”
တစ်ယောက်။။ “ဟုတ်တာပေါ့။ မှောင်ပြီး ခဏလေးကြာမှ ကြားရ
တယ်”

ထိုအခါ အားလုံးကပင် ဝိုင်း၍ သေနတ်ပစ်သံကို မှောင်ကျသွားပြီး
နောက်မှ ကြားရကြောင်းဖြင့် ထောက်ခံကြလေသည်။ ဧည့်သည်မိန်းကလေးတစ်
ယောက်နှင့် ကျောင်းသား ၂ ယောက်တို့မှာ အောက်ထပ်သို့ ဓာတ်မီးများ ငြိမ်း
သွားစဉ် ပြေးဆင်းသွားကြသဖြင့် အောက်ထပ်မှ တက်လာကြ၏။

ထိုအခိုက်တွင် မောင်လှသည် ဦးမြစိုး၏ အလုပ်ခန်းဘက်မှ အူယား
ဖားယား ပြေးလာပြီးလျှင် “အလုပ်ခန်းထဲမှာ မမကြီး သေနတ်မှန်ပြီး လဲနေတယ်”
ဟု အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သဖြင့် လူအားလုံးပင် မောင်လှ နောက်သို့
လိုက်ပါသွားကြလေ၏။

ဦးမြစိုး၏ အလုပ်ခန်းမှာ အတော်ကျယ်ဝန်း၍ စာရေးစားပွဲကြီးတစ်လုံး
နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ စားပွဲကလေးတစ်လုံးပေါ်၌ လက်နှိပ်စက်တစ်လုံး တင်
လျက်ရှိ၏။ စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်ကြား၌ကား အနီရောင်နိုင်လွန်ဝတ်ထားသည့်
မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကြမ်းပေါ်၌ ခပ်စောင်းစောင်း လဲကျလျက်ရှိလေသည်။
၎င်းမှာ ဦးမြစိုး၏ စက္ကတေရီ မသင်းလှိုင်ပင် ဖြစ်၍ အသက်မရှိတော့ချေ။

ဦးမြစိုးသည် ကုလားထိုင်ကို လျှင်မြန်စွာ ဖယ်ရှားလိုက်ပြီးလျှင် မသင်း
လှိုင်၏ ကိုယ်ကို ပွေ့ချီကာ ဒူးနှင့်မှေး၍တင်ထားပြီးနောက် တောက်တစ်ချက်
ခေါက်လိုက်၏။

“ဖြစ်ရလေ မသင်းလှိုင်ရယ် ... အစ်ကိုကြီး ဒဏ်ကို မင်းဝင်ပြီး ခံသွား
တာပဲကွယ်။ ကြံစည်ရင်းကတော့ ကျုပ်ကို ကြံစည်တာပဲဗျ။ လူများပြီး ပစ်သွား
တာနဲ့ တူတယ်။ လုပ်ကြပါဦး ဦးသောင်းတင်တို့ရယ်။ အခုတော့ မြင့်မြင့်ကြီး
ခွဲလားဗျာ”

ဒဏ်ရာမှာ လက်ဝဲဘက် နဖူးမှ အခြားတစ်ဖက်သို့ ထုတ်ချင်းခတ်၍ သွားသော ဒဏ်ရာဖြစ်လေသည်။ ဦးသောင်းတင်သည် ဒဏ်ရာကို ကြည့်ပြီး နောက် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားသည့်ဟန်ဖြင့် နက်နဲစွာ စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။ သောင်းလှိုင်၏ လက်ဝဲဘက် လက်၌ကာ ရီရီဆွေလက်တွင် ပတ်ထားသည့် နာရီ ထလေးနှင့် တစ်ပုံစံတည်း ရွှေလက်ပတ်နာရီကလေးကို ပတ်ထားလေသည်။ နဖူးတစ်ပြင်လုံး ဖူးရောင်လျက် တစ်ဖက်မှ ထွက်သွားသော အပေါက်ကြီးမှာ ၃ လက်မ ပတ်လည်ခန့်ရှိပြီးလျှင် မျက်နှာအထက်ပိုင်း တစ်ခုလုံးရစရာ မရှိအောင် ကြေမွလျက်ရှိ၏။ သွေးများလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ အိုင်ထွန်းလျက် ရှိလေသည်။

မှောင်ထဲတွင် အမည်မသိသူတစ်ယောက်က လက်ဝဲဘက်မှနေ၍ ပစ် သွားကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။ ဦးမြစိုးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အသာအယာချ ထားလိုက်ပြီးနောက် မချင့်မရဲ ဖြစ်နေသည့်ဟန်ရှိ၏။

ထိုအခါ အားလုံးပင် လူဆိုးအား လိုက်လံရှာဖွေရန် သတိရလာကြပြီ ဖြစ်၍ အိမ်သားများနှင့်တကွ ဧည့်သည်အချို့ပါ တိုက်အောက်ထပ်၊ အပေါ်ထပ် တွင်လည်း ဒရမ်ဝမ်နှင့် ဂဖူးတို့၏ အကူအညီဖြင့် ဝင်းခြံအတွင်း၌လည်းကောင်း ရှာဖွေကြရာ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ နောက်ဖေးခြံကို ကျော် ကာ ကန်အတွင်းသို့ ဆင်းသွားပြီးနောက် လွတ်မြောက်သွားသည် ဆိုရန်မှာ လည်း ခြံမှာ အလွန်လုံခြုံ၍ ထိုနေရာ၌ ရေလည်း အလွန်နက်ကြောင်း ဦးသောင်း တင်က ပြောသဖြင့် သိကြရ၏။

မသင်းလှိုင်အား သေနတ်နှင့် ပစ်သွားသော လူသတ်သမားများသည် ကိုယ်ရောင်ပင် ဖျောက်၍သွားလေသလော မပြောတတ်ပေ။

သို့နှင့် အားလုံးလက်လျှောက် တိုက်အတွင်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ သည်။

ရီရီဆွေသည် ချုံးမဲချကာ ငိုကြွေးလျက်ရှိရာတော့၏။ ရီရီဆွေ၏ သူ ငယ်ချင်းများလည်း ရီရီဆွေအား ဖေးမတွဲယူကာ ဧည့်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြ လေ၏။ မကြာမီ ဧည့်သည်အချို့မှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ ပြန်သွားကြပြီဖြစ် ရာ ခင်မောင်ညွန့်အပြင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားကလေးတစ် ယောက်သာ ကျန်ရစ်တော့၏။ မိန်းကလေးက ယောက်ျားသူငယ်ချင်းအား ယခု ကဲ့သို့ မွေးနေ့အခမ်းအနား၌ ကံကြမ္မာဆိုးနှင့် တွေ့ဆုံရခြင်းမှာ ရက်ကလည်း ၁၃ ရက်၊ ဖိတ်ကြားထားသည့် ဧည့်သည် ၁၃ ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ဖြစ်ကြောင်း တီးတိုးပြောဆိုလျက်ရှိရာ ယောက်ျားကလေးက “မဟုတ်ပါဘူး ဟယ်လင်းရယ်။ ဒီအင်္ဂုလီစ် အယူတွေဟာ အလကားပါ။ အယူသီးတဲ့ဟာတွေ မယုံကြည်စမ်းပါ နဲ့” ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

အပြင်ဝရံတာ၌ကား ဦးမြစိုးနှင့် ဦးသောင်းတင်တို့ ရှိနေကြ၏။ ဦးမြစိုးသည် လက်ပိုက်၍ ရပ်ရင်း စီးကရက်ကို အဆက်မပြတ် ဖွာလျက်ရှိရာ ဦးသောင်းတင်က ဝရံတာကို ခါးဖြင့် မိလျက်ရှိပေလေသည်။

တင် ။ ။ “နေပါဦး ... ဓာတ်မီးတွေ ငြိမ်းသွားတုန်းက ခင်ဗျား ဘယ်မှာလဲ”

စိုး ။ ။ “အောက်ထပ် ဆင်းသွားတယ်”

“ဘာလုပ်သွားတာလဲ”

“စီးကရက်ဖူးက အောက်ထပ်စားပွဲပေါ်မှာ လွယ်လွယ်ရှိတာနဲ့ ယူတာ ဦးသောင်းတင်”

“မီးငြိမ်းပြီးတဲ့နောက်မှ ကျုပ်တို့ သေနတ်သံကြားရတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ ... ပစ်တဲ့ လူက ပထမ မီးကို ငြိမ်းပြီးတော့မှ ပစ်တာ”

“မသင်းလှိုင်က အခန်းထဲ ဘာလုပ်သွားတာလဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူး”

“လက်နှိပ်စက်မှာတော့ ဘာမှ မတွေ့ရဘူးဗျာ။ ကျုပ် ကြည့်ပြီးပြီ”

“ဟုတ်တယ် ဘာစာရွက်မှ မတွေ့ပါဘူး။ တမင် သေချင်လို့ လာထိုင်သလို ဖြစ်နေတာပဲ”

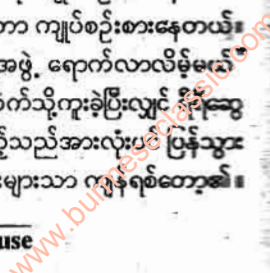
“မိန်းဆွစ် (Main Switch) က မသင်းလှိုင် ထိုင်နေတဲ့ လက်ဝဲဘက်ကနေ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ... ဒီဘက်ကပဲ။ ခက်တာက ဒီအိမ်မှာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ခြောက်လုံးပြူး ခါးထိုးထားတော့ အပြောရတောင် အတော်ခက်နေတယ်။ ဦးသောင်းတင်ကိုပဲ ပြရဦးမှာပဲ။ ဒီမှာလေဗျာ ကျုပ်သေနတ်က ယမ်းတောင့်တွေ ကြည့်ပါဦး”

ဦးမြစိုးသည် ခါးတွင် ထိုးထားသော သေနတ်ကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် ဦးသောင်းတင်လက်သို့ လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။ ဦးသောင်းတင်က ယမ်းတောင့်များကို ထုတ်၍ ကြည့်ရာ ယမ်းတောင့် ၆ တောင့် အပြည့်တွေ့ရလေသည်။

တင် ။ ။ “၆ တောင့်ပြည့်ပါတယ်ဗျာ။ တစ်ခု ကျုပ်စဉ်းစားနေတာက မှောင်ထဲမှာ မှန်အောင်ပစ်နိုင်တာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကျုပ်စဉ်းစားနေတယ်။ အလောင်းကိုတော့ ဘယ်သူမှ မကိုင်စေနဲ့ဦးဗျို့။ ရဲအဖွဲ့ ရောက်လာလိမ့်မလဲ”

ထို့နောက် ဦးသောင်းတင်သည် ဧည့်ခန်းဘက်သို့ ကူးခဲ့ပြီးလျှင် နီဗိုလော့နှင့်ခေတ္တမျှစကားပြောလျက်ရှိရာ ထိုအချိန်၌ကား ဧည့်သည်အားလုံးပင် ပြန်သွားပြီဖြစ်၍ ဦးသောင်းတင် သားအဖမှတစ်ပါး အိမ်သားများသာ ကျန်ရစ်တော့၏။

တစ်ခုံတစ်ယောက်က အကြောင်းကြားလိုက်ပြီးဖြစ်၍ ၉ သုံးလုံးအဖွဲ့ကား ၂ ဦးသည် ရဲဝန်ထောက်တစ်ယောက် အုပ်ချုပ်ကာ ရောက်ရှိလာတော့၏။ ဟွန်သံပေး၍ ခြံဝ၌ ရပ်လျက်ရှိသည်ပင် ဦးမြစိုးက ဒရဝမ်အား အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် ခြံတံခါးကို ဖွင့်၍ ပေးလေသည်။

ကား ၂ စီးကို အုပ်ချုပ်လာသော ရဲဝန်ထောက် ဦးဘသန်း ဆိုသူမှာ ဦးသောင်းတင်၏ မိတ်ဆွေဟောင်းဖြစ်၍ ဝရံတာတွင် ဦးမြစိုးနှင့် ဦးသောင်းတင်တို့အား ဖြစ်ပျက်ပုံအဖြစ်အပျက်ကို မေးမြန်းလျက်ရှိရာ ဦးမြစိုးထက် ဦးသောင်းတင်က ရှေ့ဆောင်ကာ ပြန်လည်ဖြေကြားလျက် ရှိလေသည်။

သန်း။ ။ “ဦးသောင်းတင် ရောက်တော့ ဘယ်အချိန်လောက်ရှိပြီလဲ” တင်။ ။ “၆ နာရီ မိနစ် ၄၀ လောက် ရှိပြီ ထင်တယ်”

သန်း။ ။ “ဧည့်သည်အားလုံး ဘယ်နှယောက်လာသလဲ ဦးမြစိုး သိမှာလဲ”

စိုး။ ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ ... မိန်းကလေး ၇ ယောက်နဲ့ ယောက်ျားကလေး ၃ ယောက် ထင်တယ်။ ကျုပ်သမီးက သာပြီးပြောနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ထို့နောက် ဦးသောင်းတင်သည် ရီရီဆွေအား ခေါ်ယူမေးမြန်းလျက် ရှိလေ၏။

သန်း။ ။ “ဧည့်သည်တွေထဲမှာတော့ သေနတ်ပါတဲ့ လူရှိမယ် မထင်ပါဘူး။ ဟုတ်ကဲ့လား မိန်းကလေးရဲ့”

ရီ။ ။ ။ “ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ဘယ်သူ့မှာမှ ပါတာ မမြင်ပါဘူး”

သန်း။ ။ “ဦးမြစိုး တစ်ယောက်မှာပဲ သေနတ်ရှိတယ် ဟုတ်စ”

ဦးမြစိုးက ဟုတ်ကြောင်း ပြောပြီးလျှင် သေနတ်ကို ထုတ်ပြလေ၏။ သေနတ်မှာ ယမ်းတောင့်အပြည့်နှင့် ရှိနေလေသည်။ ထိုအခါ ဦးသောင်းတင်က မိမိ၌လည်း လိုရမယ်ရ ယူ၍လာခဲ့သော ပစ္စတိုကလေးပါကြောင်းဖြင့် ပြောပြီးလျှင် ယမ်းတောင့် ၅ တောင့် အပြည့်နှင့် ပစ္စတိုအသေးစား သေနတ်ကလေးကို ဝန်ထောက်ဦးဘသန်းလက်သို့ လှမ်း၍ ပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် ဦးဘသန်းသည် မိမိနှင့် အတူပါလာသော ဆရာဝန် အတူ အညီဖြင့် အလောင်းကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြပြီးလျှင် သေသူမသင်းလှိုင်၏ လက်ဝဲဘက် တံခါးပေါက်အနီးတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် တစ်အိမ်လုံးရှိ မီးများကို ငြိမ်းနိုင်ဖွင့်နိုင်သော သော့ခလုတ်ကို ကြည့် ရှုစစ်ဆေးလေသည်။

ဧည့်ခန်းသို့ နောက်ဆုံးပြန်၍ ဝင်ကြပြီးနောက် ကုလားထိုင်ဖျားပေါ်တွင်ထိုင်မိကြသောအခါ ဦးမြစိုးက လွန်ခဲ့သော ၁၀ ရက်လောက်ကပင် သဟာယကလပ် မင်းဘားစာရင်းစာအုပ်၌ မိမိ၏ နာမည်နောက်တွင် အောက်တိုဘာလ

၁၃ ရက်နေ့သေရမည် ဟူသော စာကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရှိရကြောင်း၊ ထို့နောက် အောက်တိုဘာလ ၇ ရက်နေ့ နံနက်တွင် မိမိတိုက်ရှေ့၌ ထားသည့် စာပုံးထဲတွင် ယခင်ကအတိုင်း ခြိမ်းခြောက်စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရကြောင်းနှင့် ပြောဆိုပြီးလျှင် ယင်းစာအိတ်ကလေးကိုပင် ထုတ်၍ ပြလေသည်။

ဦးမြစိုးက ဆက်လက်၍ -

“ဒီတော့ တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်တော့်အသက်ကို ဒီနေ့ ဒီရက်မှာ ကြံစည်နေတာ ထင်ရှားတာပဲ မဟုတ်လား ဝန်ထောက်မင်း။ နို့ပေမဲ့ ကြံစည်ခံရ တဲ့လူကို မထိဘဲ ကျွန်တော့် စက္ကတေရီက ကျွန်တော့်အတွက် တန်ဆာခံ ဖြစ် သွားရတာပါပဲ ခင်ဗျာ။ ဒီအပေါ် သူဝတ်ထားတာက နိုင်လွန်အင်္ကျီအနီဆိုတော့ ကျွန်တော့်အင်္ကျီအရောင်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင် ဖြစ်နေတယ်”

ထိုအချိန်၌ ရီရီဆွေနှင့် ခင်မောင်ညွန့်တို့ပါ စစ်ဆေးသည့်နေရာသို့ ရောက်လာကြပြီးဖြစ်၍ လူစုံသောအခါ ဦးသောင်းတင်လည်း စကားပြောရန် နေရာမှ ထလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် တည်ငြိမ်လေးနက်သောအသံဖြင့် -

“ဒီအမှုအတွက် ရဲဝန်ထောက်မင်း အခွင့်ပြုရင် ကျွန်တော် သက်သေခံ လိုပါတယ် ခင်ဗျာ”

သန်း။ ။ “အမိန့်ရှိပါ ဦးသောင်းတင်၊ ဦးသောင်းတင် ထွက်ချက်ကို ဒိုင်ယာရီမှာ ကျွန်တော် စာနဲ့ရေးပြီးထားပါမယ်”

ထိုအခါ ဦးသောင်းတင်က အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေသည်။

“ဒီအမှုက အတော်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့ အမှုကလေးပဲ ခင်ဗျာ။ ဦးမြစိုးဟာ အောက်တိုဘာလ ၄ ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော့်ဆီကို လာပြီး သဟာယ ကလပ်က မင်းဘားစာရင်းစာအုပ်ထဲမှာ သူ့နာမည်နောက်က မှင်အစိမ်းရောင်နဲ့ အောက်တိုဘာလ ၁၃ ရက်နေ့သေမည် လို့ ရေးထားတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော့် ကို လာပြောလာတယ်။ ပြောရုံတင်မကဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားလို့ လိုက် ကြည့်တဲ့အခါ ကျွန်တော် မြင်ရပါတယ်။ ဒီနောက် အောက်တိုဘာလ ၇ ရက် ရောက်တော့ တိုက်ရှေ့က စာတိုက်ပုံးထဲမှာ လက်နှိပ်စက်နဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ ပစ်စာ တစ်စောင် ဒီလိုပဲ အောက်တိုဘာ ၁၃ ရက်သေမည်ဆိုတဲ့အကြောင်း ရပြန်ပါ တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း အတော် ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ဖြစ်မိတယ်။ သူ့ကို မေးကြည့်တော့လည်း သူ့မှာ အသက်ကို ရန်ရှာလောက်အောင် ရန်ငြိုးဖွဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလို့ ပြောတာကို ခင်ဗျာ။ ဒါနဲ့ ရက်တွေ တဖြည်းဖြည်းကုန် လာပြီး နောက်ဆုံး ဒီကနေ့ ၁၃ ရက်နေ့ ရောက်လာရောဆိုပါတော့။ ရီရီဆွေရဲ့ ၁၉ နှစ် မွေးနေ့ပွဲလုပ်တယ်။ ဒီဟာတော့ အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်းပဲ။ ကိုင်း - ဒီတော့ ဧည့်သည်တွေ စကားစမြည်ပြောပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စားသောက်နေကြတဲ့

အဆိုက် ဓာတ်မီးတွေ ရုတ်တရက် ငြိမ်းသွားတယ်။ အမှန်ကတော့ ဓာတ်မီးပျက်တာ ဟေ့တ်ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်က 'မိန်းဆွစ်' (Main Switch) မီးခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်တာပဲ။

“ကိုင်း ... စဉ်းစားဖို့ အချက်တွေ ရောက်လာပြီ၊ မီးခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်တဲ့လူဟာ သေနတ်ပစ်တဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်။ ဒုတိယအချက်က မှောင်ထဲမှာ ပစ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဘယ်သူကမှ သူ့ကို မမြင်နိုင်တော့ဘူး။ အပစ်ခံရတဲ့လူကလည်း သူ့ကို မမြင်နိုင်၊ ကိုယ်ပျောက်သွားရောဆိုပါတော့။ ကိုင်း ... တတိယအချက်က ဘာလဲ သူပစ်ချင်တဲ့ အရာဝတ္ထုကို မြင်နိုင်အောင် သူတစ်ခုခု လုပ်ရမယ်။ ကိုင်း ... ကြည့်လိုက်ကြစမ်း”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် ဦးသောင်းတင်သည် ဓာတ်မီးခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်ရာ တစ်အိမ်လုံး မှောင်ကျသွား၏။

သောင်း ။ ။ “မသင်းလှိုင် အလောင်းကို ကြည့်လိုက်ကြစမ်း”

အခန်းမှာ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ရှိနေသော်လည်း လက်တွင် ပတ်ထားသော လက်ပတ်နာရီကလေး၏ ရေဒီယံသတ္တုဖြင့် လုပ်ထားသော မိနစ်စက်ဝိုင်းကလေးသည် အဝေးမှ ကြည့်လျှင် မီးပွင့်ကလေးတစ်ပွင့်ကဲ့သို့ တောက်ပနေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေရာ ရဲဝန်ထောက်ဦးဘသန်းက “ဟာ ... ဟုတ်တယ် ဗျို့” ဟု အော်လိုက်လေသည်။ ဦးသောင်းတင်သည် မီးခလုတ်ကို ပြန်၍ ဖွင့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ -

“အဲဒါက မှောင်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်ရှိတဲ့ နေရာကို အတိအကျ ခန့်မှန်းနိုင်အောင် လုပ်တဲ့နည်းပဲ”

“ဒီအမှုမှာ သေနတ်ပစ်တဲ့ တရားခံဟာ တခြားသူမဟုတ်ဘူးဗျ ဦးမြစိုးပဲ။ သူ့ကို ဖမ်းပါဦး ဦးဘသန်း မြန်မြန်”

ထိုအခါ ဦးမြစိုးသည် “ခွေးမသား နင်ကလား ငါ့ကို စွပ်စွဲတာ၊ ကိုင်းကွာ ... နင့်ကိုပါ ပစ်သတ်မယ်” ဟု ပြောဆိုကာ ခါးမှ ခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲထုတ်မည်ပြုလေ၏။ သို့သော် ရဲဝန်ထောက်ဦးဘသန်းမှာ ပြုလုပ်နေကျအလုပ်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဦးမြစိုး၏ လက်ကို ဖျတ်ခနဲ နိုင်နင်းစွာ ချုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ အားလုံးပင် အံ့အားသင့်လျက် ရှိနေကြလေသည်။

သန်း။ ။ “ကိုင်း ... ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း၊ ထုချေစရာရှိရင် ရုံးရောက်မှ ထုချေတာပေါ့”

စိုး ။ ။ “ကျုပ်ပစ်တယ်ဆိုရင် ဘယ်သေနတ်နဲ့ ပစ်သလဲ ပြောစမ်း၊ ကျုပ် ခါးက သေနတ်မှာ ယမ်းတောင့်အပြည့်ထိုးထားပြီး အခုလည်း ယမ်းတောင့်

အပြည့်ရှိနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကို ပြပြီးပြီ မဟုတ်လား ဟင်။ ကိုသောင်းတင် ကျုပ် မခံဘူး။ အသရေပျက်မှုနဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် တရားစွဲမယ်”

သောင်း ။ ။ “စွဲပါဗျာ ... စွဲပါ။ ကျုပ် ခံရဲပါတယ်။ မှောင်ထဲမှာ ခြင် ရတနဲ့ နာရီကလေးကို ထွင်လိုက်တာကတော့ ခင်ဗျားဉာဏ်ကို ကျုပ် ချီးကျူးပါ တယ်”

စိုး ။ ။ “စကားကို တောင်စဉ်ရေမရ ခင်ဗျား လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ ကျုပ်မေးတာကို ဖြေပါ။ ဘယ်မလဲ ပစ်တဲ့သေနတ်”

သောင်း ။ ။ “ဒီဟာကတော့ အလွယ်ကလေးပဲဗျာ။ ဝရံတာရဲ့ ဟို ဘက်ကို လှည့်သွားပြီး နောက်ဖေးဘက်ရောက်တော့ ကန်ထဲလှမ်းပစ်လိုက်ရဲ့ပဲ။ ဒီဟာက ကျုပ်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ မနက်ကျတော့ ရဲအဖွဲ့က ခင်ဗျား အိမ် နောက်ဖေးကို ပိုက်စိတ်တိုက်ပြီး ရှာပါလိမ့်မယ် စိတ်ချပါ”

ထို့နောက် ဦးဘန်းဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ဦးမြစိုးဟာ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်ရဲ့ အိမ်ရှင်လည်း အိမ်ရှင်ပါ ဦးဘ သန်း။ သူ့မှာ ဘေးအန္တရာယ်ရှိလာရင် ကာကွယ်ရမယ့် ဝတ္တရားတောင် ကျုပ်မှာ ရှိပါတယ် ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်တာ တွေ့ရင် သူ့ကို ဖမ်းဆီးရာမှာ ရဲအဖွဲ့ကိုဖြစ်စေ၊ စစ်တပ်ကိုဖြစ်စေ ကူညီဖို့ လူတိုင်း လူတိုင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ သိထားရမယ်ဗျ။ အိမ်ရှင်ပေမယ့် မနေသာဘူး။ ဒီညကြည့်လက်ပတ်နာရီကလေးအကြောင်း ပထမ ကျုပ်လည်း သတိမထားမိဘူး။ နို့ပေမဲ့ မီးတွေ ငြိမ်းသွားသွားချင်း သေနတ်သံမကြားခင် ဧည့်ခန်းထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ရီရီဆွေရဲ့လက်ပတ်နာရီကလေးကို မှောင်ထဲမှာတောင် မြင်ရတယ်လို့ သူတို့အချင်းချင်း အော်ပြောလိုက်တာကြားရမှ ဒီလက်ပတ်နာရီမျိုး မသင်းလှိုင်ကိုလည်း ပေးထားတယ်ဆိုတာ သတိရပြီး ကျုပ် စိတ်ကူးပေါ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် မီးခလုတ်ပိတ်ပြီးမှ သူမှန်အောင် ပစ်နိုင်တာ ပေါ့”

သန်း။ ။ “ပစ်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်လည်း ရှိရဦးမယ် ဦးသောင်းတင်”

သောင်း ။ ။ “ရည်ရွယ်ချက်ကိုတော့ တရားခံကို ကျကျနနချုပ်လို့ ကားပေါ်တင်ပြီးမှ ခင်ဗျားကို ကျုပ် တိုးတိုးပြောပါရစေဗျာ”

သန်း။ ။ “ဪ ... ဒါထက် သူ့ကို စာတွေ ဘာတွေနဲ့ ခြိမ်းခြောက် တယ် ဆိုတာကကော ...”

သောင်း ။ ။ “ဒီဟာက သူ့ကို မထင်အောင် အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ဆင် လုံးတွေပေါ့ဗျာ။ ဒီကိစ္စက လူတိုင်းလုပ်နိုင်တာပဲ ကျုပ်တောင် ပထမတော့ ယုန် ထင်ကြောင်ထင် ထင်မိသေးတယ်။ ဒီအကြောင်း ရဲအဖွဲ့ မတိုင်ဘဲ သူ့ကိုယ်သူ

၃၆ ဝ ဒုန်ရွှေစွန်း

ဆောင့်နှောက်တော့မယ်လို့ အစီအစဉ် ပြောင်းသွားကတည်းက ကျုပ်တော့ မယုံ
တော့ဘူး။ နို့ပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကို ကြံစည်မယ်ဆိုတာတော့ မသိသေးဘူးပေါ့ဗျာ”

ဦးဘသန်းသည် ဦးမြစိုးအား တစ်ခါတည်း ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ပြီးလျှင်
ထားပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်၏။

နှစ်ယောက်ချင်းရှိသောအခါ ဦးသောင်းတင်က ရီရီဆွေအား အခေါ်
လွှတ်ပြီးလျှင် “ကိုင်း ... ရီရီ၊ အခုမေးမယ့် မေးခွန်းဟာ မေးတော့ မမေးအပ်ဘူး။
နို့ပေမဲ့ လူတစ်ယောက်လုံးသေသွားတဲ့ ကိစ္စက ဖြစ်လာတော့ မင်းကို မေးရတော့
မှာပဲ။ ဦးကို ခွင့်လွှတ်နော်။ ငါ့တူမကိုတော့ အားနာပါရဲ့”

ဆွေ။ ။ “မေးပါ ဦးရယ်။ ကျွန်မ သိသမျှ ဖြေပါ့မယ်”

“ဦးမြစိုးနဲ့ အခုသေသွားတဲ့ မသင်းလှိုင်နဲ့ ဘယ်လို အဆက်အသွယ်
ရှိသလဲ”

“ဖေဖေနဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း ဖြစ်နေတယ် ဦးရဲ့”

“ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ၂ လ ၃ လရှိပြီလို့ ဒေါ်နုက ပြောပါတယ်”

“ရီရီက သမီးအရင်း မဟုတ်ဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ နို့ပေမဲ့ ကျွန်မက အဖေအရင်းလို သဘောထားပါ
တယ်”

“ကိုင်း ... ငါ့တူမ ဒီကနောက်ဆုံး မေးခွန်းပဲ။ မေးရတာ အားလည်း
နာပါတယ်။ ငါ့တူမကိုတော့ သူက အခုအင်္ကျီအတွင်း ဘယ်လိုများ ဆက်ဆံ
သလဲ”

“ဒီမှာတော့ ကျွန်မ မပြောချင်ဘူး ဦးရယ်။ သိပ် ရှက်စရာကောင်း
တယ်”

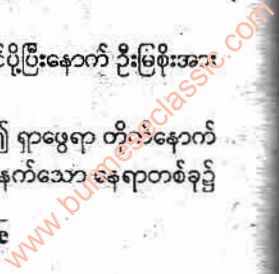
“ပြောပါကွယ် ... ပြောသာပြောပါ မရှက်ပါနဲ့။ ဦးတို့က လူကြီးတွေပဲ”

“ကျွန်မကို သမီးအရင်း မဟုတ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြီး သူ့ကို အန်
ကယ်လို့ ခေါ်ရမယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ငါ့တူမက သိပ်လှတယ်၊ ဘာတယ်ဆိုပြီး
ရိုသဲ့သဲ့ အို ... ကျွန်မ ရှေ့ဆက်မပြောချင်တော့ပါဘူး ဦးရယ်”

ရီရီဆွေသည် ချုံးချင့်ကြွေးလေတော့၏။

မသင်းလှိုင်အလောင်းကို ဆေးရုံကားဖြင့် တင်ပို့ပြီးနောက် ဦးမြစိုးအား
လည်း ရဲအဖွဲ့ကားနှင့်ပင် ရဲဌာနသို့ ပို့အပ်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ စုံထောက်များ လာရောက်၍ ရှာဖွေရာ တို့နှင့်နောက်
ဖေးဝရံတာနှင့် တည့်တည့် ရေကန်ထဲတွင် ၆ ပေခန့်မျှ နက်သော နေရာတစ်ခု၌

ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက်ကို ယမ်းတောင့် ၊ တောင့်လျော့ လျက်တွေ့ရ သည့်ပြင် မသင်းလိုင်၏ ဦးခေါင်းကို ဖောက်သွားပြီးနောက် အခန်းနံရံ၌ မြှုပ်၍ နေသော ယမ်းတောင့်မှာလည်း ထိုသေနတ်မှ ထွက်သော ကျည်ဆန်ဖြစ်ကြောင်း သေနတ်ပါရဂူများက ထွက်ဆိုကြလေသည်။

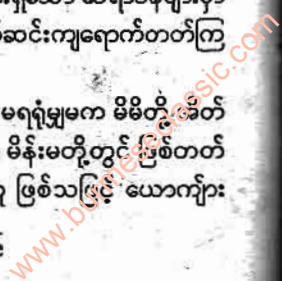
မွေးစားသမီးအား အပိုင်စီးလို၍ မိမိ၏ တိတ်တိတ်ပုန်းမယားအား ဖျောက်ဖျက်ရန်ကြံသော အကြံကြီးသမားသည် နောက်ဆုံး၌ မိမိလိုရာသို့ မရောက်ဘဲ စက်တိုင်သို့သာ ရောက်လေသတည်း။

ရှင်ကြီးတစ်ဘက် ကျားတစ်ဘက်

ဆရာဝန်ကြီး ဦးသာဒင်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် အစိုးရအလုပ်မှ နှုတ်ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ရွှေဘုံသာလမ်း၌ 'ကုမ္ပဏီဆေးတိုက်' ဟူသော အမည်ဖြင့် ဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖွင့်ကာ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။ အထူးသဖြင့် မိန်းမများတွင် ဖြစ်တတ်သည့် ရောဂါများနှင့် ပတ်သက်၍ ကုသရာတွင် ဦးသာဒင်သည် ထူးချွန်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း လူနာများမှာလည်း ယောက်ျားထက် မိန်းမများက ပို၍များပြား၏။ လက်ထောက် ဆေးဆရာမနှစ်ယောက်တို့ပင် လက်ခလည်နိုင်အောင် ရှိနေခဲ့လေသည်။

ယခုခေတ်တွင် ဆေးဆရာဝန်ခ၊ ဆေးထိုးခနှင့် ဆေးဖိုးဝါးခကလည်း ဓနည်းလှသဖြင့် အချို့ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော အမျိုးသမီးများသည် ဆေးဖိုးဝါးခ လုံလောက်အောင် မပေးနိုင်သောအခါ မိမိတို့ကိုယ်ကို ဘန်းပြုလျက် ဆရာဝန်နှင့် ရင်းနှီးသည်ထက် ရင်းနှီးအောင် ကြံစည်တတ်ကြ၏။ ထိုအခါ နဂိုကပင် ဆင်းရဲသားများအပေါ်၌ တတ်နိုင်သမျှ လိုက်လျောရန် ဝတ္တရားရှိသော ဆရာဝန်များမှာ 'မ'တို့၏ ပိုက်ကွန်အတွင်းသို့ ကျရောက်မှန်းမသိ သက်ဆင်းကျရောက်တတ်ကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အချို့ဆရာဝန်များမှာ ဆေးဝါးခ မရရုံမျှမက မိမိတို့အိတ်ထဲမှပင် နောက်ထပ်လိုက်ကြရသေး၏။ ဦးသာဒင်မှာ မိန်းမတို့တွင် ဖြစ်တတ်သည့် ရောဂါများကို ကုသရာတွင် အထူးနာမည်ရသူ ဖြစ်သဖြင့် ယောက်ျား

လူနာများထက် မိန်းမလူနာများအား ပို၍ ဆက်ဆံခဲ့ရလေရာ ယခုရေးသားဖော်ပြသကဲ့သို့ မိမိအိတ်ထဲမှ နောက်ထပ်လိုက်ရသော အမှုများလည်း မနည်းလှတော့ချေ။

ဦးသာဒင်၏ ကြို့ကုန်းဘူတာနှင့် မနီးမဝေးတွင် စစ်မဖြစ်မီက ဝယ်ထားသော အိမ်ကလေး တစ်ဆောင်နှင့် ခြံကြီးတစ်ခြံရှိရာ ဆေးဆိုင်ပိတ်သော တနင်္ဂနွေနေ့များ၌ အလုပ်မှ အပန်းဖြေသည့် သဘောဖြင့် ပျော်ပျော်ဝါးဝါး အေးအေးချမ်းချမ်း သွားရောက်လေ့ရှိ၏။ ဆရာဝန်ကတော်မှာ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ခြံထဲသို့ ၎င်းနှင့်အတူ လိုက်ပါလာတတ်သူနှင့် ဦးသာဒင်သည် ဆရာဝန်ကတော် လိုက်ပါမလာသော နေ့များတွင် အရက်ကလေး တမြေဖြင့် တစ်နေ့လုံး အချိန်ဖြုန်း၍နေတတ်လေသည်။ ထိုအခါမျိုး၌ ဦးသာဒင်၏ လူယုံကြီး ခြံစောင့်ဖြစ်သူ မောင်မိုးက ချက်ပြုတ်ခြင်း၊ ပြင်ဆင်တည်ခင်းခြင်းမှစ၍ နောက်ဆုံးအရက်ပုလင်းကို ငဲ့ပေးသည့်အထိ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုရ၏။ ထိုအခါမျိုး၌ ဦးသာဒင်မှာ ညဉ့် ၉ နာရီ ၁၀ နာရီအထိ နေတတ်လေရာ တပည့်ကျော်မောင်မိုး၏ အကူအညီဖြင့် မိမိ၏ လူနာဟောင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသော အမျိုးသမီးချောကလေးများနှင့်လည်း ဦးသာ ဒင်၏ ခြံစောင့်ပင် ဖြစ်စေကာမူ မိုက်ဂုဏ်ဖြင့် ရွာထဲတွင် အတော်အတန် ဩဇာညောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်ပြင် ဤအရာမျိုး၌လည်း ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်သူလည်း ဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် မောင်မိုးမှာ ဦးသာဒင်ဘက်မှ နှုတ်ပိတ်ခံအနေဖြင့် 'ဘောက်ဆူး' များရရှိခြင်း၊ အမျိုးသမီးများဘက်မှလည်း ထိုက်သင့်သော ဆုလာဘ်များ ရရှိခြင်းများဖြင့် အတော်ပင် အစားချောင်ပြီးလျှင် တစ်ခါတစ်ရံ မြင်းပွဲများသို့ပင် သွားနိုင်ခဲ့လေသည်။

ဆရာဝန်တို့မည်သည် အကုအသ ကောင်းရုံသာမဟုတ် လူနာများအပေါ်တွင် ပြေပြစ်စွာဆက်ဆံမှု၊ သနားကရုဏာထားမှု၊ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းမှုတို့ကလည်း လိုအပ်လှ၏။ သာမန်ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သော်လည်း လူနာများအပေါ်တွင် ဆက်ဆံမှုပြေပြစ်၍ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းမွန်က တစ်နေ့တခြား ကျော်ကြား၍လာတတ်လေသည်။ ဦးသာဒင်မှာ ဆေးဝါးကုသရာတွင် အတော်အတန် လက်စွမ်းထက်သည် မှန်သော်လည်း 'မ'တို့နှင့် ရောနှောဆက်ဆံလွန်းလှသဖြင့် အလုပ်မှာ တစ်နေ့တခြား ကျဆင်းနေပြီးလျှင် ယခုရေးသားဖော်ပြသောအချိန်၌ ဆေးဆိုင်အတွက် တိုက်ခန်းခ ၁၀၀၀ ကိုလည်းကောင်း၊ အလုပ်သမားများအတွက် တစ်လခ၊ လစာငွေကိုလည်းကောင်း မပေးနိုင်သော အခြေသို့ပင် ရောက်ရှိနေလေပြီ။

တစ်နေ့သော ည ၇ နာရီကျော်ကျော်အချိန်လောက်၌ ဦးသာဒင်သည် အိမ်ကလေးအတွင်းရှိ ကားပွဲကလေးတွင် ထိုင်ကာ လက်ထဲလှောင် ကိုင်ထားသော

စီးကရက်ကို တစ်ချက်မျှ ပြင်းထန်စွာ ရှုရှိုက်လိုက်ပြီးနောက် ပြာများကို ငွေလင်
စန်းတလေးထဲသို့ ချွေ၍ချလိုက်၏။ ကိုမိုးက မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်ရှိ ကုလား
ထိုင်တွင် ထိုင်ကာ ဦးသာဒင် ရှေ့ရှိဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်များ ထည့်ပေးလေ
သည်။ ဤကဲ့သို့ အရက်ငှဲပေးရာမှ ဦးသာဒင်၏ မျက်နှာကို မရဲတရဲကြည့်လိုက်
၏။ ဦးသာဒင်လည်း ဖျတ်ခနဲ ပြန်၍ကြည့် လိုက်ပြီးလျှင် သောက်လက်စ စီး
ထရက်တိုကို ငွေလင်နေးထဲသို့ ထည့်ကာ လက်သုံးချောင်းဖြင့် ဖိ၍ ပွတ်ချေလိုက်
သည်။

ခေတ္တမျှ နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။
သို့ရှိစဉ် မောင်မိုးသည် ဦးသာဒင်အား အကဲခတ်သကဲ့သို့ ခေါင်းငုံ့နေရာမှ မျက်
လုံးကို အနည်းငယ် လှန်၍ ကြည့်လိုက်ပြန်လေသည်။

“ဘာလဲကွယ်၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ မောင်မိုး”

“ကျွန် ... ကျွန်တော် ငွေနည်းနည်း”

“အင်းလေ ... ငါသိပါတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ ညဆိုတော့ အပေါင်း
အတော်နဲ့ သောက်ဖို့ လိုပြန်ပြီဆိုပါတော့။ မင်းပြောရင် ငွေအကြောင်းပဲ မဟုတ်
လား”

“ဒီလိုပါ ဆရာ၊ တောမှာ ကျွန်တော်တို့အမေတစ်ယောက် ...”

ဦးသာဒင်က ကြားဖြတ်၍ -

“ကိုင်းကွယ် ... ဒီဟာတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ ငွေဘယ်လောက်လိုချင်လို့
လဲ”

“ငွေ ... ငွေ ... ငွေသုံးဆယ်လောက်ပါဆရာ၊ မများလှပါဘူး”

“အောင်မယ် သုံးဆယ်၊ မများဘူး ဟုတ်စ။ နေပါဦး ... မင်းကို ငါး
ဆယ်ပေးပြီးတာ ဘာကြာသေးလို့လဲကွယ်”

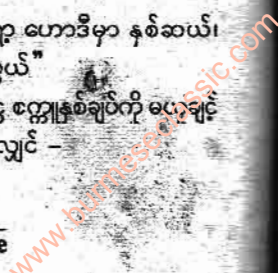
“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဆရာ သိတဲ့
အတိုင်း အပေါင်းအသင်းက များတော့ ...”

“တော်ပါကွယ်၊ ဒီဟာတွေ ငါသိပါတယ်။ မင်း မြင်းပွဲသွားတယ်
မဟုတ်လား”

ဦးခေါင်းကို ငုံ့လျက် -

“ကိုင်း ... နည်းတာများတာ ဖယ်ထား၊ ရော့ ဟောဒီမှာ နှစ်ဆယ်၊
မင်း ဒီနေ့ည အသောက်ထွက်ရင်လည်း မြန်မြန်ပြန်ကွယ်”

မောင်မိုးသည် ဦးသာဒင်ပေးသော ၁၀ တန် ငွေ စက္ကူနှစ်ချပ်ကို မယူချင်
ယူချင် လှမ်း၍ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် နေရာမှ ထပြီးလျှင် -

“ကဲ ... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးဆရာ၊ ဈေးဘက်မှာ လူတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့၊ ဒါနဲ့ဆရာ ဘယ်တော့ ပြန်မလဲ”

“တော်တော်ကြာ ပြန်မှာပေါ့ကွယ်။ မင်း လျှောက်ချည်း လည်မနေနဲ့ဦးနော်”

“မလည်ပါဘူး ဆရာ၊ အလွန်ဆုံး ၁၀ နာရီ ၁၁ နာရီပါ”

မောင်မိုး ထွက်သွားသောအခါ ဦးသာဒင်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍သောက်ပြီးနောက် -

“ငမိုး ... ငမိုး၊ ငါ့မှာ ဒီအကောင်မျိုးလည်း ရှိဦးမှပဲ။ ဒီပြင်နေရာမှာသာ အသုံးမကျတယ်။ ဒီနေရာမျိုးမှာတော့ အင်မတန် အကင်းပါးတဲ့ အကောင်၊ ထစ်ခနဲဆို သိပြီ၊ ဖျတ်ခနဲဆို သူနားလည်လိုက်ပြီ။ ဒါထက် ငါ့အလုပ်ကလေးခဏ့်ပြင်လိုက်ရဦးမယ်”

သို့စဉ်းစားပြီးနောက် ဦးသာဒင်သည် အရက်ကို စီးတရက်နှင့် မြည်းရင်း ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ကာ စဉ်းစားခန်း ထုတ်လျက် ရှိလေ၏။ စီးကရက်များကို တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် ညှိပြီးနောက် ဖွာထုတ်လျက် ရှိလေရာ မီးခိုးလုံးများထဲတွင် မိမိတိုက်ခန်းလခ မပေးနိုင်သည့်အတွက် နို့တစ်ပေးလျက်ရှိသော ကုလားကြီး၏ မျက်နှာကိုလည်းကောင်း၊ နိုင်ငံခြားမှ ရောက်ရှိနေသော ဆေးများကို တစ်ပတ်အတွင်း လာရောက်ရွေးယူရန်ပေးသော နို့တစ်စာရွက်ကိုလည်းကောင်း မြင်ယောင်လျက်ရှိလေ၏။

အချိန်မှာ ၇ နာရီခွဲခန့်သာ ရှိသေး၍ မီးရထားဘူတာရုံဘက်မှ မီးရထားဥသြသံများကိုလည်းကောင်း၊ ရွာလမ်းမကြီးပေါ်မှ ကားသံများကိုလည်းကောင်း မကြာခဏ ကြားရ၏။ ဦးသာဒင်သည် စားပွဲနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြတင်းပေါက်ကို စေ့၍ပိတ်လိုက်ပြီးလျှင် တစ်ခြမ်းသာဟလျက် ရှိသော ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ သွားကာ အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်လျက်ရှိ၏။ လပြည့်ကျော် ၇ ရက်နေ့ ဖြစ်သဖြင့် ကောင်းကင်ပြင်တွင် မည်းမှောင်လျက် ရှိသော်လည်း ကြယ်ကလေးများ၏ အလင်းရောင်တွင် ခပ်မှိန်မှိန် ရှိနေသော မိမိအိမ်ခြံစည်းရိုးများကိုလည်းကောင်း၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်တွင် ရှိနေသည့် အခြားအဆောက်အဦးများ၏ အရိပ်များကိုလည်းကောင်း ခပ်ရေးရေးမျှ တွေ့မြင်ရ၏။ ဦးသာဒင်သည် ညဉ့်၏ သာယာခြင်းကို တစ်ခဏမျှ ငေးမောကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

အိမ်ကလေး၏ နောက်ဖေးခန်း၌ အတော်အတန် ကျယ်ဝန်းလှံခြံသော အခန်းတစ်ခန်းရှိရာ ထိုအခန်းတွင် တစ်ညက်၌ တစ်ယောက်အိပ် သံခွက်တစ်လုံးရှိ၍ အခြားတစ်ဖက်တွင် ‘အရေးပေါ်’ သုံးနိုင်ရန် ဆေးဝါး များတည့်ထားသည်

မှန်စီရိတစ်လုံးရှိ၏။ စားပွဲနှင့် စီရိအလယ်တွင် စားပွဲပိုင်းကလေးတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင် နှစ်လုံးရှိ၏။ စီရိ၏ နံဘေးတွင် စင်တစ်ခုလည်း ရှိလေသည်။

ဦးသာဒင်သည် စီးကရက်တိုကို အပြင်သို့ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်သို့ပစ်ကာ ပြတင်းပေါက်ဆီမှ နောက်ဖေးခန်းဘက်သို့ လာခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် အခန်းတွင်းရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ဦးခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားလျက်ရှိရာမှ သူ၏ အလုပ်ကို စတော့၏။

ဦးသာဒင်သည် ဆေးပုလင်းများထည့်ထားသော စီရိအောက်ထပ်အံ့ဆွဲအတွင်းမှ လက်လေးသစ်ခန့်ရှိသော ပုလင်းငယ်တစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ပုလင်းထဲတွင် ဖြူသော အရည်များ ရှိ၍ ဦးသာဒင်သည် သွေ့ခြောက်သော ဖန်ခွက်တစ်လုံးထဲသို့ အရည်တစ်စက် လောင်းထည့် ၏။ အရည်မှာ ဖန်ခွက်၏ ဖင်ကို တစ်စုံတစ်ရာ စွန်းထင်းခြင်းမဖြစ်စေဘဲ နဂိုပကတိအတိုင်း ရှိနေလေသည်။ ထိုအခါ သူသည် ဖန်ခွက်ကို အသေအချာ မှတ်သားပြီးလျှင် စားပွဲ၏ လက်ဝဲဘက်၌ တင်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် အခြားဖန်ခွက်တစ်လုံးကို လက်ျာဘက်က တင်ထားလိုက်ပြန်လေသည်။ သောက်လက်စ ဝီစကီပုလင်းနှင့် ဆော်ဒါပုလင်း နှစ်လုံးကိုလည်း ဖန်ခွက်များအလယ်၌ နေသားတကျချထားလေသည်။

ဦးသာဒင်သည် အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ပြန်၍ လျှောက်လာခဲ့ပြီးလျှင် မှန်ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ မကြာခဏ လှမ်းကြည့်ကာ “ဒါထက် မချောဟာ ခါတိုင်း တယ်ပြီး အချိန်မှန်ပါတယ်။ အခုတော့ ...”

အချိန်မှာ ၈ နာရီ ၁၅ မိနစ်မျှပင် ရှိနေလေပြီ။ ဦးသာဒင်သည် တစ်မိနစ်လျှင် နှစ်ကြိမ်ကျ လက်ပတ်နာရီကို မီးရောင်တွင် မြှောက်၍ကြည့် မိ၏။ စီးကရက်များကိုလည်း တစ်လိပ်ကို ၄-၅ ခါမျှသာ ဖွာပြီးလျှင် ဖိနပ်ဖြင့် နင်း၍ ပွတ်ချေပစ်လိုက်၏။ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်၍နေရာမှ ခပ်မြန်မြန် လျှောက်ပြန်၏။ ထို့နောက် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်ရင်း -

“ကြည့်စမ်း ... ၈ နာရီခွဲတော့မယ်။ ငါးမိနစ်ပဲ လိုတော့တယ်။ ခုထက် ထိ ပေါ်မလာသေးဘူး။ နေပါဦး၊ ကောင်မက ဘယ်လို အကြံများရှိ ပြန်သလဲ မသိဘူး။ အင်း ... သူ့ကိုတော့ နည်းနည်း သတိထားမှ” ဟု စဉ်းစားခန်း ထုတ်၍နေမိ၏။

တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် အိမ်ရှေ့ဘက် ကျောက်စရစ်လမ်းမှ ခြေသံ သဲ့သဲ့ ကြားရပြီးနောက် ဖြူဖွေးသော သွယ်သော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဝံ့သဏ္ဍာန်သည် မှောင်ရိပ်မှ တံခါးပေါက်အလင်းရောင်ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာ၏။ ဦးသာဒင်သည် သံတံခါးကို ချက်ချင်းထ၍ဖွင့် ပေးလိုက်ရာ “အစ်ကို

ကြီး” ဟု ခေါ်လိုက်သံနှင့်အတူ ‘မိုင်ဆင်း’ ရေမွှေးနံ့သည်လည်း မိန်းမပျိုရှိရာမှ ထောင်းခနဲ ထွက်လာလေသည်။

“တကတည်းဗျာ မျှော်လိုက်ရတာ”

ဦးသာဒင်၏ ခါးကို ကနွဲကရ ဖက်လိုက်ပြီးနောက် -

“အလကား မျှော်နေတယ်။ ပိုက်ဆံရှိ ဝယ်စားလိုက်ပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့

... ဟဲ ... ဟဲ”

“ရှစ်နာရီကတည်းက အစ်ကိုကြီး မျှော်နေတာ နွဲရဲ့”

“မမညွန့်တို့ ပါတီသွားတာ စောင့်နေရလို့ နည်းနည်း နောက်ကျ သွားတယ်”

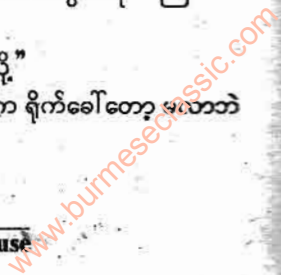
သို့ပြောရင်း နောက်ဖေးခန်းဘက်သို့ နှစ်ယောက်အတူ လျှောက်လာ ခဲ့ကြလေ၏။

နွဲဆိုသူ မိန်းမပျိုမှာ အရပ် ၅ ပေခန့်မြင့်၍ အပြာနုရောင် နိုင်လွန် လက်ပြတ်အင်္ကျီ၊ အပြာရင့်ပေါ်တွင် အဖြူပန်းခက်များ ဖော်ထားသည့် ဘရီ ကိတ်လုံချည်ကို ဝတ်ထား၏။ ဆံပင်ကို နောက်တွဲထုံးကာ အပြာရောင်ပိုက် ကလေးဖြင့် သပ်ရပ်စွာ အုပ်ထားလျက် ထိုးထား၏။ ကိုယ်လုံးမှာ သေးသွယ် သော်လည်း အချိုးအစားကျလှသဖြင့် ကြံ့သည်ဟူ၍ မဆိုသားပဲ ပြေပြစ်၏။ ကြောရှင်းသော လည်တိုင်တွင် ပုလဲပုတီးကလေးတစ်ကုံးဖြင့် ရစ်ပတ်ထားရာ သွယ်သောလည်တိုင်ကို ပို၍ အချိုးကျစေ၏။ ဝတ်စားထားပုံမှာလည်း ခပ်ယဉ် ယဉ်နှင့် အဆင်ပြေလှပေ၏။ အလုံးစုံခြံခြံ၍ ကြည့်သော် မိန်းမချောတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း နက်မှောင်သော မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ချက်တစ်ချက် စောင်း ကြည့်လိုက်ပုံမှာ အကယ်၍ နီးကပ်စွာ အကဲခတ်က ရက်စက်ခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်း၊ ရန်ငြိုးသိုတတ်ခြင်း အရိပ်အယောင်များ ပေါ်ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရပေမည်။ ထိုမျက်လုံးများနှင့် ဟန်ပန်အမူအရာကို ပေါင်းစပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ၎င်းမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ကိုယ်တွင်းမှ သန့်ရှင်းသော မေတ္တာကို ထုတ်ယူနိုင် သည်ထက် တဏှာရာဂ တက်ကြွစေသည့် စိတ်ဓာတ်ကို ပိုမိုလှုပ်ရှားစေနိုင်စွမ်း ရှိသော ရုပ်မျိုး ဖြစ် လေသည်။

အခန်းတွင်းသို့ ရောက်၍ ကုလားထိုင်များပေါ်တွင် ထိုင်မိကြသော အခါ နွဲနွဲက -

“နွဲဖြင့် အစ်ကိုကြီးလာမှ လာပါ့မလားလို့”

“လာရတာပေါ့ နွဲရယ်၊ ကြိမ်စကြာနဲ့ နွဲက ရိုက်ခေါ်တော့ မလာဘဲ နေပုံပါမလား”

“အစ်ကိုကြီးက သိပ်စကားတက်တာပဲ။ ဒါထက် နွဲ့မှာတဲ့ဟာ ကော ပါရဲ့နော်”

“ဝါရတာပေါ့ဗျာ။ မပါလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ဒါထက် နွဲ့ဟာ အစ်ကိုကြီး ကို ရွတ်တယ်ဆိုပြီး တကယ်ဆိုတော့ သိပ်ရက်စက်တာပဲနော်”

“ဘာရက်စက်တာလဲ”

“အခု လုပ်နေပုံဟာ မရက်စက်ဘူးလား”

“အံ့မယ် တစ်လ ၅၀၀ လောက် ပေးရတာများ ရက်စက်တယ် ခေါ် သလားရှင်၊ ဒီမှာဖြင့် အပျိုရည်လည်း အပျက်ခံရသေးတယ်။ တိတ်တိတ်ပုန်း မယားလည်း ဖြစ်ရသေးတယ်။ အစ်ကိုကြီး ဂုဏ်ပျက်မှာ စိုးတယ် ဆိုပြီး ဘယ် သူမှ ဖွင့်မပြောဝံ့ဘဲ တစ်သက်လုံးပဲ မြဲနေရသေးတယ်။ ဒီဟာတွေနဲ့ စာကြည့်ရင် နည်းတောင်နည်းသေး”

“အပျိုရည် ပျက်တယ်ဆိုတာ အစကတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု တစ်နှစ် နှစ်နှစ်အတွင်းဖြစ်နေတဲ့ မင်းအကျင့်စာရိတ္တကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ နဲ့”

“ဘာလဲ ဘာစာရိတ္တလဲ”

“အစ်ကိုကြီး ... ဆေးခန်းထဲမှာ ဆေးစပ်နေပေမဲ့ မိန်းမတွေအကြောင်း သူများထက် ပိုသိတယ်။ မင်းအကြောင်း မကြားဖူးများ ထင်နေသလား”

“ရှင် မယ်မယ်ရရပြောနော်။ မရမ်းနဲ့”

“အဲဒီလို မယ်မယ်ရရ မပြောနိုင်လို့ ခက်နေတာပေါ့။ ကဲပါလေ ... ဒါတွေ ထားလိုက်စမ်းပါ အချစ်ရယ်။ ကိုယ်တို့ စကားကောင်းကောင်း ပြောကြ ရအောင်”

“ဘယ်သူကစပြီး မကောင်းတာ ပြောလို့လဲ”

“အစ်ကိုကြီးက စတယ်ပဲ ထားပါတော့ဗျာ”

ဦးသာဒင်မှာ ရုတ်တရက် မိမိစိတ်ထွက်သွားသည်ကို သိသဖြင့် မိန်းမ များနှင့် ပတ်သက်၍ အကင်းပါးသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပြန်၍ အချို့ သတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ မိန်းမတို့မည်သည် မည်မျှလောက် စိတ်ဆိုး စိတ် ကောက်စေကာမူ အဝတ်အစားဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ငွေကြေးဖြင့်သော်လည်း၊ အချစ်ဓာတ်ပါသော ယုယမှုဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ချောမောလိုက်က မီးနှင့် တွေ့သော ဖယောင်းကဲ့သို့ အရည်ပျော်တတ်စမြဲ ဖြစ်၏။ ဦးသာဒင်သည် ယင်း အချက်အလက်တို့ကို သူလေ့လာသော ဆေးပညာကဲ့သို့ ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင် လေသည်။

နွဲ့၏ခါးကလေးကို ယုယစွာ ဖက်လိုက်ပြီးနောက် -

“အစ်ကိုကြီး ပြောတာ စိတ်ဆိုးသွားသလားဟင် နဲ့။”

“မဆိုးပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီးကစတော့ ကျွဲမြီးတိုမိတာပေါ့။”

“နဲ့ မကြိုက်ရင် မပြောတော့ပါဘူးဗျာ၊ စီးကရက်သော့ကလေး နဲ့။”

ဦးသာဒင်သည် စီးကရက် ဘူးထဲမှ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ယူပြီးလျှင် နဲ့၏ နှုတ်ခမ်းပါးကလေးနှစ်ခုအကြားသို့ ထိုးသွင်းပေးလိုက်၏။ မိမိကိုယ်တိုင် လည်း တစ်လိပ်ယူ၍ သောက်ပြီးလျှင် နဲ့ပါးစပ်မှ စီးကရက်ကိုပါ မီးညှိပေးလေသည်။ နဲ့သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပူပန်သောက မရှိ၊ အေးဆေးငြိမ် သက်လှသော အမူအရာဖြင့် ကုလားထိုင် နောက်မှီပေါ်သို့ ဦးခေါင်းကို ခပ်မော့မော့ ကလေးတင်ကာ စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်လျက်ရှိလေသည်။

ဦးသာဒင်သည် လွန်ခဲ့သော ၃ နှစ်ခန့်က အဖြစ်အပျက်များ ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။ နဲ့နဲ့သည် ထိုအခါက ကျောင်းမှထွက် အသက် ၂၀ ကျော်ကျော်မျှသာ ရှိသေး၏။ မိဘများမရှိရှာဘဲ ကြို့ကုန်းတွင် ဦးလေးနှင့် အဒေါ်တို့ထံ ကပ်ရပ်နေထိုင်ရရှာ၏။ တစ်နေ့တွင် နဲ့နဲ့၌ မိန်းမတို့ မဓတာ မီးယပ်ရောဂါနှင့် ပတ်သက်၍ ဝေဒနာတစ်ခု စွဲကပ်လာရာ နဲ့နဲ့၏ဦးလေးတော်သူ မှာ ခြံစောင့်မောင်မိုးနှင့် သောက်ဖော်စားဖက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဦးသာဒင်ထံသို့ ဆေးဝါးကုသရန် မောင်မိုးက ခေါ်လာခဲ့၏။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူ မိဘမဲ့မိန်းမပျို နဲ့အား ဦးသာဒင်သည် ဆေးဖိုးဝါးခ မယူရုံမျှမက လမ်းစရိတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အသီးအနှံ ဓာတ်စာများ စားရန်ဟူ၍လည်းကောင်း အမျိုးမျိုး ပေးကမ်း ထောက်ပံ့ခဲ့၏။ နဲ့မှ ခေတ်ပညာတတ်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်ပြင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာပညာရပ်များသာမက ‘ဆိုရှယ်ကျူမှု’ ကိုလည်း ကျောင်းမှ အတော်အတန် လေ့လာခဲ့ဖူးသဖြင့် ကျောင်းမှ ထွက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ငွေကြေးထောက်ပံ့ နိုင်သူများနှင့် အခါအခွင့်ကြုံတိုင်း ဆိုရှယ်ကျူခဲ့သူဖြစ်ပေသည်။ ရုပ်ရည်မှာလည်း ချောမောလှပခြင်းကို အပထား၍ ယောက်ျားတို့စွဲမက်လောက် သည့် ရုပ်မျိုးဖြစ်လေရာ ၃ လခန့်မျှ ဦးသာဒင်သည် ဆေးဝါးကုသနေရသည့် အတွင်း၌ပင် ဦးသာဒင်သည် နဲ့အပေါ်၌ မျက်စိကျခဲ့လေပြီ။

ဦးသာဒင်သည် နဲ့အားမြို့ထဲသို့ မလာစေတော့ဘဲ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ကြို့ကုန်းအိမ်သို့ မိမိအလာတွင် နဲ့အတွက်ဆေးများကို ယူလာတတ်၏။ ထိုအခါ နဲ့သည် ရန်ကုန်ဆေးတိုက်သို့ မသွားတော့ဘဲ ကြို့ကုန်း ဦးသာဒင် အိမ်သို့လာ၍ သူ၏။ ထိုအခါ ဦးသာဒင်သည် ယခုကဲ့သို့ မိမိကြိုတင် ကြံစည်သောအချက်ကို အခွင့်အရေး ယူကာ မောင်မိုး၏ အကူအညီဖြင့် ထိထိရောက်ရောက် ကြံစည်လေ သာ၏။ သို့နှင့် နဲ့၏ရောဂါဝေဒနာ ပျောက်ကင်းပြီးနောက် ၃ လခန့်ကြာတွင် တစ်ဘက်တစ်ဘက် လက်ထပ်လိုက်လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဦးသာဒင်သည် နဲ့အား

တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ကြို့ကုန်းအိမ်တွင် တွေ့ဆုံကာ သူတို့၏ ဘဝအချစ်ဇာတ်လမ်းကို စခဲ့ကြ၏။

ထိုအခါ ဦးသာဒင်မှာ ပထမအိမ်ထောင်ပျက်ခဲ့ပြီးနောက် ဒုတိယ အိမ်ထောင်ကို မဆက်သေးချေ။ သို့သော် နွဲ့နှင့် တိတ်တဆိတ် စတင်ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးနောက် တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ဆွေမျိုးများ၏ အတင်းတိုက်တွန်းချက်အရ ယခုလက်ရှိဖြစ်သော ဒုတိယအိမ်ထောင်ကို လက်ဆက်ခဲ့ရ၏။

ဦးသာဒင်သည် နွဲ့အား လူများ အသိမခံဘဲ ၎င်း၏ ရုပ်ရည်နှင့် ငယ်ရွယ်သော ဂုဏ်ကို တပ်မက်ကာ လုံလောက်စွာ ထောက်ပံ့ခဲ့၏။ သို့သော် ဆိုရှယ်ကျလှ၍ လူ့ဘဝကို ကောင်းစွာ သိနားလည်လာပြီဖြစ်သော နွဲ့သည် ဦးသာဒင်၏ အချစ်နှင့်ပင် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲခြင်း မရှိသေးဘဲ အရပ်ထဲမှ မိမိနှင့် သက်တူရွယ်သူ လူငယ်ကလေးများနှင့်လည်းကောင်း၊ တစ်ခါကစ်ရုံ ပိုက်ဆံဝါလား သက်ကြားအိုတရုတ်သူဌေးများနှင့်လည်းကောင်း ရောနှောကာ ဆိုရှယ်ကျချင်စိုင်းကျ၍သာ နေတော့၏။ ထိုအကြောင်းများသည် ဦးသာဒင်၏ နားသို့ အတော်အတန် ပေါက်ရောက်ခဲ့သဖြင့် ဦးသာဒင်သည် ပထမဆက်သွယ်ပေးသော မောင်မိုးမှတစ်ဆင့် ဆုံးမစကားပြောကြားစရာ မောင်မိုးက -

“ဆရာကြားတိုင်းလည်း ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး ဆရာရယ်။ သူက ဘယ်သူ့ကိုမဆို ရောရောနှောနှော ပေါင်းသင်းတတ်တယ် မဟုတ်လား ဆရာရဲ့။ ပြီးတော့လည်း ရုပ်ကလေးက ချောတော့ ဟိုကခေါ်ချင်၊ ဒီက ခေါ်ချင်နဲ့ ပွဲလမ်းသဘင်တွေ၊ အလှူအတန်းတွေ သွားလာနေတာ ဘေးက မနာလိုလို့ ပြောတဲ့ စကားတွေပါ ဆရာ” စသည်ဖြင့် နွဲ့ဘက်ကပင် ကာဆီး၍ ပြောလိုက်ချေသေး၏။ နွဲ့၌ လာဘ်သပ္ပကာ ရွှင်လေလေ မောင်မိုးနှင့် နွဲ့၏ဦးလေးတို့မှာ ပုလင်းထောင်နိုင်လေလေ ဖြစ်ကြောင်း ဦးသာဒင် ရိပ်မိ၏။ သို့သော် မိမိ၏ မကောင်းသတင်းကို ထိုသူနှစ်ယောက်ကပင် ဖုံးအုပ်ထားခဲ့သဖြင့် ၎င်းတို့ကိုပင် လက်သတ် မွေးထားရလေသည်။

နွဲ့မှာ ဆိုရှယ်ကျရုံသာမက မခံချင်စိတ် ရှိသူ ဇော်ဇော်ကြံကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဦးသာဒင် ဒုတိယအိမ်ထောင်ပြုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ယခင်ကကဲ့သို့ မိမိမှာ ဦးသာဒင်ပေးသမျှ ၁၀၀-၉၀ နှင့် တင်းမတိမ်နိုင်ဘဲ စားစရိတ် ၂၀၀ အပြင် ဦးသာဒင် ဂုဏ်ကိုဆယ်ရန် နှုတ်ပိတ်ခအဖြစ်ဖြင့် ၃၀၀၊ စုစုပေါင်း ၅၀၀ ကို လစဉ်မှန်မှန် ပေးရန်အကြောင်း၊ အကယ်၍ မပေးက အကျိုးအကြောင်းကို ဦးသာဒင်၏ ဇနီးနှင့်တကွ မိဘယောက္ခမများအား ဇာတ်စုံဖွင့်၍ ပြောလိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိလက်တွင် ဦးသာဒင် လက်ရေးဖြင့် စာ ၃ စောင်၊ နှစ်ယောက်တွဲ ရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံတစ်ခု၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်

‘သာဒင်’ ဟု အတိုကောက် ထိုးထားသော မဟာရာဇာဏှာတ်လက်စွပ်တစ်တွင်း စသော သက်သေခံ ပစ္စည်းများကို ဖွင့်လှစ်တင်ပြတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ခြိမ်းခြောက်လေ၏။ ထိုအခါမှ ဦးသာဒင်မှာ ‘ဆိုရှယ်မ’ ကလေးများ၏အချစ်မှာ အချစ်စစ် အချစ်မှန်မဟုတ်ဘဲ လောလောဆယ် နေမှုထိုင်မှုအတွက် သက်သာချောင်ချိစေရန် အပေါ်ယံဟန်ဆောင်နေသော အချစ်မျှသာ ဖြစ်ကြောင်း ဘောင်းစွာ သိရှိနားလည်တော့၏။

ဦးသာဒင်သည် ဒုတိယအကြိမ် အိမ်ထောင်မပြုမီက အတော်ပင် ဝင်ငွေကောင်းခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ရွှေဘုံသာလမ်းဆေးတိုက်မှ ဆရာမများ၊ စာရေး၊ ဒရဝမ်မှ စ၍ ပေးရသည့် လခအပြင် မိမိအတွက် တစ်လလျှင် ၁၅၀၀ ခန့် ဝင်ငွေရှိ၏။ သို့ဖြစ်ရကား အိမ်ထောင်ဇနီးသည်နှင့်တကွ မိမိဂုဏ်ကိုပါ ဆယ်ရန် နွဲ့အား တစ်လလျှင် ၅၀၀ ပေးရမည်မှာ ထိုအချိန်က မများလှချေ။ သို့သော် ဦးသာဒင်မှာ အမြော်အမြင်ကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရက်ရှည်လများ မိမိပေးနိုင်ပါမည်လောဟု သံသယ ရှိမိ၏။ သို့နှင့် နွဲ့အား ငွေ ၅၀၀၀ နှင့် ဤကိစ္စကို အပြီးသတ်စေရန် တောင်းပန်စေစပ်ခဲ့၏။ သို့သော် နွဲ့က မလိုက်လျောချေ။ ငွေ ၅၀၀၀ ကို အပြီးအပိုင်ယူလိုက်က မိမိ၏ ဆိုရှယ်ကျမှု၊ မိမိအသုံးအပြုန်းများနှင့် တွက်လိုက်သော် အလွန်ဆုံး ၇ လ ၈ လခန့်သာ ခံပေမည်။ သို့ဖြစ်၍ ငွေ ၅၀၀၀ ကို လက်မခံဘဲ ဦး သာဒင် အိတ်ထဲမှ တစ်လလျှင် ငွေ ၅၀၀ ကျမှန်မှန်နှိုက်ယူနိုင်က မိမိတစ် သက်တွင် အေးရတော့မည်ဟု စိတ်ကူးပေါက်မိ၏။ သို့နှင့် နွဲ့ လက်မခံသည့်အဆုံးတွင် ဦးသာဒင်သည် အင်္ဂလိပ်လဆန်းတိုင်း နွဲ့အား ငွေ ၅၀၀ လစဉ် မှန်မှန်ပေးခဲ့ရလေသည်။

ပထမ ၃-၄ လအတွင်း ငွေ ၅၀၀ မှာ ဦးသာဒင်အတွက် မဖြစ်လောက်သော်လည်း တစ်နှစ်နီးပါးမျှ ကြာရှိသောအခါ အတော်ပင် ဝန်လေးလာသည်ကို တွေ့ရတော့၏။ ဦးသာဒင်သည် ဇရေဇာလမ်းရှိ အခန်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုတွင် ပထမနေခဲ့ရာမှ ဒုတိယအိမ်ထောင်ပြုသည့်အခါ ပန်းဆိုးတန်းရှိ အတော်အတန် ကျယ်ဝန်းသော တိုက်ခန်းတစ်ခုသို့ ပြောင်းခဲ့ရ၏။ ထိုအခန်းရရှိရေးအတွက် ဆလားမီငါးထောင်မျှ ပေးရ၏။ တစ်ပတ် ရစ်ကားကလေးတစ်စီးကိုလည်း ၆၀၀၀ ပေး၍ ဝယ်လိုက်ရပြန်၏။

သို့သော် အလုပ်ဘက်၌မူ တစ်စုံတစ်ရာ တိုးတက်မှု မရှိသည့်ပြင် နှိုင်းရင်းစွဲအခြေအနေထက်ပင် ကျဆင်းလျက်ရှိလေ၏။ အမျိုးသမီး လူနာများသက်မှလည်း မေတ္တာနှင့် အလကားကများသဖြင့် လက်ထောက် ဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့် ဆရာမတစ်ယောက်ကိုပင် မလွှဲသာဘဲ ထုတ်ပစ်လိုက်ရ၏။ ဤသို့ဖြင့် ဆေးတိုက်မှာ အသိုင်းအဝိုင်း အဆောင်အယောင် ငယ်သွားသည်နှင့်အမျှ ဝင်ငွေလည်း

လျှော့ပါးလာတော့၏။ ယခင်က လစဉ် မိမိအတွက် ၁၅၀၀ ထက်မနည်း ရရှိခဲ့သော ဝင်ငွေမှာ ယခုအခါ ၁၀၀၀ ပင် မပြည့်တော့ချေ။ အိမ်စရိတ်နှင့် ကားဧရိတ်များကလည်း တိုး၍ လာသေး၏။ ဤသို့ရှိနေသည့်အထဲမှ နွဲ့နွဲ့အား ၅၀၀ မှန်မှန်ဖွဲ့ပေးရမည်။

နွဲ့နွဲ့ကား တောင်းပန်၍ရမည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း ဦးသာဒင် သိပြီးဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သော ၃-၄ လလောက်ကလည်း တစ်ကြိမ် ဤကိစ္စကို ၆၀၀၀ နှင့်အပြီးသတ်ပါမည့်အကြောင်း၊ ထို့နောက် နွဲ့နွဲ့သဘောအတိုင်း လက်ထပ်နိုင်ကြောင်း ထိုအခါ လစဉ် ငွေ ၁၀၀ ကျပင် မှန်ဖိုးအဖြစ်ပေးသွားဦးမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုခဲ့ဖူးသေး၏။ သို့သော် နွဲ့နွဲ့ကား လက်မခံချေ။ နွဲ့နွဲ့သည် လုံးခနဲခဲခနဲ ရခြင်းကို သဘောမကျဘဲ ဦးသာဒင် မသေမချင်း လစဉ်မှန်မှန် ၅၀၀ ရရှိခြင်းသာလျှင် မိမိ နေထိုင်စားသောက်ရေးအတွက် မပူမပင်ရသော နည်းလမ်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆကာ ခေါင်းမာလျက် ရှိလေသည်။

ဦးသာဒင်သည် စီးကရက်ကို အားရပါးရ ဖွာရှိုက်ရင်း အထက်ပါ အကြောင်းများကို ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားလျက် ရှိနေလေသည်။ ထို့နောက် တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသကဲ့သို့ “အင်း ... ဒီလို ခေါင်းမာတဲ့ မိန်းမကို နှုတ်ပိတ်ဖို့ ဒီနည်းပဲ ရှိတယ်” ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီးကလည်း ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဘာမှ မစဉ်းစားပါဘူး နွဲ့ရယ် ... ဆရာဝန်ဆိုတာ ဆေးကုဖို့နဲ့ ငွေရဖို့ပဲ စဉ်းစားရတာပေါ့”

“ဘယ်မလဲ အစ်ကိုကြီး၊ နွဲ့ကို ပေးမယ့်ငွေ”

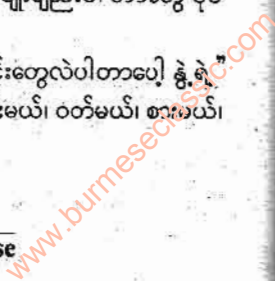
“ရှော့ပါဗျာ ... ယူပါ”

ဦးသာဒင်သည် ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် အသင့်ထည့်ထားသော တစ်ရာတန် ၅ ရွက်ကို နွဲ့နွဲ့လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ရာ နွဲ့နွဲ့သည် ငွေစက္ကူများကို လှမ်းယူလိုက်ပြီးနောက် မိမိ၏ လက်ပွေ့အိတ်ကလေးထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

“အစ်ကိုကြီး၊ အခုတစ်ခါ ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးချည်းပဲ၊ ဘာတွေ ဝိုင်းနေတာလဲ”

“အရင်တုန်းက နွဲ့နွဲ့စပြီး တွေ့ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေလဲပါတာပေါ့ နွဲ့နွဲ့”

“နွဲ့တော့ ဘာမှ မစဉ်းစားပေါင်၊ ပျော်မယ်ပါးမယ်၊ ဝတ်မယ်၊ စားမယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှအောင် ဆင်မယ်၊ ဒါပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ နွဲ့ရယ်။ အစ်ကိုကြီးကတော့ ငွေရအောင် ရှာရတဲ့ လူ မဟုတ်လား။ ဒီမယ်နွဲ့၊ ဒီကနေ့ည ၁၂ နာရီအထိနော်”

“သဘော ... သဘော၊ အစ်ကိုကြီးသဘောရှိ၊ ဒါပေမဲ့ နွဲ့ကို ပြန်ပို့ရ မယ်နော်”

“ပို့ပါ့မယ်ဗျာ၊ အစ်ကိုကြီးမှာ ကားပါပါတယ်”

ဦးသာဒင်သည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် နေရာမှထကာ မိမိ အပေါ် အင်္ကျီကို ချွတ်၍ အင်္ကျီချိတ်တစ်ခုတွင် ချိတ်ထားလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးသာ ဒင်မှာ ပန်းနုရောင် ပိုးရှုပ်အင်္ကျီကလေးဖြင့် ရှိနေလေရာ အသက် ၅၀ မျှပင် ရှိပြီ ဆိုသော်လည်း ကြံ့ခိုင်သောမျက်နှာ၊ မည်းနက်သော ဆံပင်၊ လှပသော အဆင် အပြင်တို့ကြောင့် အတော်ပင် နုပျိုသေးသော ရုပ်အဆင်းကို ဆောင်လျက် ရှိလေ ၏။ ထို့နောက် ခုတင်ပေါ်သို့သွား၍ ထိုင်ရာ နွဲ့သည်လည်း နေရာပြောင်းကာ ဦးသာဒင်နှင့်အတူ ယှဉ်၍ထိုင်လေသည်။

“နွဲ့နဲ့ မတွေ့ရတာ ၂ ပတ်လောက် ရှိသွားပြီနော်”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“အစ်ကိုကြီးနဲ့ အခုလိုဖြစ်လာတာ ၃ နှစ်ပြည့်တော့မယ်။ နည်း နည်းကလေးမှ အလှမပျက်ဘူး။ အရင်က အတိုင်းပဲ”

“ဒီလောက် မမြောက်ပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်။ အစ်ကိုကြီးအိမ်ကဟာ လောက် မလှပါဘူး”

“အိမ်ကဟာကြီးလောက် မလှရင် အစ်ကိုကြီး ဒီကို လာပါ့မလား နွဲ့ရဲ့”

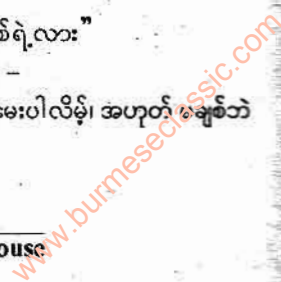
ဦးသာဒင်မှာ သို့ပင်ပြောရသော်လည်း မေတ္တာနှင့်ပြောခြင်း မဟုတ်၊ ဟန်ဆောင်၍ပြောရသော စကားလုံးများဖြစ်သဖြင့် ပါးစပ်မှ ချော ချောမောမော မထွက်ဘဲ သွေ့ခြောက်ခြောက်နိုင်လှ၏။

ဦးသာဒင်သည် မိမိ၏လက်ဝဲဘက်တွင် ထိုင်နေသော နွဲ့နွဲ့၏ ကိုယ် ကလေးကို ခါးမှ ခပ်တင်းတင်း ဖက်ထားရာ နွဲ့သည် ခပ်ယိုင်ယိုင် ပါလာလျက် မိမိ၏လက်ဝဲဘက် ပခုံးပေါ်သို့ သူ၏ဦးခေါင်းကလေး ခပ်မှိမှိ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။

“ဒါထက် အစ်ကိုကြီးကို နွဲ့ အဟုတ်ချစ်ရဲ့လား”

မျက်လုံးကလေး ခပ်မှေးမှေးထားလျက် -

“အို ... အစ်ကိုကြီးကလည်း ဘယ်နှယ့် မေးပါလိမ့်၊ အဟုတ်ချစ်ဘဲ ဒီကိုလာပါ့မလား”

၅၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

“နေပါဦး၊ အစ်ကိုကြီး၊ အရင်တစ်ခါပြောဖူးတာ အမှတ်ရသေးသလား”

“ဘာလဲ ငွေ ၆၀၀၀ အပြီးယူရမယ်ဆိုတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီဟာတောင် အစ်ကိုကြီးမှာ အဆင်သင့်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ အလွန်တရာ ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီက သူ့မိန်းမ လက်ဝတ်လက်စားတွေကိုပေါင်ပြီး ယူပေးရမှာ နဲ့ ရဲ့”

ဦးသာဒင်က နောက်ဆုံး သွေးတိုးစမ်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို စကားကို ကြားလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နဲ့နဲ့၏ ပျော့ပျောင်းသော ကိုယ်ကလေးသည် တောင့်တင်း၍ သွားပြီးလျှင် နဲ့သည် ဦးသာဒင်နှင့် ရင်ခွင်မှ ဆတ်ခနဲ ထွက်လိုက်လေ၏။

“အစ်ကိုကြီး၊ ဒီစကားလာပြန်ပလား၊ ဒီတစ်ခါပဲ ဒီစကားကို ကြားပါရစေ အစ်ကိုကြီး၊ နဲ့ ကိုယ်ကို ခြောက်ထောင်နဲ့ တစ်ခါတည်း ရောင်းရမှာလား”

“ရောင်းတယ်လို့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ နဲ့ ရယ်၊ နဲ့ လည်း တစ်ခါတည်း လုံးလုံးခဲခဲရသွားရော၊ အစ်ကိုကြီးမှာလည်း ဒီအပူလုံးကြီး ကျသွားရော၊ ပြီးတော့...”

စကားမဆုံးမီ ကြားဖြတ်လျှော် -

“တော်ပါ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဒီစကားဒီတွင်ပဲ ရပ်စမ်းပါ။ နဲ့ ပါးစပ်က ထွက်မိတဲ့စကားကို နဲ့ တစ်သက် ဘယ်တော့မှ အလျှော့မပေးဘူး မှတ်ထားပါ။”

တောင်ပန်၍ မရမှန်းသိပြီးဖြစ်၍ မျက်နှာကို ချိုသာစွာ ပြောင်းလိုက်ပြီးနောက် -

“နဲ့ လာလေ ဒီစကားပြောလိုက်ရင် စိတ်ဆိုးတာချည်းပဲ”

“စိတ်မဆိုးစေချင်ရင် မပြောဘဲနေပါလား”

“ကိုင်း ... မပြောတော့ပါဘူးဗျာ”

ဦးသာဒင်သည် နဲ့နဲ့အား ပြန်၍ချော့မော့ကာ သေးသွယ်သော ခါးကလေးကို ဖက်လိုက်ပြန်၏။ သို့သော် ထိတွေ့ခြင်းအရသာကို မတွေ့ရဘဲ တောင့်တင်းလျက်ရှိသော ကိုယ်ကိုသာ တွေ့ရ၏။ ခပ်မော့မော့ရှိနေသော ပွန်ဗီယာပေါင်ဒါတို့ဖြင့် လိမ်းကျံထားသည့် နဖူးပြင်ကို နမ်းရှုပ်လိုက်၏။ သို့သော် ယခင်ကကဲ့သို့ ရာဂစိတ်ကို နှိုးဆွပေးသည့် အနံ့အရသာ အမွှေးအကြိုင်တို့ကို မတွေ့ရဘဲ ပေါက်ပန်းပွင့်ကို ရှုရဘိသကဲ့သို့ရှိ၏။ မေတ္တာစိတ်သည်သာလျှင် အာရုံငါးပါးကို သေးစိတ်၍ နုနယ်စွာ ခံစားနိုင်ပြီးလျှင် ဒေါသစိတ်မှာမူ အာရုံငါးပါးကို လှည့်စားကာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ချောက်ချား၍ သွားစေတတ်၏။ ဤအာရုံ

ပြောင်းလဲမှုကို အဖိုဓာတ်သာမဟုတ်၊ အမဓာတ်ကလည်း ခံစားရဟန် လက္ခဏာ ရှိလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး လက်ကလည်း တောင့်တောင့်ကြီး တကတည်း”

“နဲ့ စိတ်ထင်လို့ပါ”

“အစ်ကိုကြီး နှာခေါင်းက နံလိုက်လိုက်တာ”

“နဲ့ ထင်လို့ပါကွယ်”

ဦးသာဒင်သည် နွဲ့၏မျက်လုံးများနှင့်တကွ တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြုံ၍ ကြည့်နေ၏။ နွဲ့၏မျက်လုံးများမှာ နက်မှောင်လှပသည်ဟု ယခင်က ထင်ခဲ့သော်လည်း ယခုအချိန်၌မူ မြွေဟောက်မတစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများသို့ မီးတဖျတ်ဖျတ် ထွက်နေသည်ဟု ထင်မိ၏။ မိမိ၏ အခြေအနေနှင့်တကွ မိမိ၏ အလုပ်အကိုင် ကျဆင်းလာပုံ၊ မိမိအပေါ်တွင် ကြွေးမြီများ ပူပူတို့ကို စဉ်းစားမိ၏။ လကုန်သောအခါ မိမိ၏ လက်အောက်ငယ်သား အလုပ်သမားများအား လခရှင်းပေးရဦးမည်။ ၎င်းတို့မှာ ‘ဒီကရမ္မ ဒီကစား’ ဆိုသူများဖြစ်၍ မိမိကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် မသုံးစွဲရလျှင်ရှိစေ၊ သူတို့အား မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ရှင်းလင်းပေးရပေမည်။ ဦးသာဒင်မှာ အကျဉ်းအကျပ်ထဲ၌ပင် မိမိ၏ အလုပ်သမားများအား လခမှန်မှန်မပေးနိုင်မည်ကို တွေး၍ ပူပန်မိသေး၏။ သို့ဖြစ်ရကား မိမိ၏ဘဝခရီးတွင် ဤမျှလောက် စိတ်မချမ်းသာအောင် ဒုက္ခပေးနေသည့် သတ္တဝါမ၊ မိမိ၏ ပျော်ရွှင်မှုကို ဤမျှလောက် နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးနေသည့် မိန်းမကို မည်ကဲ့သို့ အစတုံးအောင် ပြုလုပ်ရပါမည်နည်းဟု နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အကြံထုတ်ခဲ့ပုံများကို ယခု ပြန်၍ စဉ်းစားနေခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဦးသာဒင်၏ မျက်လုံးများသည် ဖန်ခွက် နှစ်လုံးတင်ထားသော စားပွဲဆီသို့ ရောက်သွားလေတော့၏။

“နေဦး ... ညဉ့်နက်တော့ နည်းနည်းတောင် အေးလာတယ်”

ဦးသာဒင်သည် စားပွဲဆီသို့ ထသွားလေသည်။

ဦးသာဒင်သည် လကျိာဘက် ဖန်ခွက်ကို မိမိဘက်သို့လည်းကောင်း၊ အတန်ငယ် ရွှေ့၍ချထားလိုက်၏။ ထို့နောက် ပုလင်းထဲမှ ဝီစကီကို ဖန်ခွက်များထဲသို့ လက်နှစ်သစ်စီခန့် လောင်းထည့်ပြီးလျှင် ဆော်ဒါနှင့် ရောစပ်လေသည်။

“ဪ ... ဒါထက် ကိုမိုးတစ်ယောက် မမြင်ပါကလား အစ်ကိုကြီး”

“တိုင်းတော့ သူပဲ လာပြီး ငဲ့ပေးတတ်လို့”

“မရှိဘူး နဲ့ ရှေ့ ခပ်စောစောကတည်းက သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ အတူရအောင် ဘူတာရုံဘက် ထွက်သွားတယ်။ သောက်နေမှာပေါ့ နဲ့ ရယ်။ ခု

လောက်ရှိ ဘယ်ချောင်ကြားသွားပြီး လဲနေမလဲ မသိဘူး။ ဒီအလုပ်မျိုးမယ် နှစ်
ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နေရတာ အကောင်းဆုံး မဟုတ်လား နဲ့ ရဲ့”

ဦးသာဒင်မှာ မိမိ၏ အကြံအစည်ကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပေါ်လွင်စေ
သော ကောင်းအိပ္ပာယ်မျိုး သက်ရောက်သဖြင့် စိတ်မလုံသည့်ဟန်ဖြင့် နဲ့ နဲ့ ၏
မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မော့၍ကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် နဲ့ နဲ့ မှာ ထို စကားသည်
တိတ်တဆိတ် တွေ့ဆုံကြသော ယောက်ျား မိန်းမတို့အတွက် ရိုး၍နေသော
တေးမျိုးဖြစ်သဖြင့် ဂရုမစိုက်ဘဲ စီးကရက်ကို ဖွာမြဲဖွာ၍နေလေသည်။

ထို့နောက် တစ်ယောက်ခါးကို တစ်ယောက်ဖက်ကာ ဖန်ခွက်များကို
မြှောက်လျက် ဦးသာဒင်က ‘အစ်ကိုကြီးရဲ့ အချစ်ဆုံးနဲ့ အတွက်’ ဟူ၍ လည်း
ကောင်း၊ နဲ့ နဲ့ ကလည်း ‘နဲ့ ရဲ့ အချစ်ဆုံး အစ်ကိုကြီးအတွက်’ ဟူ၍ လည်းကောင်း
ဖန်ခွက်ချင်း ထိလိုက်ကြပြီးနောက် အရက်များကို မော့ချလိုက်ကြလေ၏။

ဖန်ခွက်များကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်၍ ချထားလိုက်ပြီးနောက် ဦးသာ
ဒင်သည် ငွေဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို နှိုက်ယူ၍ မီးညှိလေရာ နဲ့ နဲ့ ၏
မျက်နှာမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသည်ကို တွေ့မြင်ရ
တော့၏။ မေးရိုးများအောက်သို့ ကျဆင်းလျက် မျက်လုံးများသည်လည်း မျက်
ကွင်းထဲသို့ နိမ့်ဝင်သွားပြီးလျှင် အသွေးအရောင်ဟူ၍ မရှိတော့ချေ။ ဦးသာဒင်
သည် နဲ့ နဲ့ ၏မျက်နှာကို ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ပြုံးခြင်းမျိုးဖြင့် ပြုံးကာ
ခါးထောက်ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။ နဲ့ နဲ့ က လျှာလေးသံကြီးဖြင့် -

“အစ်ကိုကြီး ... အ ... အ ... အစ်ကိုကြီး”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်မကို ... ကျ ... ကျွန်မကို”

တစ်လုံးချင်းမျှ ထွက်လာသော နဲ့ နဲ့ ၏ စကားမှာ မပီတော့ချေ။ နဲ့ နဲ့
သည် သူ၏လည်မျိုကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိညှစ်ကာ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့
တစောင်းလဲကျသွားပြီးလျှင် အသက်ပျောက်၍ သွားရှာလေ၏။

ဦးသာဒင်သည် ရွံရှာမုန်းတီးသော မျက်နှာဖြင့် နဲ့ နဲ့ ၏အလောင်းကို
ခါးထောက်၍ကြည့်ရင်း “အင်း ... ကိုယ့်ကိုယ်ကို အင်မတန် ပါးလှပြီ၊ နပ်လှပြီ
ဆိုပြီး ငါ့သွေးသားကို စုပ်နေတဲ့ မြွေဟောက်မတော့ ကိစ္စချောရှာပြီ။ ခြော် ...
အနိစ္စ ... အနိစ္စ အင်မတန် မွှေးကြိုင်ပြီး ပွေ့ချင် ပိုက်ချင် နမ်းချင် ရှုပ်ချင်စရာ
ကောင်းတဲ့ ကိုယ်ကလေးဟာ တော်တော်ကြာ အင်းလျားကန်ထဲမှာ ပုပ်ပွပြီး
ပိုးလောက်တို့အစာဖြစ်ရရှာတော့မှာပဲ။ ဒါထက် နေရာကျပုံက အလောင်းကို
တွေ့လို့ဘယ်လိုပဲ ခွဲကြည့်ကြည့် အဆိပ်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ သူ့တို့ မတွေ့နိုင်ဘူး။

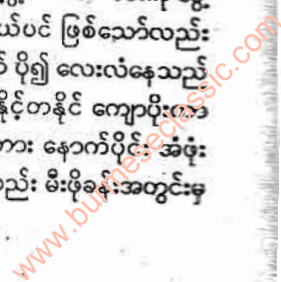
ငါ့အဆိပ်က ကိုယ်ထဲမှာ ဖိ နာရိလည်း ကြာရော ပျောက်ပျက်သွားရမယ်။ ဒါ ထက် ဒီလိုနေလို့ မပြီးသေးဘူး။ လုပ်စရာကလေးတွေ ကျန်သေးတယ်”

ဦးသာဒင်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် တစောင်းလဲကျလျက်ရှိသော နွဲ့နွဲ့၏ကိုယ်ကလေးကို ကြည့်ရင်း စဉ်းစားလျက်ရှိရာမှ အခန်းတံခါးကို သော့ ခတ်၍ထားခဲ့ပြီးလျှင် ကားဂိုဒေါင်သို့ သွား၍ ကားရှေ့ပိုင်ခုံအောက်တွင် ဝှက် ထားသော ရေကူးဝတ်စုံတစ်စုံကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် အလောင်းရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ လေ၏။

ဦးသာဒင်သည် နွဲ့နွဲ့အဝတ်များကို ရေကူးဝတ်စုံဖြင့် လဲရန် အလောင်း ကို မိမိခုတင်ပေါ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းတော့မည်ပြုရာ တစ်ခြမ်းဟာ၍နေသော နံဘေးပြ တင်းပေါက်မှ လေကလေးက ချီသုတ်၍လာသဖြင့် ထိုလေသည် မိမိ၏ ရိုးတွင်း ခြင်ဆီသို့ ဝင်ရောက်ကာ ကျောရိုးတစ်လျှောက် စိမ့်၍သွားသည်ဟု အောက်မှ မိမိ၏။ သို့နှင့် ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်ရန်ထ၍ လာခဲ့ရာ ပြတင်းပေါက်တွင် တပ် ၍ထားသော ခန်းဆီးတစ်ခြမ်း လှုပ်၍သွားသကဲ့သို့ စိတ်ထဲတွင် ထင်လိုက်မိ၏။ သို့သော် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ကြည့်သောအခါ အပြင်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ မမြင်ရသဖြင့် ဟာ၍နေသော ပြတင်းတံခါးတစ်ခြမ်းကို ပြန်၍ ပိတ်ခဲ့ပြီးလျှင် ထို အခါမှ အတော်အတန် စိတ်အေးသွားလေသည်။

ဦးသာဒင်သည် ပထမ နွဲ့နွဲ့၏ လက်ပွေ့အိတ်ကလေးထဲမှ မိမိ ပေး ထားသော ငွေ ၅၀၀ ကို လောဘတကြီး နှိုက်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် နွဲ့နွဲ့၏ အပေါ်အင်္ကျီနှင့် ဘရာစီယာများ ချွတ်စပြုရင်း “အင်း... အခုတော့ လွယ်ပါပြီ။ ရေကူးဝတ်စုံလဲပေး၊ အင်းယားက လူပြတ်တဲ့နေရာမှာ တစ်ခါတည်း ပစ်ချလိုက် ခဲ့ပဲ။ ကောင်မက အင်းယားမှာ မကြာမကြာ ညနေ ရေ လာကူးတတ်သတဲ့။ ရေကမြင်းရင်း ရေနစ်သေတာ အဆန်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပြီးတော့ အခုတလော ကောင်မက အင်မတန် လမ်းများနေတာ ဟိုတယ်တကာ ရောက်၊ ကပွဲတကာ သွား၊ ကျောင်းသားတွေနဲ့ တွဲလိုတဲ့ အရပ်ထဲမှာ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတာ၊ ဒီတော့ သူသေတာကို ငါနဲ့ဘယ်သူက လာပြီး ဆက်စပ်ကြည့်ဦးမှာလဲ” ဟု စိတ်ထဲက အရွတ်လျက်ရှိ၏။

ဦးသာဒင်သည် ရေကူးဝတ်စုံလဲပြီးဖြစ်သော နွဲ့နွဲ့၏အလောင်းကို ပွေ့ ဆိုက်၏။ နွဲ့နွဲ့၏ ကိုယ်ကလေးမှာ သေးသေးသွယ်သွယ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း သူ့ကျစ်သော အသားဆိုင်တို့ကြောင့် မိမိထင်သည့်ထက် ပို၍ လေးလံနေသည် ကို တွေ့ရ၏။ သို့နှင့် ဦးသာဒင်သည် အလောင်းကို မနိုင်တနိုင် ကျောပိုးတတ် နှုတ်ဖေးမီးဖိုတံခါးမှ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင်ကား နောက်ပိုင်း အံ့ဖုံး တွင်းသို့ သွင်းလေ၏။ နွဲ့နွဲ့၏ အဝတ်အစားများကိုလည်း မီးဖိုခန်းအတွင်းမှ

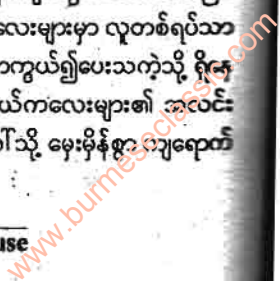

ဂုန်နီအိတ်စုတ်တစ်လုံးဖြင့် ထုပ်၍ ကားနောက်ပိုင်းတွင် ထည့်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် အခန်းထဲသို့ ပြန်၍ ဝင်ခဲ့ပြီးလျှင် ဖန်ခွက်ပေါ်မှ နွဲ့နွဲ့၏ လက်ရာများကို ဖြောင့်ဖျက်ရန် ကျန်သေးသဖြင့် နွဲ့နွဲ့သောက်သော ဖန်ခွက်ကို နောက်ဖေးမီးဖို ထဲသို့ ယူခဲ့ပြီးလျှင် ဆပ်ပြာဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်ဆေးကြော၍ အဝတ်ဖြင့် သွေ့ခြောက်သည်အထိ ပွတ်တိုက်ပြီးနောက် စင်ပေါ်သို့ နေသားတကျ တင်ထားလိုက်၏။

ဦးသာဒင်မှာ အတော်ပင် မောပန်းနေပြီး ဖြစ်၍ နဖူးမှ ချွေးများ ကျလျက်ရှိရာ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် အထပ်ထပ် သုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ပုလင်းထဲမှ ဝီစကီ အနည်းငယ်ကို ထပ်မံ သောက်လိုက်ပြီးလျှင် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ တစ်ခဏမျှ ထိုင်၍ အမောဖြေရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ သောက်လေ၏။ ထို့နောက် အခန်းတွင်းရှိ ပစ္စည်းများ နေသားတကျ ရှိမရှိ ကြည့်ရှုပြီးလျှင် အခန်းတံခါးကို သော့ခတ်၍ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

အချိန်မှာ ၉ နာရီမိနစ် ၄၀ ရှိပြီဖြစ်၍ ဦးသာဒင်သည် အိမ်တံခါးကို အပြင်မှ သော့ခတ်ပိတ်ခဲ့ပြီးလျှင် ကားကို စက်နှိုး၍ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ပြည်လမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းနှင်ခဲ့ပြီးနောက် ကမာရွတ်သို့ အရောက်တွင် အင်းယားဘက်သို့ သွားသော လမ်းကလေးအတိုင်း ကွေ့ခဲ့လေ၏။ ထိုနေရာများ၌ ညဉ့် ၉ နာရီခွဲကျော်လျှင် အတော်အတန် လူပြတ်လျက် ကိုယ်ပိုင်ကားများ တစ်စီးတလေမျှသာ တွေ့ရ၏။ တစ်ကြိမ်တွင် နောက်မှ ခပ်မြန်မြန် မောင်းနှင်လာသော ရဲပိုင်ယာလက်ကားတစ်စီးကို မြင်ရသဖြင့် ဦးသာဒင်၏ စိတ်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသေး၏။ သို့သော် လမ်းဖယ် ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ဖြိုင်နက် ရဲကားသည် လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ရှေ့သို့ မောင်းနှင်သွားလေရာ ထိုအခါမှ ဦးသာဒင်လည်း စိတ်အေး၍ သွား လေသည်။

အင်းယားသို့ ရောက်လာသောအခါ ဦးသာဒင်သည် အရိပ်အာဝါသကောင်း၍ လူသူပြတ်လတ်သော နေရာတစ်ခုကို တွေ့ရသည်နှင့် ကန်နဲဘေးရှိ သစ်ပင်ရိပ်အောက်တစ်ခုတွင် ကားကို ထိုး၍ ရပ်လိုက်၏။ ထိုနေရာမှာ ရေကူးကလပ်နှင့် များစွာ မဝေးလှဘဲ ရေချိုးဆိပ်တစ်ခုဖြစ် ကြောင်းကိုလည်း သိရ၏။ အနီးအနားတွင် လူသူလေးပါးဟူ၍ မသိရဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ ကမ်းစပ်နှင့် မနီးမဝေးရှိ ချုံဖုတ်ကလေးများမှာ လူတစ်ရပ်သာသာမြင့်၍ ရေချိုးဆိပ်ကို လမ်းဘက်မှ မမြင်စေရန် ကာကွယ်၍ပေးသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ ကောင်းကင်၌ လရောင်ပင် မရှိသော်လည်း ကြယ်ကလေးများ၏ အလင်းရောင်သည် ဦးသာဒင်၏ ပတ်ဝန်းကျင် ရှုမျှော်ခင်းပေါ်သို့ မှေးမှိန်စွာ ဂျှေ့ရောက်လျက်ရှိ၏။

ဦးသာဒင်သည် ကားနောက်ပိုင်းပစ္စည်းများထည့်သည့် အဖုံးတံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။ အတွင်း၌ကား နွဲ့နွဲ့၏ အလောင်းမှာ ခွေခွေကလေးရှိလျက် မျက်နှာသည် အပေါ်သို့ အတန်ငယ် မော့လျက်ရှိလေရာ ထိုအခါမှ အလောင်း၏ မျက်နှာကို အသေအချာ ကြည့်မိ၏။ မျက်ကွင်းများမှာ အတန်ငယ် ညိုမည်းချိုင့်ဝင်လျက်ရှိသော်လည်း မျက်လုံးများသည် ပုစွန်မျက်လုံးကဲ့သို့ ပြူးထွက်ကာ မိမိအား စေ့စေ့ကြည့်နေသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ ထိုအခါမှ ဦးသာဒင်သည် ကြောက်ရွံ့လာသဖြင့် နောက်ထပ်မကြည့်လိုသောကြောင့် အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်၍ အလောင်း၏ မျက်နှာကို မျက်လုံးများပေါ်မှ ပိတ်၍စည်းထားလိုက်၏။ ထို့နောက် အလောင်းကို ပွေ့ချီ၍ အပြင်သို့ ထုတ်ပြီးလျှင် ကျောပိုးရန် ကျောပေါ်သို့ မနိင်တနိင်ချီ၍ တင်လိုက်လေသည်။

ဦးသာဒင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်မှ အသံဗလံများကို နားထောင်ရင်း နွဲ့နွဲ့၏ အလောင်းကို ကျောပိုးကာ ကိုက် ၂၀ ခန့်သာ ဝေးသည့် ရေစပ်သို့ ဒယ်မီးဒယ်ိုင်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ဒူးဆစ်သာသာခန့်နက်သည့် နေရာသို့ အရောက်တွင် ကျောကို ရေနက်ဘက်သို့ လှည့်၍ အလောင်းကို ကိုယ်ပေါ်မှ ခွာချလိုက်လေသည်။

ဦးသာဒင်သည် ရေစပ်မှ တက်ခဲ့၍ ကားဆီသို့လာခဲ့ရာ ကားနှင့် ကိုက်အနည်းငယ်မျှ အလိုတွင် ကားအတွင်း နောက်ပိုင်းဆီမှ ကားတံခါး ဖွင့်သံကဲ့သို့ 'ချောက်' ခနဲ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် တံခါးဖွင့်လာပြီးနောက် လူတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။ ထိုသူသည် ကားတံခါးကို ကျောဖြင့် မှီလိုက်ပြီးလျှင် အဝန်းတကြီး လျှောက်လာသော ဦးသာဒင်ကို ကြည့်ကာ 'ဟား ... ဟား ... ဟား' ဟု လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ဦးသာဒင်သည် နဂိုကပင် ဇိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် ရှိသူဖြစ်၍ တစ္ဆေသရဲကို မြင်ရတိသကဲ့သို့ 'အမယ်လေး ... ဘုရား ... ဘုရား' ဟု လန့်၍ အော်လိုက်၏။ ကြက်သေသေကာ နေရာတွင် ရပ်လျက်ရှိ၏။

"ဘယ်သူလဲ ... ဘ ... သူ ... လဲ"

"ဟား ... ဟား ... ဟား"

"ဘယ်သူမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ပါ ဆရာ"

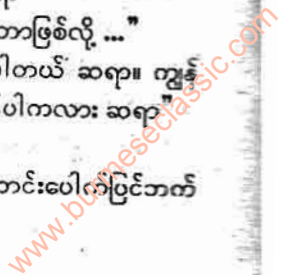
"ဟိုက် ... မောင်မိုး ... မောင်မိုးပါလား။ မင်းဘာဖြစ်လို့ ..."

"ဆရာလုပ်တာတွေ ကျွန်တော် အားလုံးသိပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်

တော် အားလုံးမြင်ပြီးပြီ၊ ဆရာအဆိပ်က တယ်ပြင်းထန်ပါကလား ဆရာ"

"မင်း ဒါတွေလည်း မြင်ပြီးပြီ ဟုတ်လား"

"ဆရာက အဆိပ်ကျွေးပြီး သတ်လိုက်တာ ပြတင်းပေါက်ပြင်ဘက်

၅၆ □ ဒုန့်ဇွဲဇွဲ

မှောင်ရိပ်က ကျွန်တော်ချောင်းကြည့်နေတာပဲ ဆရာရဲ့။ သြော် ... ဒါထက် ဒီမယ် ဆရာ”

“ဘာလဲဟေ့ မောင်မိုး”

“ဒီကနေ့စပြီး ကျွန်တော် အလုပ်က ထွက်လိုက်ပြီ”

“ဟင် ... ဘာကွယ့်”

“ဆရာအလုပ်က ကျွန်တော် ထွက်လိုက်ပြီ။ ဆရာလုပ်တာ ကိုင်တာ တွေလည်း အားလုံးသိပြီ။ ရေထဲပစ်ချတာအထိ နောက်ဆုံးမြင်ရအောင် ကား နောက်ပိုင်းမှာ တာရပတ်ကို ခေါင်းမြီးခြုံပြီး ကျွန်တော် ပုန်းလိုက်လာခဲ့တာ ဟော အခု မြင်ရပြီ။ ကဲ ... ဒီတော့ ဆရာနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ စာရင်းရှင်းဖို့ပဲ လိုတော့တယ်”

“စာရင်းရှင်းဖို့ ဟုတ်စ၊ ဘာစာရင်းလဲကွ”

“ဒီလိုလေ ဆရာ၊ ဆရာလွန်မိတာ လွန်မိပြီ။ သေတဲ့လူလည်း ပြန် လာတော့မယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဆရာရဲ့ ဂုဏ်ကို ဆယ်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ် မဟုတ်လား ဆရာ”

ဦးသာဒင်သည် မောင်မိုးအား သေနတ်နှင့် တစ်ခါတည်း ပစ်သတ် လိုလှ၏။ သို့သော် သေနတ်မှာ ခါးတွင်မရှိဘဲ မော်တော်ကားထိုင်ခုံအောက်ရှိ လွယ်အိတ်ထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ လူချင်းယှဉ်သတ်ရန်လည်း အရပ်မြင့်၍ ထု ထည်ကောင်းလှသော မောင်မိုးအား ဖက်ပြိုင်ရန်မဝံ့ချေ။

“ဆရာဂုဏ်ဆယ်ရမယ့် စာရင်းပြောပေါ့ ဆရာရဲ့။ ဆရာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်လိုနားလည်မှုထားကြမယ်ဆိုတာ နက်ဖြန် ၁၀ နာရီလောက် ခြံထဲကို ဆရာလာခဲ့ရုံပေါ့ ဟုတ်လား ဆရာ”

ဦးသာဒင်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ မပြောနိုင်တော့ချေ။ ဦးခေါင်းကို ငုံ့ကာ အံ့ကြိတ်လျက်ရှိလေသည်။ ထိုအခါ မောင်မိုးက ဆက်လက်၍ “ကျွန် တော် ပြောတာရှင်းပြီ မဟုတ်လား ဆရာ၊ ဒီလိုလည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် အပေးအယူရှိကြဦးမှပေါ့ ဆရာရဲ့။ ဒီတော့ ဆရာ လုပ်စရာရှိတာသာ စိတ်အေးလက်အေး လုပ်ပေတော့။ နွဲ့နွဲ့ သေသွားပေမယ့် နွဲ့နွဲ့ ရဲ့နေရာကို ကျွန် တော်က ဝင်ပြီးယူလိုက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့ ဆရာ။ ကဲ ... ခွင့်ပြုပါဦး ဆရာ။ ကျွန်တော် သွားမယ်”

မောင်မိုးသည် အိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကို ယူ၍ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့သောက်ပြီးလျှင် အလွန်အေးဆေးသော အမှုအရာဖြင့် ချုံများ ထူထပ်ရာ နေရာသို့ ထွက်သွားလေရာ ၎င်း၏ သူဌာန်မှာ မှောင်ရိပ်တွင် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ၏။

www.burmeseclassic.com

တရားဇွဲဓား

ယခုနှစ်မှ ပြန်လှန်ရေတွက်သော် နှစ်ပေါင်း ၄၈ နှစ်မျှပင် ရှိခဲ့လေပြီ။
ထိုအခါက ခိုးသား ဓားပြများ အလွန်နည်းပါးသော အချိန်ဖြစ်၍ တောရွာများ
သည် အလွန်ဝပြောသာယာလျက် ရှိ၏။ လူများသည်လည်း တရားမျှတသော
စိတ်ဓာတ်များရှိ၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကောက်ကြံခြင်းများ မရှိ
သလောက် နည်းပါးလှလေသည်။

ကျောက်ဆည်မြို့နှင့် ခရီး နှစ်တိုင်ခန့်ဝေးသည် ရှမ်းရွာကြီးခေါ် ရွာ
တစ်ရွာရှိရာ ထိုရွာရှိလူများမှာ မျိုးရိုးဇာတိအားဖြင့် ရှမ်းနှင့် မြန်မာများ ဖြစ်ကြ
ပြီးလျှင် စည်းကမ်းသေဝပ်မှု၌လည်းကောင်း၊ အချင်းချင်း ညီညွတ်မှု၌လည်း
ကောင်း၊ ထကြွလုံ့လရှိမှု၌လည်းကောင်း၊ ဇွဲသတ္တိရှိမှု၌လည်းကောင်း၊ အခြားရွာ
များကပင် စံနမူနာ ယူလောက်ပေ၏။

ရွှေဘိုမင်းလက်ထက်က ရွှေဘိုမှ မြန်မာညီအစ်ကို နှစ်ယောက်သည်
ဇော်ဘွားတစ်ဦး၏ သမီးများဖြစ်ကြသော ရှမ်းညီအစ်မ နှစ်ယောက်တို့အား
ခိုးယူကာ ရွှေဘိုမှ ထွက်ပြေးလာရာ ကျောက်ဆည်မြို့တောင်ဘက်၊ ယခုအခါ
တပ်မတော်မှ ကြီးမှူးရှင်းလင်းလျက်ရှိသော 'ကူလာ' လျှိုကြီးခေါ် ချုံနွယ်များ
ပိတ်ဖုံးလျက်ရှိသည့် ချောင်းကောကြီး နေရာသို့ရောက်လျှင် ရေမိုးစခန်း ကောင်း
သည့်အတိုင်း ရွာတည်လျက် နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ 'မြင်ကွန်းမြင်းခုံတိုင်' အရေး
ဆော်ပုံတွင် အဘဖြစ်သူ မြန်မာများဘက်မှ မြန်မာဆွေမျိုးဉာတိအချို့ ရောက်
လာကြလျက် အမိဖြစ်သူ ရှမ်းမများဘက်မှလည်း ရှမ်းအချို့ ခိုလှုံလာကြ၏။

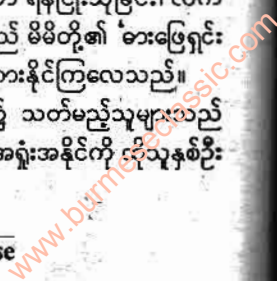
ထိုအခါ၌ ရွာကလေးမှာ ရှေးကထက် စည်ပင်လာ၏။ 'မောင်လယ်နှစ်မလယ်' သင့်ခြတ်ရာမှအစ၊ တဖြည်းဖြည်း ပေါက်ပွားလာတော့၏။ ရှမ်းနှင့်မြန်မာများ အချင်းချင်း စုံဖက်ကြကုန်၏။ အခြားရွာမှ လူများ အဝင်မခံဘဲ၊ ရွာသူရွာသား အချင်းချင်းသာ လက်ထပ်သည့် ထုံးစံလေ့များ ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ရွာသူ ရွာသားအချင်းချင်း ဆွေ မျိုးဉာတိများ ပြန့်ပွားလာတော့၏။

ရွာသားများမှာ ယောက်ျားတိုင်းလိုလိုပင် အရပ်အမောင်းမြင့်၍ ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန်ရှိပြီးလျှင် မိန်းမများမှာလည်း လှပချောမောသလောက် ကိုယ်အမူအရာ နှုတ်အမူအရာအားဖြင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ကြ၏။ ယောက်ျားများမှာ အဖ ရွှေဘိုသားများ၏ မြန်မာပီသသော ရုပ်ရည်ကို အမွေခံလျက် အမျိုးသမီးများက မိခင်မဟာဒေဝီ၏ ကျောရှင်း ပြေပြစ်သော ရုပ်ရည်ကို ရရှိကြဟန်လက္ခဏာရှိလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ဖြစ်ရကား ရွာသူရွာသားများမှာ ဆွေမျိုးဉာတိ ကင်းလွတ်သည်ဟူ၍ မရှိချေ။ ယခု ရေးသားဖော်ပြသောအချိန်၌ ရွာသူရွာသား ၃၀၀ ကျော် ခန့်ရှိခဲ့၍ အိမ်ခြေ ၁၀၀ နီးပါးမျှရှိခဲ့လေပြီ။ ရွာကို ဝါးများ၊ ဆူးပင်များဖြင့် လုံခြုံစွာ ကာရံထား၏။ ရွာသားများမှာလည်း ဆွေမျိုးဉာတိများသာ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း ခိုးဝှက်လုယူခြင်း၊ ရိုက်ပုတ်ထိုးခုတ်ခြင်းများလည်း အလွန်နည်းပါးလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရာဇဝတ်မှုများ လွန်စွာပင် ရှားပါးသော ရွာဟူ၍ ပုလိပ်အရာရှိများပင် အသိအမှတ်ပြုရ၏။

သို့သော် ထိုရွာကြီးတည်စမှစ၍ အလေ့အကျင့်တစ်ခု ရှိခဲ့သည်မှာ မိန်းမတစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက်သော်လည်းကောင်း၊ အခြား အရေးကြီးသော အငြင်းပွားမှုတစ်ခုခုအတွက်သော်လည်းကောင်း၊ လူနှစ်ယောက် အချင်းများခွဲသော် ဒိုင်လူကြီးများထားပြီးလျှင် နှစ်ယောက်ချင်း ဓားဖြင့် ဖြေရှင်းသော အလေ့အကျင့်ရှိ၏။ အကယ်၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း၊ နှစ်ယောက်စလုံးသော်လည်းကောင်း၊ သေ၍သွားစေကာမူ မည်သူက မည်သူ့ကိုမျှ အမှုအတမ်း မလုပ်ဘဲ သာမန်သေရိုးသေစဉ် သေသောသူများကဲ့သို့ ဖုတ်ကြည်း သင်္ကြန်ခြင်း ပြုရကြ၏။ ဒဏ်ရာ အနာတရ ရလျှင်လည်း သမားကောင်းများဖြင့် ကုသကြ၏။ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်လည်း ကျေနပ်ကာ ရန်ငြိုးသိုခြင်း၊ လက်စားချေခြင်းဟူ၍ မရှိချေ။ ဤသို့ဖြင့် ရပ်သူရွာသားသည် မိမိတို့၏ 'ဓားဖြေရှင်းမှု' များကို အစိုးရမင်းများ မသိအောင် လျှို့ဝှက်ဖုံးဖိထားနိုင်ကြလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဓားချင်းယှဉ်ပြိုင် သတ်ဖြတ်ရာ၌ သတ်မည့်သူများသည် မိမိတို့ သဘောကျရာ လူကြီးတစ်ဦးစီ ခေါ်လာရ၏။ အရုံးအနိုင်ကို ရှိသူနှစ်ဦး

အပေါ်မှာ လျှို့ဝှက်စွာ ခန့်အပ်ထားသော ဗဟိုဒိုင်လူကြီးက ဆုံးဖြတ်၏။ ဗဟို ဒိုင်လူကြီးအဖြစ်ဖြင့် အများအားဖြင့် ရွာခေါင်းက ဆောင်ရွက်ရလေသည်။

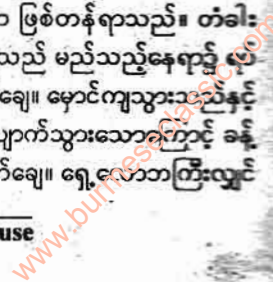
ဓားချင်းယှဉ်ပြိုင်သတ်ရန်နေရာမှာ ရွာ၏အစွန်းရှိ ကွက်လပ်တစ်ခုတွင် ဆောက်ထားသော အိမ်တစ်ဆောင်ဖြစ်၍ ယင်းအိမ်ကြီး၌ အခန်းဟူ၍ မရှိချေ။ ပြတင်းပေါက်လည်း တစ်ပေါက်မျှမရှိဘဲ အဝင်တံခါးတစ်ခုသာ ထား၏။ လို တံခါးကို ပိတ်လိုက်သောအခါ အိမ်ကြီးမှာ တစ်ခါတည်း မှောင်၍သွားလေသည်။

အလွန်နုသော သဲများကို ကျောက်စရစ်ခဲ မပါရအောင် ဆန်ခါဖြင့် ချ၍ ခင်းထား၏။ ယှဉ်ပြိုင်သတ်မည့်လူ နှစ်ယောက်ကို အဝတ်အစားများ တစ် ခါတည်း ချွတ်စေ၍ ဓားမြှောင်ကိုယ်စီကိုင်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရ၏။ ဒိုင်လူကြီး တစ်ဦးသည် မိမိ၏ လူအား တစ်ဖက်သော ထောင့်၌ထားသောအခါ အခြားဒိုင် လူကြီးက သူ၏လူကို ၎င်းနှင့် အဝေးဆုံးထောင့်၌ ထားရ၏။ အခြားထောင့်နှစ် ထောင့် လွတ်သောနေရာထောင့်တစ်ခုတွင် အဆိပ်ပြင်းထန်၍ အတော်အတန် ကြီးမားသော မြွေလက်ပတ်ကြီးတစ်ကောင်ကို ချထားလိုက်လေသည်။ တံခါး မပိတ်မီ မိမိတို့နေရာ၌ ရပ်နေရလျက် တံခါးပိတ်လိုက်၍ မှောင်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တိုက်ခိုက်ရလေသည်။

အပြင်မှ ဒိုင်လူကြီးများသည် ကွမ်းတစ်ရာညက်ခန့် စောင့်နေကြ၏။ ထိုအချိန်အထိ အပြင်သို့ အနိုင်ရသူထွက်မလာလျှင် သူတို့သည် တံခါးရှေ့တွင် သံပုံးများနှင့် အိုးများကို တံခါးဘောင်အထိ ဆင့်ထားကြ၏။ ထို့နောက် ဒိုင်လူ ကြီးများသည် ဆက်လက်စောင့်ဆိုင်းမနေကြတော့ဘဲ ထွက်ခွာသွားကြပြီးလျှင် မိမိတို့အိမ်ရှိရာ အလုပ်အကိုင်ရှိရာသို့ ပြန်ကြ၏။ အိုးများလဲပြိုကျသော အသံ ကြားသောအခါမှ ပြန်၍လာပြီးလျှင် အနိုင်ရသောသူကို အဝတ်အစားများ ပြန်၍ ဝတ်စေပြီးနောက်၊ ရုံးသူကို အသေဖြစ်စေ ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာနှင့် ဖြစ်စေ ထုတ်ယူကြ၏။

တိုက်ခိုက်ခြင်းကား တစ်ခါတစ်ရံ ၂ ရက် ၃ ရက်မျှ ကြာတတ် ကြ၍ အိုးကွဲသံများ၊ သံပုံးပြိုကျသံများကို ရွာထဲမှ နားစွင့်၍ နေတတ်ကြလေသည်။

‘ယှဉ်ပြိုင်သတ်ခြင်း’ သည် လျင်မြန်စွာပြီးခဲ့သော် လူနှစ်ယောက် စလုံး သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်ယောက်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာ မစဉ်းစားဘဲ အရမ်းမဲ့ တိုက်ခိုက်သောကြောင့်သာ ဖြစ်တန်ရာသည်။ တံခါး ပိတ်လိုက်ခြင်းမှာလည်း လျင်မြန်လှသဖြင့် ရန်သူသည် မည်သည့်နေရာ၌ မှ တည်နေသည်ကို မှတ်သားရန် အချိန်ပင် မရလိုက်ချေ။ မှောင်ကျသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရန်သူ၏ အရိပ်သည် ရုတ်တရက် ပျောက်သွားသောကြောင့် ခန့် ခုန်း၍ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် လွယ်သည် မဟုတ်ချေ။ ရှေ့လောဘကြီးလျှင်

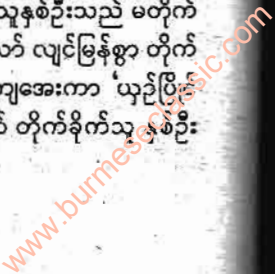

ခံရရှိဘက်က များလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ တိုက်ပွဲသည် အချိန်ကြာမြင့်သည်က များ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒိုင်လူကြီးများသည် အချိန်ကုန်ခံ၍ မစောင့်တော့ဘဲ တံခါးဝတွင် သံပိုးနှင့် အိုးများကိုသာ အသံပေးရန် အစောင့်ထားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို 'ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မှု' ၌၊ သည်းခံခြင်း၊ သတိကြီးစွာထားရှိခြင်း၊ ချီးဇားဆင်ခြင်ခြင်း စသော သဘောတရားများ များစွာလိုအပ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဓားမြှောင်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရသည် ဆိုသော်လည်း ရန်သူ့အား အလင်းရောင်တွင် တိုက်ခိုက်ရခြင်း မဟုတ်ဘဲ၊ အမှောင်ထဲ၌ တိုက်ခိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ တစ်ယောက်သည် အခြားတစ်ယောက်အား မိမိခွင်းကပ်လာသည်ကို မသိစေရဘဲ၊ တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစား၏။ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များ ထုတ်၏။ သို့သော် ဉာဏ်ထုတ်ရာ၌ ရွတ်ချော်တိမ်းပါးခဲ့လျှင်လည်း ထိုဉာဏ်ထုတ်သူသာ မှောင်ခန်းထဲ၌ ကျန် ရစ်ခဲ့တတ်လေသည်။

တိုက်ခိုက်ရာ၌ မိမိစိတ်ကို ကောင်းစွာ ထိန်းသိမ်းအုပ်ချုပ်နိုင်မှုလည်း လိုအပ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မှောင်ထဲတွင် နာရီပေါင်းများစွာ နေရသောအခါ လူတို့၏စိတ်ဓာတ်သည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲလာတတ်၏။ စိတ်သည် အတည်မရဖြစ်ကာ မိမိရှိသောနေရာကို ရန်သူသိ အောင်လုပ်ဘိသကဲ့သို့ ခိုက်မိသော အမှုတစ်ခုခုကို ပြုတတ်၏။ လေကောင်းလေသန့်မရခြင်း၊ ရေငတ်ခြင်း၊ အမှောင်ကြောင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်၏။ ချောင်းဟန့်ခြင်း၊ ညည်းညူခြင်း၊ သက်ပြင်းချခြင်းများကို ပြုလုပ်ပြတတ်၍ တစ်ခါတစ်ရံ သီချင်းများပင် ယောင်၍ဆိုမိတတ်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ဖြစ်သောအခါမျိုးတွင် ရန်သူသည် မိမိရောက်ရှိနေသော နေရာကို သိသွားသဖြင့် အလွယ်တကူ တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရကာ အသက်ဆုံးရှုံးတတ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ တိုက်ခိုက်သူများသည် တိုက်ရေး ခိုက်ရေးတွင် ကျင်လည်ရုံမျှမက မိမိစိတ်ကို မိမိနိုင်နင်းစွာ ထိန်းသိမ်းရန်လည်း လိုအပ်လေသည်။

ဓားချင်းယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရသော အမှောင်ခန်းကြီးအတွင်း၌ မြွေလက်ပတ်ကို ဒိုင်လူကြီးများက ချထားခြင်းသည်လည်း အဓိပ္ပာယ်ရှိ၏။ တိုက်ခိုက်မည့်သူ နှစ်ဦးစလုံး၌ပင် ညီမျှသော ဘေးအန္တရာယ်ရှိ၏။ နှစ်ဦးစလုံးပင် မြွေကို ကြောက်ကြ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် တစ်ခါတစ်ရံ တိုက်ခိုက်သူနှစ်ဦးသည် မတိုက်တော့ဘဲ သဘောတူ ထွက်လာတတ်ကြ၏။ မြွေမရှိခဲ့သော် လျင်မြန်စွာ တိုက်ခိုက်နိုင်သူများပင် မြွေရှိသည့်အတွက် အချင်းချင်း ကျေအေးကာ 'ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မှု' ကို သဘောတူ ရပ်စဲတတ်ကြ၏။ သို့သော် တိုက်ခိုက်သူ နှစ်ဦး

စလုံးပင် အမျက်မပြေဘဲရှိနေက မြေရှိသည်ကို ပဓာနမထားဘဲ တိုက်ခိုက်တတ်ကြ၏။

ကိုရွှေလိပ်ခေါ် ဖိုးရွှေလိပ်ဆိုသူသည် ထိုရွာလေးအတိုင်း အမှောင်ခန်းအတွင်း၌ တိုက်ခိုက်ခြင်းတွင် အလွန်ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၍ မည်သူနှင့်မဆို ယှဉ်ပြိုင်ဝံ့သူဖြစ်၏။ အသားမည်းမည်း၊ ကျောက်ပေါက်နာ သက်သက်နှင့် 'ဂင်တို'ခေါ် ပုအိုင်အိုင်နှင့် လူစားမျိုးဖြစ်၍ ရုပ်ရည်အားဖြင့် ကြည့်၍ မကောင်းလှသော်လည်း တိုက်ခိုက်ရာတွင် ကျွမ်းကျင်ကြောင်းဖြင့်ကား ထင်ရှားသူ ဖြစ်လေသည်။ ၃ ကြိမ်မျှ အနိုင်ရခဲ့ဖူး၍ တံခါးကိုဖွင့်ကာ အိုးများ ခွဲခဲ့ဖူးသူဖြစ်၏။ တစ်ကြိမ်၌ ရန်သူသေ၍ ၂ ကြိမ်တွင် ရန်သူမသေသော်လည်း မေ့မြောလဲကျားလောက်အောင် ဒဏ်ရာရစေခဲ့ဖူး၏။ သူ့ကိုယ်၌ကား မဲ့တစ်ပေါက်မျှပင် မစွန်းခဲ့ဖူးချေ။ သို့ဖြစ်၍ ဖိုးရွှေလိပ်သည် မည်သည့်ယောက်ျားကို ငါနိုင်ရမည်၊ မည်သည့်မိန်းမ မဆို ငါကြံလျှင် ရရမည်ဟူသော မာနရှိလေသည်။

ဖိုးရွှေလိပ်သည် တိုက်ခိုက်သည့် အချိန်များမှာလည်း လွန်စွာတိုတောင်း၍ ၁ နာရီ၊ သို့မဟုတ် ၁ နာရီသာသာခန့်သာ ကြာ၏။ သူ၏အဆိုမှာ လူကြောက်များသာ အချိန်ကိုဆွဲ၍ တိုက်ခိုက်သည်ဟု ဆိုလေသည်။ ဖိုးရွှေလိပ်သည် ရွာမှ ၃ လ ၄ လခန့် အောက်ပြည်အောက်ရွာသို့ ပစ္စည်းရှာဖွေရန် ထွက်သွားတတ်ပြီးလျှင် ရွာသို့ ပြန်လာသောအခါ ငွေများသာမက မှန်ကလေးများ၊ ဘီးများ၊ ရေမွှေးပုလင်းနှင့် ပေါင်ဒါဘူးများ၊ သစ်လွင်သော ပိုးထည် ဝဲထည်များ စသည့် အလှအပ နိုင်ငံခြားဖြစ် ပစ္စည်းကလေးများဖြင့် ရွာ၌ မိန်းမချောကလေးများအား သွေးဆောင်တတ်၏။ တိုက်ရေးခိုက်ရေး၌မူ လူ ၃ ယောက်ကိုပင် အနိုင်သတ်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ရွာထဲတွင် ဗိုလ်စွဲသူတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ အသက်ကား ၃၀ ကျော်မျှရှိလေပြီ။

မင်းသောင်းဆိုသော သူငယ်မှာ မိဘမရှိရှာဘဲ ဆင်းရဲသော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဦးလေး ဦးကြီးများက ကြည့်ရှုထားရ၏။ အမျိုးအနွယ်အားဖြင့်ကား ရွာကို မူလတည်ထောင်ခဲ့သူ ရွှေဘိုသားများမှ တိုက်ရိုက်ဆင်းသက်လာသူဖြစ်၍ ကာယဗလအားဖြင့်လည်း အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် သန်စွမ်းသူဖြစ်လေသည်။ နှစ်ပိဿာခွဲခန့်သေးသော တူကြီးဖြင့် တစ်နေ့လျှင် အချက်ပေါင်းများစွာ ထုနှက်ရသဖြင့် သူ၏လက်မောင်းများမှာ သံချောင်းတမျှ ကျွမ်းကျင်စာကြော၏။ ပန်းဝဲမလုပ်ရသောအခါများ၌ မင်းသောင်းသည် ဘကြီး၏ ရွာအုပ်တွဲအုပ်ကို ထိန်းကျောင်းရ၏။ လက်ဝှေ့ထိုးခြင်း၊ နပန်းသတ်ခြင်းများ၌လည်း ဝါသနာထုံသူတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ရွာထဲတွင် ရွယ်တူမှန်သမျှ မင်းသောင်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်နပန်းလုံးဝံ့သူ မရှိသလောက် ဖြစ်လေသည်။ စကားပြောရာ၌လည်း

ကောင်း။ အနေအထိုင်၌လည်းကောင်း အလွန်ရိုးသားပြီးလျှင် လူချစ်လူခင် များသော သူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ အရွယ်အားဖြင့် ရှင်လူထွက်စ ၁၈ နှစ် ဗွာသာ ရှိသေး၏။

ထိုအခါက ယောက်ျားများမှာ ၁၆ နှစ်လောက်တွင် ရှင်သာမဏေ ဘောင်သို့ ဝင်ကြ၍ ၁၇ နှစ် ၁၈ နှစ်အရွယ်မှာ ရှင်လိင်ပြန်စမျှသာ ရှိသေး၏။ မိန်းကလေးများနှင့် ရောနှော ကစားချိန်အရွယ်၊ နွားကျောင်းသား၊ ကျွဲကျောင်း သားအရွယ်ဟု ခေါ်ရ၏။ ယောက်ျားကလေးများကလည်း မိန်းကလေးများ အပေါ်တွင် နှမချင်းစာနာလျက် မိန်းကလေးများကလည်း မိမိတို့မေတ္တာကို အရမ်းမဲ့ ရက်ရောစွာပေးကမ်းခြင်းမပြုဘဲ မိဘမောင်ဘွားတို့ သဘောတူ ထိမ်း ခြားမှသာ လင်မယားအဖြစ် နေထိုင်သည်ကများ၏။ သို့ဖြစ်၍ ယောက်ျား ကလေးနှင့် မိန်းကလေးများမှာ မျက်စိချင်း ချစ်ကြိုက်ရုံမှအပ၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တူးလွန်စော်ကားခြင်းများ လွန်စွာ နည်းပါးသောခေတ်ဖြစ်လေသည်။

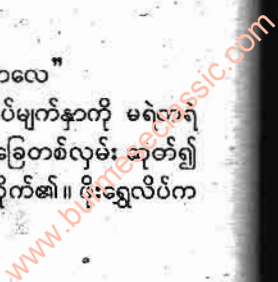
ရွာ၏အနောက်ဘက်၌ ချောင်းကလေးတစ်ချောင်းရှိရာ ညနေချမ်း အချိန်များ၌ ရွာသူကလေးများသည် ကတ်နိုင်သမျှ ဝတ်ကောင်းစားလှကလေး များဖြင့် ရေခပ်ရန်လာကြ၏။ ရှင်လိင်ပြန် လူပျိုပေါက် အရွယ်များကလည်း ရေခပ်ရင်း မနီးမဝေးမှ ရစ်သီလျက်ရှိကြကုန်၏။ အချို့လည်း အမျိုးမျိုး ရမယ်ရာ ကာ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကြ၏။ မင်းသောင်းသည် သူ့မျက်စိကျလျက်ရှိသော သူကြီးသမီးကေသီထံသို့ ချဉ်းကပ်ကာ ရယ်စရာ မောစရာများ ပြောလျက်ရှိ၏။

ထိုအချိန်၌ ဖိုးရွှေလိပ်သည် ဝတ်ကောင်းစားလှများဖြင့် ရေဆိပ်သို့ ရောက်လာကာ မင်းသောင်းနှင့် ကေသီတို့ စကားလက်ဆုံကျနေသော နေရာသို့ လျှောက်လာလေ၏။ စကားပြောနေကြသော နေရာအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဖိုးရွှေလိပ်သည် ကေသီ၏ နံဘေး၌ရပ်ကာ ကေသီ၏ မျက်နှာကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် အိတ်ထဲမှ ပုလင်းငယ်တစ်လုံးကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် ဘူးဆိုကိုဖွင့်၍ “ဟောဒီ ရေမွှေးပုလင်းကလေး ကေသီကို လက်ဆောင်ပေးပါ ရစေ” ဟု ပြောကာ ကေသီ၏ နှာခေါင်းအနီးသို့ ကပ်လိုက်ရာ ကေသီသည် နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်၏။ ပုလင်းငယ်အတွင်းမှ အလွန်မွှေးကြိုင်သော ရေမွှေးနံ့များ ထောင်းခနဲ ထွက်လာလေသည်။

“ကျွန်မ မလိုချင်ပါဘူး”

“ယူရမယ်။ ငါက ချစ်လို့ လက်ဆောင်ပေးတာလေ”

ကေသီသည် ဦးခေါင်းကို ငုံ့သွားရာမှ ဖိုးရွှေလိပ်မျက်နှာကို မရဲလာရဲ ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ မင်းသောင်းသည် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်၍ ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ဖိုးရွှေလိပ်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။ ဖိုးရွှေလိပ်က

လက်ထဲသို့ အတင်းထည့်သဖြင့် ကေသီသည် ပုလင်းကလေးကို ကိုင်ထားလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ပုလင်းကို မင်းသောင်းသို့ လှမ်း၍ပေးလိုက်လေသည်။

“သူမှမလိုချင်ဘဲ။ ပြန်ယူပါဗျာ ကိုရွှေလိပ် ... ရော့ ...”

မင်းသောင်းက ပြန်၍ပေးလိုက်သည်တွင် ဖိုးရွှေလိပ်သည် ပုလင်းကို လက်ဖြင့် ပုတ်ချလိုက်၏။

“ငါက သူ့ကို ချစ်လို့ လက်ဆောင်ပေးတာကွ”

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းရဲ့ လက်ဆောင်သာ သူ့လက်ခံရမယ်”

“အောင်မယ်၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းရဲ့ လက်ဆောင် ဟုတ်စ။ မင်းက ဘာကောင်ကလေးလဲ”

“ကျွန်တော်က ဘကြီးလှိုင်ရဲ့ မြေး၊ ဖိုးရွှေဒုတ်ရဲ့ တူလေ”

“မင့်ဆွေမျိုးတွေ ငါ နားမထောင်ချင်ပါဘူး။ ငါသိသလောက် မင်းယာပန်းပဲသမား၊ ကျွဲကျောင်းသား၊ နွားကျောင်းသား၊ လူပုံက မလောက်လေး၊ မလောက်စားနဲ့ ဟီ ... ဟီ ... ဟီ ...”

မင်းသောင်း၏မျက်နှာမှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားပြီးလျှင် ခြေကို ခပ်ကျဲကျဲထား၍ရပ်ကာ လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်၏။ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်တော့မည်ကို သိသဖြင့် ရေခပ်လာသူများသည် ထိုနေရာမှ ရှောင်ထွက်သွားကြ၏။

ဖိုးရွှေလိပ်သည် ပြောင်ဖြီးဖြီး လုပ်နေရာမှ ရယ်မောခြင်းကို ရပ်လိုက်၏။ သွားကို ဖြီးလျက်ရှိရာမှ တင်းမာခက်ထန်သော မျက်နှာသို့ ပြောင်းသွားလေသည်။

“ဒီမှာ ဟောကောင်လေး၊ ငါပြောမယ် ကေသီကို ငါ ချစ်လို့ လက်ဆောင်ပေးတာ မင်း ဘာမှ ဝင်ရှုပ်စရာ မရှိဘူး”

“ကေသီက ကျုပ်ကိုမှ ချစ်တာ၊ ကျုပ်ကလွဲလို့ ဒီရွာမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး”

ထိုအခါ ဖိုးရွှေလိပ်သည် ကေသီ၏ပန်းပေါ်သို့ သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ တင်လိုက်ရာ၊ မင်းသောင်းက ဖိုးရွှေလိပ်၏လက်ကို ပြင်းထန်စွာ ပုတ်ချလိုက်၏။

ဖိုးရွှေလိပ်၏ မျက်နှာမှာ ကိုက်တော့မည့်ကျားကဲ့သို့ အံ့စောင်ကို ကြိတ်တာ မာန်ဖီလျက်ရှိလေသည်။

“အေး ... မင်းသိမယ်”

“သိတာပေါ့”

“ကျွဲကျောင်းသား မလောက်လေး မလောက်စား ငါ မသတ်ချင်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ သတ္တိတော့ မနည်းဘူးဆိုတာ မှတ်ပါ”

“အောင်မယ် ... မင်းကလား။ ကိုင်း ... ဒါဖြင့် ဒီအရုပ်ကို ရွာထုံးစံအတိုင်း ရှင်းမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ ကောင်လေး”

“ရှင်းမယ်။ စိန်လိုက်”

ထိုအချိန်တွင် မည်သူက သွားရောက်ပြောဆိုသည်မသိ။ မင်းသောင်း၏ အရိုးရောက်လာ၍ “လူကလေးရယ် ... ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးတဲ့လူကို ခံပြီး မပြောကောင်းပါဘူး လာပါကွယ်။ မင့်နွားတွေ သွင်းဖို့ အချိန်တန်ပြီ မဟုတ်လား” ဟု ပြောဆိုခေါ်ငင်သဖြင့် မင်းသောင်းသည် အရိုးနောက်သို့ လိုက်ပါသွားရလေတော့၏။

နောက်သို့ပြန်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ကေသီသည် ဖိုးရွှေလိပ်၏ ရေမွှေးပုလင်းကို ကောက်ယူလိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ကား မင်းသောင်း၏ အိမ်တွင် လူများ စုရုံးလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဖိုးရွှေလိပ်၏ ချိန်းဆိုချက်ကို မင်းသောင်းက လက်ခံလိုက်လေပြီ။ မင်းသောင်း၏ ဓားမြှောင်ကို ဖိုးစကြာဆိုသူ အဖိုးကြီးတစ်ယောက်က သွေးပေး၏။ ဆံပင်တစ်ချောင်းကို ဓားသွားပေါ်သို့ လေမှုတ်လိုက်လျှင်ပင် ဆံပင်ပြတ်ထွက်သွား၏။ တိုက်ခိုက်သည့် လက်နက်ကို ဤမျှလောက် ပြင်ဆင်ထားလေသည်။ မင်းသောင်း၏ အပေါင်းအသင်းများလည်း အကျိုးအကြောင်း လာရောက်မေးမြန်းကာ အားပေးကြကုန်၏။

ဖိုးရွှေလိပ်ဘက်၌လည်း အချို့လူကြီးများ လာရောက်ပြီးလျှင် မင်းသောင်းမှာ ကလေးအရွယ် ရှင်လိင်ပြန်စမျှသာရှိသေး၍ ယှဉ်ပြိုင်မသတ်သင့်ကြောင်း ပြောကြ၏။ သို့သော် ဖိုးရွှေလိပ်က “အခုမှဖြင့် တောင်းပန်မနေကြပါနဲ့တော့ဗျာ။ သူက သူ့ကိုယ်သူ လူကြီးတဲ့ဗျ။ ကေသီ ရှေ့မှာ ကျုပ်ကို မလေးမခန့်ပြောပြီး အရှက်ခွဲတာ ကျုပ်ဘယ်နည်းနဲ့မှ သည်းမခံနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့လည်း ကျုပ် လက်ကမ်းတာကို သူက လက်ခံပြီးပြီဗျ။ ဒီတော့ မဖျက်ကြပါနဲ့တော့ဗျာ” ဟုသာပြော၍ လွှတ်လိုက်၏။ သို့ဖြစ်၍ နောက်တစ်နေ့တွင် ဖိုးရွှေလိပ်နှင့် မင်းသောင်းတို့ ဓားမြှောင်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရန်ကား သေချာတော့၏။ ကိုယ်ခိုက်ရမည့်အချိန်ကို နောက်တစ်နေ့ မွန်းတည့် ၁၂ နာရီအမှောင် အိမ်ကြီးအတွင်း၌ ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ရန် ဒိုင်လူကြီးများက ချိန်းဆိုလိုက်၏။

သို့နှင့် မည်ကဲ့သို့ တိုက်ခိုက်ရမည်ကို မင်းသောင်းအား သင်ကြားပြသ
သင့်သည်ဟု ထင်မှတ်သည့်အတိုင်း မင်းသောင်း၏ဘကြီး ၃ ယောက်တို့
ရောက်လာကြ၏။ ဤကိစ္စမျိုးတွင် လေ့ကျင့်သားပြီး လူကြီးများကသာ သင်
ကြားပေးရ၏။ လူရွယ်များမှာမူ သူတို့၏တိုက်နည်းကို အခြားသူများအား အသိ
မပေးလိုကြချေ။

ဘကြီး ၃ ယောက်တို့သည် မိမိတို့ပြောမည့်စကားကို အခြားသူများ
မကြားစေလိုသဖြင့် အိမ်တံခါးကို အတွင်းမှနေ၍ ကန့်လန့်ထိုးပိတ်စေ၏။ တံခါး
ပိတ်ပြီးသောအခါ ကြုံလို၍ သေးသေးသွယ်သွယ် ရှိသော ဘကြီးမွန်းက -

“တံခါးကို ပိတ်လိုက်လို့ မှောင်သွားသွားချင်း။ မင်းဟာ ဆောင်ကြောင့်
ထိုင်လိုက်ရမယ်။ ခါးသွားကို ဟောဒီလို အပေါ်ထောင်ထား၊ ဖိုးရွှေလိပ် ပြေးဝင်
လာရင် မင်းမတ်တတ်ရပ်နေတယ်လို့ သူ့မျက်စိထဲမှာ မြင်နေရမယ်။ ဒါကြောင့်
အလင်းရောင် မပျောက်ခင် အလျင်စလိုလည်း မထိုင်လိုက်ရဘူး။ အဲ ... သူပြေး
ဝင်လာလို့ သူ့စားက အပေါ်ရောက်နေတုန်း အောက်ကနေပြီး မင်းက စိုက်လိုက်
ရဲ့ပဲ”

ထိုအခါ မျက်စိကွယ်နေသော ဘကြီးရွှေစာက -

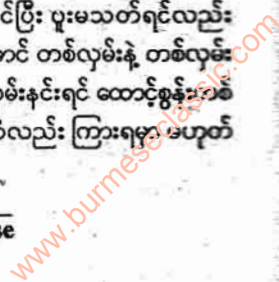
“ဘကြီး ပြောတဲ့နည်းကို နားထောင်ကွယ်။ ဒီလောက် မျက်စိလှည့်
စားရုံနဲ့ မရဘူး။ တံခါးပိတ်လိုက် ပိတ်လိုက်ချင်း မင်းလက်ဝဲဘက် ခြေတို တစ်
လှမ်းရွှေ့လိုက် ဒီတော့ ဖိုးရွှေလိပ်က မင်းဟာ လက်ဝဲဘက်ကို နည်းနည်း တိုး
သွားပြီလို့ ထင်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းနေရာအတိုင်း ထောင့်မှာပဲ ရှိပေစေ။ ဖိုးရွှေလိပ်က
လက်ဝဲဘက်ဆီမှန်းပြီး ပြေးဝင်လာတဲ့အခါကျတော့ မင်းက သူ့ လက်ဝဲဘက်
ကျောက် တစ်ချက်တည်း မှန်းပြီး စိုက်လိုက်ရဲ့ပဲ”

ဘကြီး ဦးသာဂေါင်မှာ အမာရွတ်ကြီးနှင့် လက်ယာဘက် ပါးတစ်ခြမ်း
ခြွေနေသူဖြစ်၏။ သူ၏ခေတ်ကမူ အတော်နာမည်ကြီးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ရာ
စကားကို ပီသအောင် ခပ်လေးလေးပြောရလေသည်။

“ဖိုးရွှေလိပ်ဟာ အရမ်းမဲ့ ဝင်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးကွယ်”

မွန်း ။ ။ “နို့ပေမဲ့ သူဟာ အင်မတန်မြန်တယ်။ ဒီသူငယ်က ဝင်တဲ့
အရာမှာ ဘယ်တော့မှ မနှေးဘူး။ အတော်သွက်တဲ့သူငယ်ကွယ်”

စာ ။ ။ “တကယ်လို့ ပြုံးခနဲ အမြန်ဝင်ပြီး ပူးမသတ်ရင်လည်း
အနီးနံရံကို လျှောက်ပြီး လာမယ်။ ခြေဖဝါးကိုစေ့အောင် တစ်လှမ်းနဲ့ တစ်လှမ်း
ဆတ်နင်း နင်းပြီး ခြေလှမ်းကို ရေလာလိမ့်မယ်။ ၁၅ လှမ်းနင်းရင် ထောင့်စွန်းတစ်
ဆတ်ကို ရောက်တယ်။ ခပ်သုတ်သုတ်လာမယ် ခြေသံလည်း ကြားရမှာ မဟုတ်

ဘူး။ အဲဒီလို ခြေလှမ်းကို ရေတွက်လာပြီး မင်းရှိမယ်ထင်တဲ့ နေရာကို တစ်ခါ တည်း ဝင်အုပ်မှာပဲ”

မွန်း ။ ။ “နို့ပေမဲ့ မင်းသောင်းဟာ ဘယ်ဘက်ကို နည်းနည်း ရောက်နေတယ်လို့ ထင်လိမ့်မယ်။ အဲဒီအမှန်းအဆနဲ့ သူထိုးမှာပဲ၊ ဒီတော့ မင်းသောင်းဟာ သူ့အသံ ဘာမှကြားမယ် မဟုတ်ဘူးနော်။ လက်ကို တအား လွှဲပြီး စိုက်ချလိုက်တဲ့ လေကလေး ခတ်သွားတာလောက်ပဲ သိမယ်။ အဲဒီတော့ မင်းက လေကလေး သုတ်လာတဲ့ဘက်ကို မှန်းပြီးသာ တအား ထိုးပေတော့။ လေသုတ်လာတဲ့နေရာရဲ့ လက်ယာဘက် ခပ်ကျကျ ထိုးရမယ်နော်။ ကြားလား မင်းသောင်း”

သောင်း။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ် ဘကြီး”

ထိုအခါ မျက်စိမမြင်သော ဘကြီးရွှေစာက “မြွေကို သတ်မမေ့နဲ့ဦး နော်” ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍ “ဖိုးရွှေလိပ်ဟာ မြွေလက်ပတ်ချထားတဲ့ထောင့်ကို ဖြတ်ပြီးလာမှာ မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ စိတ်ချ”

ဂေါင် ။ ။ “ဖိုးရွှေလိပ် ဘယ်လိုတိုက်မယ်ဆိုတာ ဒိဋ္ဌသိတယ် ဆိုပြီး မင်းကိုယ်မင်း စိတ်ချမနေနဲ့နော်။ မင်းဘယ်နေရာလောက်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သူထင်အောင် လှည့်စားဖို့က မလွယ်ဘူး။ တံခါးပိတ်တာက အင်မတန် မြန်တာ ကွယ်။ ဒီတော့ မင်းရဲ့ လက်ဝဲဘက်ခြေထောက် ပြင်လိုက် ဟန်ဆောင်တာကို သူမြင်ချင်မှမြင်မယ်။ ဒီတော့ ငါအကြံပေးချင်တာက ဘယ်လိုပဲ တိုက်ရသည် ဖြစ်စေ၊ နံရံမှာ အမြဲကပ်နေတာ အကောင်းဆုံးပဲကွယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် ဘယ် နေရာလောက်မှာ ဘာရှိမယ်ဆိုတာ နည်းနည်းတော့ ခန့်မှန်းနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ အားလည်းရှိတယ်ကွယ်”

ဘကြီးမွန်းက တုန်လှုပ်သော အသံဖြင့် -

“မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား ပြောတာက ထရံကို အမြဲကပ် နေရ မယ် ဟုတ်စ၊ မဟုတ်သေးဘူး မဟုတ်သေးဘူး။ မြွေက ထရံကို လျှောက်လာ မှာဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ထရံကို ကပ်ပြီး လာမယ်ပြောရသလဲဆိုရင် သူက ထွက်ဖို့ အပေါက်ရှာနေတဲ့ သတ္တဝါ မဟုတ်လား။ ထရံကို ကပ်ပြီး လျှောက်ရှာမှ အပေါက်တွေ့မယ်ဆိုတာ သူသိတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းထရံသာ ကပ်နေရင် မြွေနဲ့ တွေ့မယ် မင်းသောင်း။ မင်းခြေထောက်ကို ပတ်မိလို့ မင်းအသံကြားရင် မင်းဟာ ဘယ်နေရာ ရောက်နေပြီဆိုတာ ဖိုးရွှေလိပ် သိသွားမှာပေါ့”

စာ ။ ။ “မြင်တယ်ဆိုတာက ဘယ်ဟာမျိုးမဆို အလင်းရှောင်ရုံမှ မြင်နိုင်တာကိုကွယ်။ မြွေလက်ပတ်က မင်းကိုပတ်မှာဟာ မြင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကိုယ်က ထွက်နေတဲ့ အပူငွေ့ကို သူခံမိလို့ကွယ်။ မပတ်ခင် မြွေဟာ အမြီးကို

ဖြတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်တယ်။ ဒီအသံကို ကြားနိုင်တယ်။ အဲဒီအမြီးခတ်သံ ကြားရင် တော့ မင်းသော်လည်းကောင်း၊ ဖိုးရွှေလိပ်သော် လည်းကောင်း၊ မြွေနားကို ရောက်နေပြီသာ မှတ်ပေတော့”

ထိုအခါ ဘကြီးသာဂေါင်သည် ဆေးပေါ့လိပ်တို့ကို ချလိုက်ပြီးနောက်—
“ငါပြောသလို လုပ်ကွယ် မင်းသောင်း။ ထရုံကို ခြေကန်ပြီး သဲပေါ် ကန့်လန့် လှဲအိပ်လိုက်၊ ခြေထောက်က ထရုံကို ကန်ထားတော့ မင်းနေရာကို မင်း အမြဲသိနေတယ်။ ပြီးတော့ မင်းခြေထောက်ကိုရော၊ ကိုယ်ရော၊ လက်တွေ့ရော သဲနဲ့ ဖုံးရမယ်။ ထရုံကပ်ပြီး လျှောက်လာတယ် ထားဦး၊ သူဟာ မင်းကို ပတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်း ကိုယ်က ထွက်တဲ့ အပူငွေဟာ သူ့ဆီကို မရောက်တော့ဘဲကိုကွယ်။ နို့ပေမဲ့ ဟိုအကောင် မင်းအနားရောက်လာလို့ ဟို အကောင်နဲ့တွေ့ရင် မြွေက သူ့ကို ပတ်ပြီးပဲ”

မွန် ။ ။ “သဲကို ဒီပြင်နည်းနဲ့ အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်ကွယ်။ သဲကို တောင်ပို့ကလေးလိုလုပ်ပြီး မင်းနားနဲ့ကပ်နားထောင်နေ ဖိုးရွှေလိပ်ဟာ မင်း အနားကို လမ်းလျှောက်ပဲလာတာ။ လေးဘက်ထောက်ပဲလာလာ၊ ဘယ်နည်းနဲ့ လာလာကွာ။ သဲတွေဟာ သူလာတဲ့ဘက်ကို တဖြည်းဖြည်း ပြိုဆင်းသွားမယ်။ ဒီတော့ သူဘယ်ကလာတယ်ဆိုတာ သိတာပေါ့”

စာ ။ ။ “နားနှစ်ဖက်စလုံးနဲ့ထောင်မှ သူလာတဲ့နေရာကို ပိုသိ နိုင်တာပေါ့ဗျာ”

ဂေါင် ။ ။ “ဒါပေမဲ့ နားနှစ်ဖက်စလုံးနဲ့ ထောင်ရင် မြွေပတ်တဲ့ အသံ ကို မင်းမကြားနိုင်တော့ဘူး။ မြွေဟာ အမြီးကို အပေါ်ထောင်နေတဲ့အခါ သဲကို ဘာမှ အနှောင့်အယှက်မပေးဘဲ ပတ်တဲ့အသံကိုသာ နားထောင်ပြီး ရန်သူရှိတဲ့ နေရာကို သိနိုင်တာ မင်းသောင်းရဲ့၊ ဒါကြောင့် နားနှစ်ဖက်စလုံးများတော့ ခမ်းလေနဲ့ဟေ့”

မွန် ။ ။ “ပြီးတော့ အရေးအကြီးဆုံး အချက်တစ်ခုရှိသေးတယ် မင်းသောင်း။ အချိန်ကို မင်း မှတ်ရမယ်၊ နားလည်လား။ ဒီဟာက တခြား မဟုတ်ဘူး။ ရွာထဲက ခွေးဟောင်သံ၊ ကြက်တွန်တဲ့အသံ၊ လထွက်မှာ ခွေးအူတဲ့ အသံ၊ မနက်ဝေလီဝေလင်း ကျီးအာတဲ့အသံ၊ ဒီဟာတွေကို အမှတ်သညာ ထား ရမယ်။ ဒီနည်းနဲ့ ငါတစ်ခါ အနိုင်ရခဲ့ဖူးတယ်။ ညသက်ကြီးခေါင်းကျအချိန် ရွာထဲက နွားတွန်ပြီးတဲ့နောက် ငါဟာ အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ရန်သူကို လိမ် ဆေးမှပဲလို့ တွေးမိတယ်။ ဒါနဲ့ ငါနေတဲ့ ထောင့်ကို မျက်နှာမူပြီး နံရံကို တပ်လျှက် သားခြေလှမ်း ၃-၄ လှမ်း နောက်ဆုတ်လာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ လင်နှစ်ဖက်တို့ ဆုတ် ပါးစပ်နဲ့ကပ်ပြီး အိပ်ပျော်လို့ ဟောက်တဲ့အသံ လုပ်တာတွေကွယ်။ ဒါပေမဲ့

၆၈ □ ခရီးသွား

တစ်ခုသတိထားဖို့က အမြဲလည်း လုပ်မနေရဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါမှ လုပ်ရတယ်။ အသံက မတိုးလွန်း မကျယ်လွန်း လုပ်ရတယ်။ ငါလုပ်လိုက်တဲ့ အသံဟာ ဟိုဘက်နဲ့ရုံမှာ ပဲ့တင်ခတ်ပြီး ပြန်လာတယ်။ ငါ့ရန်သူက ငါဟာ တကယ် အိပ် ယောင့်နေတယ် ထင်ပြီးလာတာကိုးကွ။ ငါက ဝပ်နေတုန်း သူ့ဒူးဟာ ငါ့အနား လည်း ပွတ်သွားရော အောက်ကနေပင့်ပြီး သူ့ဆီးစပ်ကို ဓားမြှောင်နဲ့ စိုက်လိုက် တာပဲ”

ထိုအခါ ဘကြီးသဂင်က သူတစ်ကြိမ်တိုက်ခိုက်ခဲ့ပုံကို အောက်ပါ အတိုင်းပြောပြန်၏။

“ငါ့တုန်းကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဟေ့။ အချိန်က အတော်ကြာတယ်။ ဒုတိယနေ့ ရောက်တော့ ငါ့ရန်သူက တို့တစ်တွေ အခုလို တိုက်ခိုက်တာဟာ အင်မတန် မိုက်မဲတယ်တဲ့။ တစ်ယောက်ယောက် သေသွားရင်လည်း ဘာမှ အကျိုးမရှိဘူး။ ဒီတော့ ထရုံကိုကပ်ပြီး တံခါးပေါက်ရောက်အောင် သွားကြဖို့ အကြောင်း တံခါးကို တွေ့တဲ့အခါမှ နှစ်ယောက်အတူ တံခါးဖွင့် အိုးတွေ ခွဲဖို့ အကြောင်း ပြောတာကိုကွ။ ငါက သူ့စကားကို လက်မခံဘူး။ ငြင်းလည်း မငြင်းဘူး။ တံခါးရောက်ခါနီး သူ့ကို ငါသတ်လိုက်တာပဲ။ သူဟာ ဒီစကားပြော တာ သဘောရိုးနဲ့ပြောတာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာကိုကွယ့်။ ရန်သူ့စကားဆိုတာ မယုံရဘူး”

စာ ။ ။ “မြွေဟာ မပေါက်ခင် ကိုက်လိမ့်မယ်ချည်း မထင်နဲ့။ မင်းသွားတဲ့အခါ ကိုယ်ကိုညှတ်ပြီး ခပ်ကုန်းကုန်း သွားရမယ်။ ဒီတော့ လူကိုယ် က အငွေ့ဟာ မြွေဆီကို မြန်မြန်ရောက်ပြီး သူဟာလန့်ပြီး ပတ်မိပတ်ရာ ပတ် တော့တာပဲ။ သူပတ်သံကိုလည်း ကြားရမယ်။ ငါ့ကိစ္စမှာတုန်းက မြွေပတ်သံကို မကြားရဘဲနဲ့ မြွေဟာ ငါ့ရန်သူကို ပေါက်လိုက်တယ်။ ဒုတိယနေ့ မိုးလင်းလို့ တျိုးတွေအာပြီးတဲ့နောက် ငါ့ရန်သူဟာ မြွေကိုက်ခံရပြီး ညည်းနေသံ ကြားရ တော့တာပဲ။ တံခါးက ငါ့ထွက်လာလို့ အိုးတွေကွဲတော့ သူဟာ အမှောင်ခန်းထဲ မှာ အသက်မရှိတော့ပါဘူး”

ဖိုးရွှေလိပ်က ဤသို့ပြောပြီးနောက် ဘကြီး ၃ ယောက်တို့သည် မင်း သောင်းကို ကြည့်ကာ နောက်ထပ်မည်ကဲ့သို့ အကြံမျိုးပေးရဦးမည်ကို စဉ်းစား လျက်ရှိကြ၏။ မင်းသောင်းကား တစ်စုံတစ်ရာ မထူးခြားဘဲ ခပ်အေးအေး ခင် တွေတွေပင် ရှိလေသည်။

စာ ။ ။ “အသက်ရှူတဲ့ လေလည်း အရေးကြီးတယ်ကွလို့။ မင်း ကိုယ်ကို မတ်နိုင်သမျှမတ်၊ မျက်နှာကိုမော့နိုင်သမျှမော့နေ၊ လေဟာ အောက် မှာထက် အပေါ်မှာ သန့်ရှင်းတယ်”

မွန်း ။ ။ “မင်းသောင်း မင်းဟာ အင်မတန် ငယ်သေးတယ်။ အသက်ငယ်တော့ လူဟာပျော့ပြောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ ခြေလက်အင်္ဂါတွေကို မလှုပ်ရှားဘဲ တစ်နေရာတည်း အကြာကြီး ငြိမ်မနေနဲ့နော်။ ဒူးဆစ်က ညွတ်ခနဲ မြည်ချင်မြည်သွားတတ်တယ်”

ဂေါင် ။ ။ “အဲဒီလိုများ အသံမြည်သွားရင် ဒီနေရာက ဖျတ်ခနဲ ရွှေ့လိုက်ကြားလား။ အဲဒါ သတိကြပ်ကြပ်ထား”

စာ ။ ။ “မင်းသောင်းဟာ အသက်ငယ်တယ်။ သန့်ရှင်းတယ်။ ဖိုးရွှေလိပ်တို့လို လူရည်မလယ်သေးဘူး။ အရက်လည်း မသောက်၊ ဆေးလိပ်လည်း မသောက်ဆိုတော့ ဉာဏ်ဟာ အင်မတန်လျင်မြန် ပြီး သွက်တယ်။ ဖျတ်လတ်တယ်။ ဒီတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို မင်းက တစ်ပန်းသာပါတယ် မင်းသောင်းရယ်”

ဘကြီးမွန်းသည် ဝါးမျက်ဆေးတန်ကြီးကို မီးညှိ၍ သောက်ပြီးနောက် အတန်ကြာစဉ်းစားလျက် -

“ဖိုးရွှေလိပ်ဟာ ၃ ခါတိတိ နိုင်ဖူးတယ်။ သုံးခါစလုံး သူ့မှာ ဒဏ်ရာ တစ်ချက်မှ မရခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ တိုက်တာလည်း အချိန် ၁ နာရီထက်ပိုပြီး ဘယ်တော့မှ မကြာဖူးဘူး”

စာ ။ ။ “ဒီအကောင်က လူမိုက်ကံကောင်းပါကွာ။ ဝင်တဲ့ နေရာမှာ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း အရမ်းဝင်တတ်တဲ့အကောင်ပါ။ ပြီးတော့ ကံကုလည်း ကောင်းတော့ ...”

ဂေါင် ။ ။ “နို့ပေမဲ့ သူ့ကိုယ်မှာ အပ်ရာတောင် မထင်ဘဲနဲ့ ၃ ခါ ဆက်ပြီး ကံကောင်းတယ် ဆိုတာတော့ ဖြစ်နိုင်တာထက် နည်းနည်းလွန်တယ် ထင်တယ်”

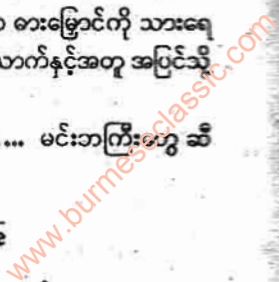
စာ ။ ။ “ကံမဟုတ်ရင် ဘာလဲ မွန်းသာဂေါင်ရဲ့”

ဂေါင် ။ ။ “နည်းတစ်ခုခု ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ဗျ။ ဖိုးရွှေလိပ်မှာ ရှိအောင်းရှိမလားလို့ ထင်ရတာပဲ”

သို့ပြောဆိုကြပြီးနောက် ဘကြီးများသည် နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ရာ ခြားစရာမရှိတော့သကဲ့သို့ ဆိတ်ငြိမ်စွာရှိကြလေရာ ဘကြီး သာဂေါင်မှာ ကွပ်ပျစ် ညိုမှိုကာ မိုန်းလျက်ရှိလေ၏။

မင်းသောင်းသည် ဖိုးစကြာ သွေး၍ပေးသော ဓားမြှောင်ကို သားရေ အိတ်ထဲသို့ထည့်၍ မောင်ဗလ ဆိုသူ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့်အတူ အပြင်သို့ ညွတ်သွားလေ၏။

ဗလ ။ ။ “ဘယ့်နယ်လဲဟေ့ သူငယ်ချင်း... မင်းဘကြီးတွေ ဆီ တိုက်နည်းတွေ ရလိုက်ပြီလား”

သောင်း။ ။ “အေးကွယ် ရလိုက်ပါတယ်”

“မင်းဘယ်နည်းနဲ့ တိုက်ရတာ အကြိုက်ဆုံးလဲ”

“ဓားနဲ့ပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်”

“ဓားမှာတော့ မင်းက သာပြီးသားပါကွယ်။ ဖိုးစကြာက တကယ်
ဓားသွားကောင်းတဲ့ အဘိုးကြီးကွယ်။ ပြီးတော့ ဖိုးရွှေလိပ် ဓားကို ငါမြင်ဖူးတယ်။
ဓားမြှောင်ဆိုပေမဲ့ ပုံကြီးက တစ်မျိုးကွယ်။ အသွားက ဖြောင့်မနေဘူး။ ခပ်
ကောက်ကောက် နေတယ်”

“ဂေါ်ရခါး ပုံဆိုတာမျိုးလား မပြောတတ်ဘူး”

“လက်ကိုင်ရိုးကလည်း နည်းနည်းကြီးတယ်ကွယ်”

“နို့ပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွယ် ငါမကြောက်ပါဘူး”

“အေးကွယ်။ မင်းရည်းစား ကေသီကလေး သနားစရာ ... သူငယ်
ချင်းရယ်”

“အေးလေ။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့အတွက် ငါကြိုးစားတာပေါ့”

ထို့နောက် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် နှုတ်ဆက်၍ ခွဲခွာကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့သည်ကား မင်းသောင်းနှင့် ဖိုးရွှေလိပ်တို့ တိုက်ခိုက်
ရမည့်နေ့ဖြစ်၍ ဒိုင်လူကြီးများသည် ‘အမှောင်အိမ်’ ကို ပြင်ဆင်လျက် ရှိကြ၏။
ကျေးရွာမှ လူကြီးများကို ခေါ်ပြီးလျှင် အမှောင်ခန်းသည် တံခါးပိတ်လိုက်သော
အခါ အကယ်မှောင် မမှောင်ကိုလည်းကောင်း၊ သဲများ ညီညာစွာ ခင်းထားမထား
ကိုလည်းကောင်း၊ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးကြ၏။ အမိုးမှ အလင်းရောင်ကလေးတစ်ခု
တိုးဝင်နေသဖြင့်၊ ကလေးတစ်ယောက်အား အမိုးပေါ်သို့ တက်စေပြီးလျှင်
အပေါက်ကို ရှုံ့ပျော့ဖြင့် ပိတ်စေ၏။ လူတစ်ယောက်က အဆိပ်ရှိသော မြေလက်
ပတ်ကြီးတစ်ကောင်ကို ဂုံနီအိတ်ကြီးတစ်လုံးဖြင့် ယူခဲ့ပြီးလျှင် အသင့်ထားရှိ၏။

ဖိုးရွှေလိပ်သည် ဓားမြှောင်ကို ခါး၌ထိုးကာ မိတ်ဆွေ ၂ ယောက်နှင့်
တံခါးဝ၏ မြောက်ဘက်တွင် ရပ်လျက်ရှိ၏။ လာရောက်ကြည့်ရှုသော ပရိသတ်
အချို့ကား ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် ရယ်မောနှုတ်ဆက်လျက် ရှိ၏။

“ကျုပ်က မနေ့ညနေက နည်းနည်းသောက်လွန်းသွားပြီး နည်းနည်း
အိပ်ချင်နေတယ်ဗျာ။ အမှောင်ခန်းထဲမှာဆိုရင် ကျုပ်တို့ အခုရပ်နေတဲ့ အပြင်ဘက်
ထက် အေးတယ်ဗျ။ အောက်ကလည်း သဲခံထားတော့ ပိုအေးတာပေါ့။ ဒီနေ့
အထဲမှာ တစ်မှေးလောက်အိပ်၊ အိပ်ရာကနီးမှ အလုပ်ကလေးလုပ်ပြီး အပြင်က
အိုးတွေခွဲရအောင် ထွက်ရမှာပဲ။ ဟာ ... ဟာ ... ဟာ ... တစ်ပွဲတစ်ပွဲမီးတော့

စမ်းရဦးမှာပဲ။ နို့ပေမဲ့ ရှင်လူထွက်စဆိုတော့ ငယ်လွန်းသဗျာ။ တိုက်ရမှာ မလောက်လေး မလောက်စား ဖြစ်နေတယ်”

မင်းသောင်းနှင့် သူ၏အဖော် နှစ်ယောက်တို့လည်း တံခါး၏ တောင်ဘက်တွင် ရပ်နေ၏။ သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားမပြောဘဲ၊ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးတောလျက် ရှိလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ နေရသည်ကား ထုံးတမ်းစဉ်လာ ဖြစ်၏။

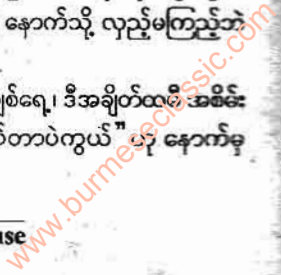
ရွာသားများ တစ်ဖွဲဖွဲရောက်လာကြပြီးလျှင် ယင်းတို့နှင့်အတူ ကေသီသည် မိန်းမဖော် ၄-၅ ယောက်နှင့်အတူ ရောက်လာ၏။ ကေသီသည် ပဒုဗ္ဗာ အင်္ကျီနှင့် အစိမ်းနုရောင် အချိတ်ထမီ တစ်ပတ်ရစ်ကလေးကို ဝတ်ကာ ဆံပင်ကို ဆံမြိတ်တွဲကလေး ချလျက်ရှိသဖြင့် ယင်းကဲ့သို့ ‘ဘီး မတင်-မှန်မသ’ သော အမူအရာကလေးသည်ပင် နဂိုသဘာဝအလှကို ပြလျက်ရှိသဖြင့် ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှပေ၏။

မင်းသောင်းနှင့် ဖိုးရွှေလိပ်တို့ ရေဆိပ်တွင် ကတောက်ကဆတ် ဖြစ်သည့် အချိန်မှစ၍ အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်သို့မထွက်ဘဲ နေခဲ့ရာ၊ ယခု တိုက်ခိုက်သည့် အချိန်၌မူ နှစ်ဘက်စလုံးအား နှုတ်ဆက်ရန် ဝတ္တရား ရှိသည့်အတိုင်း တိုက်ပွဲမစမီလာရောက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကေသီသည် မင်းသောင်းအနီးသို့ မလာဘဲ ခပ်ဝေးဝေးမှပင် ရပ်လျက်ရှိ၏။ မင်းသောင်းက စိုက်၍ကြည့်သောအခါ တစ်စုံတစ်ခုသော အထိမ်းအမှတ်ကို ပြလိုက်သကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ သို့သော် မည်သူမျှမသိချေ။ ကေသီသည် မရယ်မပြုံးဘဲ ဣန္ဒြေကြီးနှင့် ရှိနေ၏။ ထို့နောက် ဖိုးရွှေလိပ် ရပ်နေသော တံခါး၏ မြောက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ကေသီက ဖိုးရွှေလိပ်အားမည်ကဲ့သို့ ကြည့်လိုက်သည်ကိုမူ မင်းသောင်းတို့ ဘက်ကို ကျောခိုင်းနေသဖြင့် မမြင်လိုက်ရချေ။ ကေသီသည် ဖိုးရွှေလိပ် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားရာ ဖိုးရွှေလိပ်က သဘောကျသည့် အမူအရာဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်ကိုကား မြင်ရ၏။ ဖိုးရွှေလိပ်သည် သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ကေသီ၏ ပုခုံးနှစ်ဘက်ပေါ်သို့ တစ်ဖက်စီတင်လိုက်၏။ ထိုအခါ ကေသီသည် သူ၏ နုနယ်သော လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိုးရွှေလိပ်၏ ဦးခေါင်းကို ယုယစွာ ပွတ်သပ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက်၌ကား ကေသီသည် နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ အဖော်များနှင့်အတူ အိမ်သို့ပြန်သွား၏။

ဖိုးရွှေလိပ်ကမူ “ဒီကနေ့ည လာခဲ့မယ် အချစ်ရေ၊ ဒီအချိတ်ထမီ အစိမ်းထလေး ဝတ်ထားနော်။ ဒီထမီကလေးနဲ့ သိပ်လိုက်တာပဲကွယ်” ဟု နောက်မှ ကြားတကြား ပြောလိုက်သေး၏။

၇၂ □ ဒုန့်ရွှေများ

မင်းသောင်း၏ မျက်လုံးများမှာ ပြာခနဲ ဖြစ်၍သွား၏။ ကေသီ သည် မင်းသောင်း၏ မေတ္တာကို ရှေးမဆွကပင် လက်ခံခဲ့ရာ ယခုတိုက်ပွဲ မစမီ အချိန် တလေးတွင်မှ ဖိုးရွှေလိပ်ဘက်သို့ တိမ်းညွတ်သွားသလော မသိရချေ။ လက် တလေးနှစ်ဘက်ဖြင့် ဖိုးရွှေလိပ်၏ဦးခေါင်းကို ကိုင်တွယ်ပြီးလျှင် ဆံပင်များကို ယုယစွာ ပွတ်သပ်သွားသည်ကို မြင်ရသူများမှာ ကေသီ၏စိတ်သဘောကို တွေး တောဝေခွဲ၍မရနိုင်အောင် ရှိတော့၏။ မင်းသောင်းအား ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်မည် ဆိုက မည်သူမျှ အံ့ဩမည် မဟုတ်ချေ။ အချို့ကလည်း ဖိုးရွှေလိပ်သာလျှင် အိုးများကို ခွဲထွက်မည့်သူဖြစ်၍ ဖိုးရွှေလိပ်အပေါ်သို့ ကေသီ၏ စိတ်များ ရုတ် တရက် တိမ်းညွတ်သွားကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုလျက် ရှိကြ၏။

ရှင်လိင်ပြန်စ လူမမယ်သာသာမျှသာ ရှိသေးသော မင်းသောင်းသည် ဝါရင့်ပြီးဖြစ်သော အတိုက်အခိုက် နာမည်ကျော် ဖိုးရွှေလိပ်အား နိုင်နိုင်မည် မဟုတ်ဟု ယူဆကြ၏။

ထိုမျှသာမက မင်းသောင်းအား တမင်သက်သက် အရွံ့တိုက်သကဲ့သို့ ဖိုးရွှေလိပ် အပေါ်တွင် ကြင်နာယုယသည့် အမူအရာကို ပြလိုက်ခြင်းဖြင့် မင်း သောင်း၏စိတ်သည် ကေသီအပေါ်၌ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ချေ။ မင်းသောင်း ကား ကေသီအတွက် သက်သက်စွန့်စားခြင်းပင် မဟုတ်ပါလော။ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့သော စွန့်စားမှုသည် အောင်မြင်နိုင်ပါမည်လော။

ရွာခေါင်း၏ အမိန့်ဖြင့် ရွာသားတစ်ယောက်သည် နေပူထဲသို့ ထွက် တာ မိမိအရိပ်ကို တိုင်းထွာရ၏။ နေမင်းသည် ဦးခေါင်းတည့်တည့်ပေါ်သို့ ရောက် ၍ အရိပ်ပျောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရွာခေါင်းက မောင်းကလေးကို တီး လိုက်လေသည်။

တိုက်ပွဲစရန် အသင့်ရှိနေ၏။ ဒိုင်လူကြီးတစ်ဦးသည် ဖိုးရွှေလိပ်အား တံခါးမြောက်ဘက်မှ ခေါ်ယူ၍ အမှောင်အိမ်အတွင်းသို့ သွင်းလေ၏။ ထို့နောက် သူ၏အဝတ်များကို ချွတ်ယူခဲ့ပြီးလျှင် တံခါး၏မြောက်ဘက်တွင် စုပုံထား၏။

မင်းသောင်းသည် သူငယ်ချင်းများအား ပြုံးရွှင်စွာ နှုတ်ဆက်လျက် ရှိ၏။ သို့ရှိစဉ် အခြားဒိုင်လူကြီးတစ်ဦးသည် မင်းသောင်းအား တွဲကာ အမှောင် အိမ်အတွင်းသို့ သွင်းပြန်၏။ ထို့နောက် သူ၏အဝတ်အစားများကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် တံခါး၏ ကောင်ဘက်သို့ စုပုံထားလေသည်။

အထက်ပါကိစ္စများ ပြီးစီးလတ်သော်၊ ဒိုင်လူကြီးများထဲတွင် အကြီး အကဲဖြစ်သော ရွာခေါင်းသည် မြေထည့်ထားသော ဂုန်နီအိတ်ကိုယူ၍ အမှောင် အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။ ထို့နောက် ပြန်ထွက်လာပြီးလျှင် ဂုန်နီအိတ်လွတ်ကို ခါ၍ပြ၏။ တံခါးပေါက်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ “ကိုင်းဟေ့၊ မင်းတို့ ၂ ယောက်

ထဲက တစ်ယောက်ကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ပါတယ်ကွယ်။ မင်းတို့ သဘော အတိုင်းသာ တိုက်ကြပေတော့” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် တံခါးကို အပြင်မှ ပိတ်လိုက်လေသည်။

အပြင်မှ ကွမ်းတစ်ရာ ညက်ခန့်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။ သို့သော် အတွင်းမှ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရချေ။ ထိုအခါ ဒိုင်လူကြီးများ၏ အမိန့်ဖြင့် သံပုံးအနည်းငယ်နှင့် မြေအိုးများကို တံခါးဘောင်အထိ ဆင့်၍ ပုံကြလေသည်။ ပုံ၍ပြီးခါနီးတွင် အတွင်းမှ အော်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအသံမှာ မင်းသောင်း၏ အသံဖြစ်လေသည်။

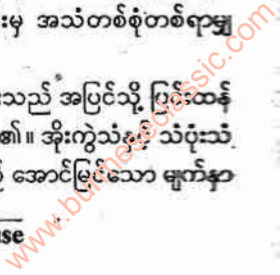
မင်းသောင်း၏ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်သော ‘ဗလ’ သည် နေရာမှ ထွက်ခွာသွား၏။ ထို့နောက် ရွာထိပ် ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း အတွင်းရှိ ညောင်ပင် သို့ သွားရောက်ကာ မင်းသောင်း သေပြီဖြစ်၍ ဖိုးရွှေလိပ်အား တစ်နည်းနည်းဖြင့် လက်စားချေရန် ဆုမွန်များ တောင်းလေ၏။

ဗလသည် ညောင်ပင်တွင် ဆုတောင်းပြီးနောက် အိမ်သို့ မပြန်သေးဘဲ အမှောင်အိမ်ကြီးရှိရာသို့ ပြန်လာပြန်၏။ ထိုအချိန်အထိ ဖိုးရွှေလိပ်သည် ထွက်၍ မလာသေးသဖြင့် အိုးများလည်း မူလထားသည့် အတိုင်းပင် ရှိနေသေး၏။ အတွင်းမှ နောက်ထပ် မည်သည့် အသံမျှ မကြားရကြောင်း ရွာသားများ ပြောကြားသဖြင့် သိရှိရလေသည်။

ရွာသားများသည် တစ်နေရာ၌ စုရုံးကာ အမှောင်အိမ်အတွင်းမှ ပထမ ကြားလိုက်ရသော မင်းသောင်း အော်သံအကြောင်းကို ပြောဆိုလျက် ရှိကြ၏။ အသံက မင်းသောင်း၏ အသံဖြစ်ကြောင်းကိုကား လူတိုင်းကပင် ဝန်ခံ၏။ သို့သော် အချို့က ဒဏ်ရာရသဖြင့် အော်လိုက်သော အသံဟု ဆို၏။ အချို့ကလည်း လန့်ဖျပ်၍ အော်လိုက်သံ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အမျိုးမျိုး ထင်မြင်ချက် ပေးလျက် ရှိကြ၏။

မင်းသောင်း၏ ဘကြီးတစ်ယောက်၊ ဦးလေးနှင့် အဒေါ်များသည် တစ်ညလုံး စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြ၏။ ဧကသီ ကိုယ်တိုင်ပင် အဖော်မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့်အတူ လာရောက်စောင့်ကြည့်လျက်ရှိရာ သန်းခေါင်အချိန်မှ ပြန်သွားကြ၏။ သို့သော် နံနက်မိုးလင်းသည်အထိ အတွင်းမှ အသံတစ်စုံတစ်ရာမျှ မကြားရချေ။

ဆွမ်းခံပြန်ချိန်သို့ ရောက်သောအခါ တံခါးသည် အပြင်သို့ ပြင်းထန်သော အရှိန်ဖြင့် ပွင့်သွားပြီးနောက် အိုးများကွဲ၍သွား၏။ အိုးကွဲသံနှင့် သံပုံးသံအတူ ရွာကပင် ကြားရလေသည်။ မင်းသောင်းသည် အောင်မြင်သော မျက်နှာ

ဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်လာရာ မင်းသောင်း၏ ဆွေမျိုးစုနှင့်တကွ၊ ဒိုင်လူကြီးများပါ အားပါးတရ ဖက်ရမ်းနှုတ်ဆက်ကာ မင်းသောင်းအား ကြိုဆိုကြကုန်၏။

မင်းသောင်း အဝတ်အစားများ ဝပ်ပြီးသောအခါ ဘကြီး ၃ ယောက်နှင့် ဒိုင်လူကြီးများကပါ မင်းသောင်း အနိုင်ရပုံကိုလည်းကောင်း၊ ဖိုးရွှေလိပ် တိုက် ခိုက်ပုံကို လည်းကောင်း သူ့ထက်ငါ မေးမြန်းလျက် ရှိကြ၏။ ထိုအခါ မင်းသောင်းက -

“သူ့ဓားမြှောင်ရိုးမှာ ဘာတပ်ထားသလဲ သိကြရဲ့လားဗျာတို့” ဟု မေးလိုက်ရာ၊ အားလုံးကပင် မသိကြောင်းဖြင့် ဝန်ခံကြလေသည်။

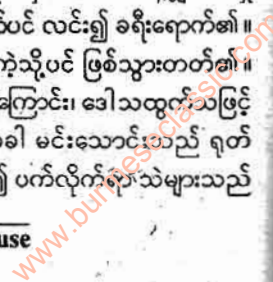
ဖိုးရွှေလိပ်၏ အလောင်းကို ထုတ်စေ၍ သူ၏ဓားမြှောင်ကို ယူလာကြသောအခါ မင်းသောင်းက ပြသဖြင့် ဖိုးရွှေလိပ်၏ ဓားမြှောင်လက်ကိုင်မှာ ဝက်အူရစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီးလျှင် အရိုးမှာ ခေါင်းပွဖြစ်၍ အရိုးပေါ်ရှိ ခလုတ်ငယ်ကို နှိပ်လိုက်သောအခါ အတွင်းရှိ ဖန်သီးလုံးကလေးမှ မီးပွင့်လာသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ ဖန်သီးလုံးကလေးမှာ လက်သန်းဖျားခန့်သာ ရှိ၏။ ထိုအခါ ရွာသားတစ်ယောက်က “လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဆိုတာ ဒါပေါ့ကွယဲ့။ တို့ဆီသာ မရောက်သေးတယ်။ ရန်ကုန်မှာတော့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဆိုပြီး ရောင်းနေပြီတဲ့။ ခလုတ်နှိပ်လိုက်ရင် ဖန်သီးကလေးက မီးပွင့်သွားတယ်။ ဟောဒီမှာ ကြည့်ကြစမ်း” ဟု ပြောလိုက်ကာ ဓားမြှောင်ရိုးပေါ်ရှိ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ရာ မီးလုံးကလေးမှ မီးပွင့်၍လာလေသည်။

ရွာသားတစ်ယောက်။ ။ “တယ်ဉာဏ်များတဲ့ အကောင်ပဲ၊ အရင်ကလည်း ဒီလိုလုပ်တာနဲ့ တူတယ်”

အခြားတစ်ယောက် ။ ။ “ဟုတ်မှာပေါ့ကွယဲ့။ ဒါကြောင့် အနိုင်ရတာနဲ့ တူတယ်”

အခြားတစ်ယောက် ။ ။ “မတရားတဲ့ အကောင်၊ သေတာပဲကောင်းတယ်”

ဖြစ်ပုံမှာ ဖိုးရွှေလိပ်သည် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးနောက် ဓားမြှောင်ရိုးမတွင် လျှို့ဝှက်စွာတပ်ထားသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် မင်းသောင်း ရှိရာသို့ ထိုးကြည့်လေသည်။ ဓာတ်မီးအလင်းရောင်မှာ လက်မခန့်မျှသာ ရှိသော်လည်း အလွန်မှောင်သော နေရာ၌ကား အတော်ပင် လင်း၍ ခရီးရောက်၏။ အထိုးခံရသူမှာ ရုတ်တရက် မျက်လုံးများ ကန်းသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သွားတတ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း မင်းသောင်းသည် လန့်ဖျပ်၍ တစ်ကြောင်း၊ ဒေါသထွက်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ဟစ်အော်လိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ မင်းသောင်းသည် ရုတ်တရက် အကြံရလျက် မီးရောင်ရှိရာသို့ သဲကိုဆုတ်၍ ပက်လိုက်ရာ သဲများသည်

ဖိုးရွှေလိပ်၏ မျက်လုံးများထဲသို့ ဝင်၏။ ထိုအခါ အလင်းရောင် ရှိခြင်းသည်ပင် မိမိအား အန္တရာယ် ဖြစ်စေမည်ကို သိသဖြင့် ဖိုးရွှေလိပ်သည် မီးခလုတ်ကို ဝိတ် လိုက်၏။ လက်ကပင် ဓာတ်မီးလွတ်ကျသွား၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဓာတ် မီးကို ဖိုးရွှေလိပ်နှင့် မင်းသောင်း တိုက်ခိုက်သောနေရာနှင့် အတော်ဝေးသောနေရာ မှ နောင်အခါ တွေ့ရှိရလေသည်။

တိုက်ခိုက်ပုံနှင့် ပတ်သက်၍ မင်းသောင်းက များစွာ မပြောပြချေ။ မြွေနှင့် ပတ်သက်၍ကား မင်းသောင်းပြောပုံမှာ မြွေကြီးသည် သူ့ခြေထောက် အနီးမှ ပွတ်သွားသည် ထင်လိုက်၏။ သူသည် မလှုပ်မယှက် နေလိုက်သဖြင့် မြွေက တစ်စုံတစ်ရာ မပြုလုပ်ချေ။ ထို့နောက် မြွေသည် သူ့အနီးမှ လျော့သွား ပြီးလျှင် တဗျတ်ဗျတ် မြည်သော အသံများကို ကြားရသဖြင့် ဖိုးရွှေလိပ်၏ ခြေ ထောက်ကို ရစ်ပတ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းရ၏။

ဘကြီး သာဂေါင်က -

“ဒါဖြင့် မင်း ငါပြောသလို နံရံကို ကပ်နိုင်သမျှ ကပ်နေတာပေါ့”

ဘကြီးရွှေစာ။ ။ “မင်းစိတ်က သန့်ရှင်းနေတော့ ထစ်ခနဲဆို ချက် ချင်း သိတာပေါ့။ မြွေပတ်တဲ့အတွက် ဖိုးရွှေလိပ် နေရာပြောင်းသွားတာ မင်း သိတယ် မဟုတ်လား”

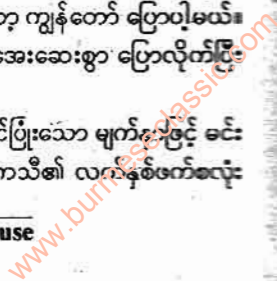
ဘကြီးမွန်။ ။ “မြွေပတ်လို့ သူ့နေရာ ပြောင်းသွားတာတော့ ဟုတ်တယ်။ နို့ပေမဲ့ မင်း ဓားကို ဘယ်ချိန်မှာ ထိုးလိုက်တယ်၊ ဘယ်နေရာကို ထိုးလိုက်တယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး ငါ့မြေးရယ်”

ထိုအခါ မင်းသောင်းသည် ဘကြီး ၃ ယောက်ကို လည်းကောင်း၊ ပရိသတ်များကိုလည်းကောင်း ကြည့်ကာ မျက်နှာထားကို တစ်မျိုးပြင်လိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ ဧကသီသည် အဖော်မိန်းမကြီး နှစ်ယောက်နှင့်အတူ အနီးသို့ ရောက် လာလေသည်။ ထို့နောက် ဘကြီးမွန်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လျက် -

“ပြောတာပေါ့ ဘကြီးရယ်။ နို့ပေမဲ့ အခုတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။

ကျွန်တော် အသက်ကြီးလာမှ ပြောမယ်။ ကျွန်တော် အခု အသက်ငယ်ကလေး ရှိသေးတယ်။ နောင်ကို တိုက်ခိုက်ရဖို့ အခွင့်အရေးတွေ ကြုံချင် ကြုံလိမ့်ဦးမယ် ဘကြီးရဲ့၊ ပြောလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ ဒီတော့ ရန်သူကို ဘယ်အချိန်မှာ တိုက်ရ တယ်။ ဘယ်နေရာကို ထိုးရတယ်ဆိုတာ နောက်တော့ ကျွန်တော် ပြောပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ပေါင်းအများကြီး လိုသေးတယ်” ဟု အေးဆေးစွာ ပြောလိုက်ပြီး နောက် ဧကသီရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

ဧကသီသည် ယခင်ကထက် ကြည်လင်ရွှင်ပြုံးသော မျက်နှာဖြင့် မင်း သောင်းအား ကြိုဆိုလေသည်။ မင်းသောင်းသည် ဧကသီ၏ လက်နှစ်ဖက်စလုံး

၇၆ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ကို ယုယစွာ ဆွဲလိုက်ပြီးနောက် - “ဒီမှာ ကေသီ ... တိုက်ပွဲမစခင် သူ့ဆီကို သွားပြီး မင်းဘာလို့ နှုတ်ဆက်ရတယ်ဆိုတာ တော်တော်နဲ့ စဉ်းစားလို့ မရဘူး ကွယ်။ အကြာကြီးနေပြီးမှ စဉ်းစားရတယ်”

မင်းသောင်းသည် ကေသီ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို သူ၏ပါးပြင်ဆီသို့ ခြည်းညှင်းစွာယူ၍ ကပ်လိုက်လေသည်။

ကေသီ ။ ။ “အခုတော့ စဉ်းစားရပြီပေါ့”

သောင်း ။ ။ “ရပါပြီ ကေသီရယ် ... ဪ ဒါထက် မင်း လက် တွေကို စင်အောင် ဆေးပြီးပြီလား”

“ပြီးပါပြီ အချစ်ရဲ့”

“အေးကွယ် ဒီရေမွှေးနဲ့ကို နောက်ထပ် မောင်ကြီး မခံချင်တော့ပါဘူး”

မင်းသောင်းသည် ကေသီ၏ လက်ဝဲဘက်လက်ကို မလွှတ်သေးဘဲ ကေသီကို လက်တွဲခေါ်ကာ ရေဆိပ်သို့ ထွက်သွားကြလေသတည်း။

မျောက်မြူကြီး

အောက်တွင် ရေးသားဖော်ပြအံ့သော မူလဝတ္ထုမှာ ၁၇ ရာစုနှစ်ဦးလောက်တွင် အမည်မသိ တရုတ်စာရေးဆရာတစ်ဦးက ရေးသားခဲ့၍ ၎င်းကို ယခုခေတ်အင်္ဂလိပ်ပညာတတ် တရုတ်လူမျိုးနာမည်ကျော် စာရေးဆရာ တစ်ဦး ဖြစ်သူ 'လင်ယူတန်' ဆိုသူက တရုတ်ဘာသာမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆို ရေးသားခဲ့၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်က မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ယူပါသည်။ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုများတွင် အချို့စာရေးဆရာများသည် ဝတ္ထုသွားထက် အင်္ဂလိပ်စာ အခက်အခဲစကားလုံးများကိုလည်းကောင်း၊ ရှေးသုံးစကားများကိုလည်းကောင်း၊ နေရာတစ်နေရာထဲ၌ သာအသုံးပြုသည့် ပေါ့ဆသော စကားပျက်များကိုလည်း ကောင်း၊ မိမိတို့ ကျွမ်းကျင်ရာ အများအပြား ထည့်သွင်းတတ်ကြ၏။ ယင်းကဲ့သို့ တစ်နေရာရာတွင် အမွမ်းတင်ခြင်း၊ လွန်ကဲခြင်းများရှိက ထိုဝတ္ထုသည် 'အဆာ' များလွန်းသော စမဲဟင်းလျာကဲ့သို့ အရသာပျက်တတ်ကြောင်း သတိ ချပ်အပ်ပေသည်။

အဆိုးရှိလျှင် အကောင်းရှိရမည်ဟူသော စကားကဲ့သို့ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုများ၌ကောင်းသော အချက်တစ်ချက်ကို ဖော်ထုတ်ဝေဖန်ရမည်ဆိုသော် ဤရာ ရွေးချယ်ခြင်း၊ ခေတ်ရွေးချယ်ခြင်းနှင့် နောက်ခံကားရွေးချယ်ခြင်းများတွင် အလွန် တိကျပြတ်သားတတ်လေသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ရာဇဝင်သမိုင်းကို နောက်ခံထား၍ အဝတ်အစားရွေးချယ်ပုံ၊ နာမည်ပေးပုံ၊ လက်နက်ကိုင်ပေးပုံ စသည်တို့

၇၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဖြစ်လေသည်။ နေရာရွေးချယ်ခြင်းဆိုရာ၌ အကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့ဖူးသော နေရာများ တောတောင်ရေမြေစသော သယံဇာတ ကမ္ဘာ့တန်ဆာဖြစ်သည့် ရှုမျှော်ခင်းများ၊ သစ်ပင်ဝါးပင်များနှင့်တကွ ပန်းမန်စသည့် သေးနုတ်သော သဘာဝများကိုပင် အမှတ်မထင် မထားခဲ့တတ်ချေ။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် ဝတ္ထုသွားကောင်း သည် မကောင်းသည်၊ စိတ်ကူးယဉ်သည် မယဉ်သည်ကို အပထား ဝတ္ထုအကွက် ရိုက်ပုံမှာ လွန်စွာ စေ့စပ်သေချာလှလေသည်။

ယခုမူလဝတ္ထုကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ အနက်ပြန်ဆိုသော လင်ယူတန် ရေးသားပုံမှာ အင်္ဂလိပ်စာတတ် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး စာရေးဆရာများကဲ့သို့ 'သမား ဂုဏ်'ကို ပြလွန်းလှသည်မရှိဘဲ 'လူပြိန်း' နားလည်အောင် ရေးသားထားရာ 'ဇာတ်လမ်းဆင်ပုံ' 'အကွက်ရိုက်ပုံ'များအတွက် မူလ တရုတ်စာရေး ဆရာကြီးကို ချီးကျူးမိ၍ ဘာသာပြန်ပုံကိုမူ စာရေးဆရာ လင်ယူတန်အား ကျွန်ုပ် ချီးကျူးမိ ၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် လင်ယူတန် ပြန်ဆိုသော ဤမျောက်ဖြူကြီး ဝတ္ထုကို မြန်မာဘာသာသို့ သူပြန်ဆိုသော သဘောအတိုင်း တတ်နိုင်သမျှ ရှင်း လင်းအောင် ပြန်ဆိုပါမည်။

*

၅၆၉ ခုနှစ်မတိုင်မီ နှစ်အနည်းငယ်ခန့်က တရုတ်ပြည်တောင်ပိုင်းရှိ စစ်တပ်များကို တရုတ်စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး 'အူယန်း' ဆိုသူ အုပ်စိုးခဲ့ရာ ထိုအခါက သူကဲ့သို့ တန်ခိုးအာဏာကြီးမြင့်သူ သူရသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသူ စိတ်ချမ်းသာသူဟူ၍ မရှိချေ။ ယင်းကဲ့သို့ရှိနေစဉ် အသက် ၃၀ ခန့်နှင့် သူ၏ဘဝကို လုံးဝပြောင်းလဲ သွားစေသည့် အောက်ပါအကြောင်းအရာများ ဖြစ်ပျက်လာလေသည်။

နောင်အခါ၌ သူ၏သားကို အစိုးရပြစ်ဒဏ်မှ လွတ်ကင်းချမ်းသာစေရန် တိတ်တဆိတ် စောင့်ရှောက်မွေးမြူလာသော 'ချိုင်ဆော' ဆိုသူ သူ၏ မိတ်ဆွေ သည် 'မျောက်ဖြူကြီး' အကြောင်းကို အချို့အဝက်မျှ လာပြောကြားသဖြင့် ကျွန်ုပ် တို့ သိတန်သလောက်သိရှိရ၏။ သို့သော် ထိုအဖြစ်အပျက်များကို အစမှအဆုံး တိုင် ယခုပြန်ပြောသူမှာ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံတွင် အကြံပေး အရာရှိကြီးအဖြစ်ဖြင့် အမြဲလိုက်ပါခစားရသူ မစ္စတာလီဖြစ်၍ အောက်တွင် ဖော်ပြအံ့သော အတ္ထုပ္ပတ္တိကို မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ တွေ့ကြုံခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ် 'လီ'သည် ဗိုလ်ချုပ်၏ဖခင် သေဆုံးသောအချိန်မှစ၍ အမှုထမ်း ခဲ့၏။ ဖခင်ကြီးရှိစဉ်ကပင် ကျွန်ုပ်မှာ အပါးတော်မြဲ အတိုင်ပင်ခံ အရာရှိကြီးတစ် ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ့လက်ထက်၌လည်း ဤရာထူးကို ဆက်ခံရရှိခဲ့လေ သည်။

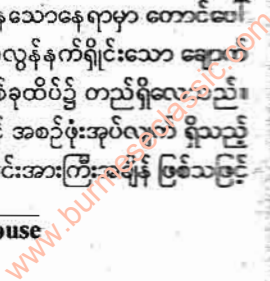
စစ်ဗိုလ်ချုပ်၌ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်ကြွန်အင်လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော မယားချော့ကလေးတစ်ယောက်ရှိ၏။ မိန်းမပျိုမှာ မြင့်မြတ်သောအမျိုးအနွယ် မှ ဆင်းသက်ခဲ့သူလည်းဖြစ်၏။

တစ်နေ့သ၌ ထိုဇနီးချော့လေးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ခိုးယူသွားရာ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ ခိုးယူသူကား ဧကန်မှချပင် မျောက်ဖြူကြီး အမည်ခံသူဖြစ်ကြောင်းနှင့် မှတ်ချက်ချကြ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်လည်း ဗိုလ်ချုပ်၏မျက်နှာကို ထမင်းစားပွဲတစ်ယောက်တည်း သူထိုင်နေစဉ် မကြည့်ချင်တော့ချေ။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် 'ချင်လို' ခေါ် ရွာတစ်ရွာ၌ စခန်းချလျက် ရှိ၏။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် တောင်ပိုင်းနယ် တိုင်းရင်းသားများ သောင်းကျန်းလျက် ရှိနေရကား လူတိုင်းကပင် ဤနေရာများသို့ ခရီးထွက်စဉ် သူ၏ဇနီးသည် အား ခေါ်ဆောင်သွားရန် မသင့်ကြောင်းဖြင့် တားမြစ်ကြသေး၏။ ယင်းနေရာ၏ ပတ်ဝန်းကျင် မိုင် ၁၀၀ ပတ်လည်ခန့်၌ 'မျောက်ဖြူကြီး' အမည်ခံသူ တောင်ပိုင်းနယ်သား လူဆိုးတစ်ဦး ထကြွသောင်းကျန်းလျက်ရှိရာ သူသည် တရုတ်လူမျိုး မိန်းကလေးများကို ခြေရာပျောက်ခိုးယူသွားတတ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဘက်ကမူ လစ်ဟင်းခြင်း မရှိလှချေ။ ကျွန်ုပ်တို့စခန်း တည်းခိုအိမ်ကလေး၏ နံဘေးပတ်လည်တွင် အစောင့်များ နေ့ညမလပ်ချထား၍ အခန်းတွင်း၌ မိန်းမဖော်အတော်များများ အိပ်စေပြီးလျှင် အခန်းပြင်ဘက်တွင်လည်း ယောက်ျားအစေခံများကို အိပ်စေ၏။ မိုးသောက်ယံလင်းအားကြီးအချိန်၌ လက်ပါးစေ မိန်းမတစ်ယောက် အော်သံတစ်သံကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလေရာ ဗိုလ်ချုပ် တတော်ကား မရှိတော့ချေ။ အားလုံးသော တံခါးများမှာ သေ့ခတ်ပိတ်ထားရကား သူခိုးသည် မည်ကဲ့သို့ဝင်ရောက်လာ၍ မည်ကဲ့သို့ ဗိုလ်ချုပ်ကတော်လေးအား ခိုးယူသွားသည်ကို မသိကြချေ။ ကျွန်ုပ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ကတော်၏ အထိန်းတော် မိန်းကလေး၏ စူးစူးဝါးဝါး ဟစ်အော်လိုက်သော အသံကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလေရာ အထိန်းတော်မိန်းကလေးသည် ဆံပင်ဖိုးရိုဖားယား အဝတ်အစား ဖိုသီဖတ်သီဖြင့် ငိုယိုပြေးလွှားလျက် ရှိသည်ကို မြင်ရသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဗိုလ်ချုပ်ကတော်ကို ခိုးယူသွားသော သူ၏ နောက်သို့ လိုက်ကြတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းချနေသောနေရာမှာ တောင်ပေါ်လမ်းတစ်ခု၏ ဘေး စစ်တပ်ကင်းတံတစ်ခုဖြစ်၍ အလွန်နက်ရှိုင်းသော ချောက်တစ်ခုကို အပေါ်မှစီး၍ မြင်နိုင်သည့်တောင်စွယ်တစ်ခုထိပ်၌ တည်ရှိလေသည်။ ထိုချောက်ကြီး၏ အခြားဘက်၌ကား ဆီးနှင်းတို့ဖြင့် အစဉ်ဖုံးအုပ်လျက် ရှိသည့် မြင့်မားသော တောင်ထွတ်ကြီး တစ်ခုရှိ၏။ နံနက်လင်းအားကြီးအချိန် ဖြစ်သဖြင့်

ဆီးနှင်းများ ထူထပ်စွာ ကျလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပေ ၂၀ အဝေး၌ရှိသော အရာဝတ္ထုကိုပင် မမြင်ရချေ။ လူခိုးသမားအား ယင်းကဲ့သို့ ဆီးနှင်းများ ဖုံးအုပ်နေသည့် တောင်ထွတ်များကို လှည့်ပတ်လိုက်ရသည်မှာ ဘေးအန္တရာယ်များ လှပေ၏။ ခြေတစ်ချက် ချော်၍သွားက နက်လှစွာသော ချောက်ထဲသို့ကျကာ အသက်ပျောက်ရမည်ဖြစ်၏။ သို့နှင့် နာရီဝက်ခန့်မျှ လိုက်မိသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်လျော့၍ ပြန်ခဲ့ကြရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ တဲစခန်းသို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကား စိတ်ရှူးပေါက်သကဲ့သို့ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်တော့၏။ သူသည် အစောင့်မိန်းကလေးအားခေါ်ကာ စစ်ဆေးတော့၏။ မိန်းကလေး၏ ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ သွတ်သွတ်ခါအောင် လှုပ်ယမ်းလျက် -

“ဟဲ့ ... နင့်မျက်စိ ဒီလောက်ပဲ ကန်းနေသလား၊ ဟင် ... ပြောစမ်း”

“ကျွန်တော်မ ဘာမှ မမြင်လိုက်ပါဘူး အရှင်။ အော်သံတစ်သံ ကြားရလို့ အိပ်ရာက လန့်နိုးပြီး ကြည့်လိုက်တော့ သခင်မလေး မရှိတော့ပါဘူး”

ဗိုလ်ချုပ် စိတ်ထက်သည်ကို ဤအကြိမ် ကျွန်ုပ် ပထမမြင်ရ၏။ သူသည် မိန်းကလေးအား လက်ဝါးဖြင့် တစ်ချက်ရိုက်လိုက်၏။ သူ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ပုံကို ကျွန်ုပ်တို့ကြည့်ရင်း သနားမိကြ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကား စိတ်သဘောထားနူးညံ့၍ တော်တည့်ဖြောင့်မှန်သော သူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ‘ရှိဆိုင်’ စစ်စခန်းသို့ စစ်ထွက်ရာတွင် သူ၏စိတ်သဘောထားကြီးပုံကို ကျွန်ုပ်တို့ လူကြီးပိုင်းမှ လူများကပင် ထောက်ခံချီးကျူးမိကြ၏။

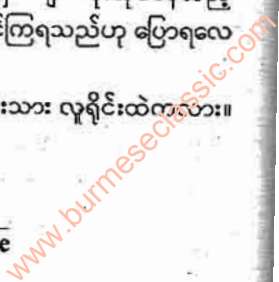
သူသည် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“သင်တို့ အရာရှိကြီးတွေထဲကကော မျောက်ဖြူကြီးကို မြင်ဖူးတဲ့ လူများ ရှိသလား”

အမှန်အားဖြင့်သော် ‘မျောက်ဖြူကြီး’ကို ကျွန်ုပ်တို့အထဲမှ မည်သူမျှ မမြင်ဖူးချေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က မမြင်ဖူးကြောင်း၊ သို့သော် မိုင် ၁၀၀ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မြို့ရွာအချို့မှ မြင်ဖူးသူများရှိကြောင်း၊ ထင်းခွေသမားအချို့၏ ပြောပြချက်အရ သူသည် သပြန်နွယ်များဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသည့် မတ်စောက်သော တောင်တန်းပါးယံများကို တွယ်ကပ်တက်ချက်လျက် ဆီးနှင်းများ ဖုံးအုပ်နေသည့် တောင်ထွတ်များတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို မြင်ကြရသည်ဟု ပြောရလေ၏။ ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ်က ကျွန်ုပ်အား -

“နေပါဦး အရာရှိကြီးရဲ့ ဒီလူက တိုင်းရင်းသား လူရိုင်းထဲကလား။

အခုလိုလုပ်တာ လက်စားချေတဲ့သဘောလား”

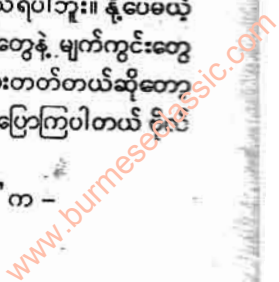
ယင်းကဲ့သို့ မေးခြင်းမှာ ထိုအကြိမ် ကျွန်ုပ်တို့ စစ်ထွက်ခဲ့ခြင်းသည် တောင်ကမ်းပါးယံများရှိ ဂူများထဲတွင် နေထိုင်လေ့ရှိသော တိုင်းရင်းသား လူရိုင်း မျိုးအချို့ကို နှိမ်နင်းတိုက်ခိုက်ရန် ထွက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ဒီဟာတော့ မသိပါဘူး ဗိုလ်ချုပ်၊ သူ့ကို မြင်ဖူးတဲ့ လူတွေ အပြောက တော့ မြို့တွေကိုတောင် တစ်ခါတစ်ရံ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် ကိစ္စနဲ့ ရောက် လာတတ်တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သူ့ဘာတွေ ယူလာတတ်သလဲဆိုရင် ဖျံရေတွေ၊ တောဝက်စွယ်တွေ၊ သမင်ချိုတွေနဲ့ တခြားတောရိုင်းပစ္စည်းတွေ ယူလာပြီး လက် သမားကိရိယာတို့၊ ဓားတို့၊ ဆားတို့နဲ့ လဲလှယ်ပြီး ပြန်သွားတတ်တယ်လို့ ပြော ပါတယ်။ တရုတ်လိုပြောတဲ့နေရာမှာလည်း အတော် လည်လည်ပတ်ပတ် ပြော တတ်ပြီး အဲဒီလို အရောင်းအဝယ်လုပ်ရာမှာလည်း မဟုတ်ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မခံတတ်ဘဲ သူ့ကို သူ့လိမ်ယူလိုက်တဲ့ လူဟာဖြင့် တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာ နောက်ကျောမှာ မြားတန်းလန်းနဲ့သေကာချည်းပဲလို့ ပြောကြပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်”

“ဒီလူက ဘယ်လိုပုံသဏ္ဍာန်ရှိသလဲတဲ့ မစ္စတာလီရဲ့”

“ဒီဒေသ ဇာတိဖြစ်တဲ့ စစ်ဗိုလ်ကလေး ဝမ်ရဲ့၊ အပြောကတော့ မူလ တိုင်းရင်းသားများဖြစ်တဲ့ မိအို၊ ယာအို၊ ဟာလာအို စတဲ့ လူမျိုးတွေနဲ့ မတူဘူးတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်။ ဒီတိုင်းရင်းသားတွေက အများအားဖြင့် အသားမဲတယ်။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်လည်း သေးသေးကွေးကွေး ရှိကြတယ် မဟုတ်လား။ မျောက်ဖြူကြီး ကို တကယ်မြင်ဖူးလိုက်တဲ့ လူတွေပြောတာက သူဟာ အရပ် ၅ ပေနဲ့ ၁၀ လက်မလောက်ရှိပြီး အင်မတန် တုတ်ခိုင်တယ်၊ ဝိုင်းဝန်းတဲ့ပခုံး၊ တောင့်တင်းတဲ့ သန်မာတဲ့ လက်ရုံးလက်မောင်းရှိတယ်။ ပြီးတော့ လည်ပင်းဟာလည်း မရှိ သလောက်ဘဲလို့ ပြောပါတယ်။ ထူးခြားတဲ့ အသွင်အပြင်တစ်ခုက သူ့မျက်ခုံးမွေး ရော၊ မျက်တောင်မွေးရော ဖြူဆွတ်နေပြီး အမွေးအမျှင်တွေကလည်း ရင်ဘတ် ရော၊ လက်ရော၊ ခြေထောက်ရော ပေါက်နေတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ပြေးတဲ့အခါ များမှာ သူ့ခြေဖနောင့်ဟာ မြေကြီးနဲ့ အမြဲထိနေပြီး ကိုယ်ကို မျောက်သတ္တဝါများ လို့ လွှဲပြီး သွားတတ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အခုပြောတဲ့အတိုင်း မျောက်များလို ဟန်လွှဲသွားတတ်တယ်။ ဒီဟာ ကျောက်တောင်တွေကို တွယ်ကပ်တက်ရဖန် များလို့ အကျင့်ဖြစ်နေသလားဆိုတာတော့ ကျွန်ုပ်တို့ မသိရပါဘူး။ နို့ပေမယ့် ဒီလိုတုတ်ခိုင်တဲ့ ကိုယ်ကြီးနဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ အမွေးအမျှင်တွေနဲ့ မျက်ကွင်းတွေ ထည်း ဖြူဖြူ ကိုယ်အမူအရာကလည်း ဟန်လွှဲပြီး သွားတတ်တယ်ဆိုတော့ ထကယ့် မျောက်ဝံကြီးနဲ့ တူနေတဲ့အကြောင်း လူတိုင်းက ပြောကြပါတယ် ဗိုလ် ချုပ်”

ထိုအခါ အနီးတွင်ရှိသော စစ်ဗိုလ်ကလေး 'ဝမ်' က -

၈၂ □ ဒုန်ရွှေမျှား

“ပြီးတော့ သူဟာ တကယ့်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မိန်းကလေးတွေကိုမှ ခိုးသွားတတ်ပါတယ်အရှင်”

ဗိုလ်ချုပ်သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ အသက်ကို ပြင်းစွာ ရှူလိုက်၏။

“ဒီလို ခိုးသွားတဲ့ မိန်းကလေးတွေကိုကော ပြန်တွေ့ကြသတဲ့လား၊ အသေဖြစ်စေ၊ အရှင်ဖြစ်စေ ဆိုပါတော့”

“ဘယ်တော့မှ မတွေ့ရတော့ပါဘူး အရှင်။ အဲဒါဟာ စဉ်းစားဖို့ ပြဿနာ တစ်ရပ်ပါပဲ၊ တကယ်လို့ သူ့အနိုင်ကျင့်ပြီး စွန့်ပစ်ထားခဲ့ရင်လည်း အံ့သေသော်လည်းကောင်း၊ အရှင်သော်လည်းကောင်း တစ်ယောက်တလေတော့ ပြန်တွေ့ရှိပါတယ်”

“ကလေးတွေကိုကော အခုလို ခိုးသလား”

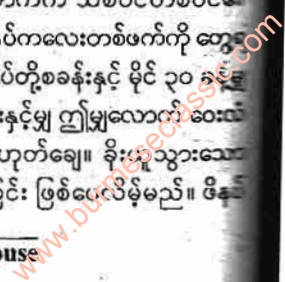
“မခိုးပါဘူး အရှင် ... မိန်းကလေးတွေကိုတောင် အသက် ၁၈ နှစ်နဲ့ ၂၂ နှစ်ကြားကိုမှ ရွေးပြီး ခိုးယူလေ့ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ ထူးဆန်းတာ တစ်ချက်က ကလေးတွေကို မခိုးဘူးဆိုပေမယ့် သားသယ်အမေတွေကိုတော့ ခိုးချင်ခိုးတတ်ပါတယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ကား မကြုံတတ်အောင်ရှိတော့၏။ ချစ်ခင်စမယားကို ဆုံးရှုံးရုံမျှမက မိမိ၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် တရုတ်စစ်တပ်ကြီး၏ ဂုဏ်ကိုပါ ထိပါးလျက် ရှိနေလေပြီ။

ဗိုလ်ချုပ်ကား တိုက်ခိုက်ရန် ခဲယဉ်းသည့် ထူးဆန်းသော ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဖြစ်၏။ မျောက်ဖြူကြီးဆိုသူမှာ ခွန်အားဗလတွင်လည်းကောင်း၊ စွမ်းရည်သတ္တိတွင်လည်းကောင်း၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ ဉာဏ်တွင်လည်းကောင်း၊ လူသာမန်တို့ထက် စွမ်းကြောင်းကြားသိရသော သတင်းများက ထောက်ခံလျက်ရှိ၏။

သို့နှင့် စစ်သားများကို ၁၀ မိုင်မှ မိုင် ၂၀ အတွင်းရှိ အလွန်နက်ရှိုင်းသော ချောက်ကြုံမြောင်ကြားများသို့ စေလွှတ်၏။ သို့သော် တွေ့ရန်ဝေးစွာ ခြေရာမျှပင် ခံ၍ မရကြချေ။

ဤသို့ အပူတပြင်း ရှာဖွေလျက်ရှိရာမှ သတင်း ၂ ပတ်ခန့်မျှ ကြာသော အခါ ကျွန်ုပ်တို့စစ်သားများထဲမှ စစ်သားတစ်ယောက်က သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အကိုင်းပေါ်တွင် ပန်းဖောက်၍ထားသော မိန်းမစီး ဖိနပ်ကလေးတစ်ဖက်ကို တွေ့ကြောင်းနှင့် သတင်းပေးပို့လာ၏။ ထိုနေရာမှာ ကျွန်ုပ်တို့စခန်းနှင့် မိုင် ၃၀ ခန့် ဝေး၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကတော်ကလေးမှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဤမျှလောက် ခဲဝေးသော နေရာသို့ ခြေလျင်လျှောက်သွားနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ခိုးယူသွားသော သူက တစ်နည်းတစ်နည်းဖြင့် သယ်ဆောင်သွားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဖိနပ်

ကလေးမှာ လေ၊ မိုး၊ ဆီးနှင့် စသည်တို့ဒဏ်ကြောင့် ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်လျက် ရှိသော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်ကတော်လေး၏ အစေခံမနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင်ကပါ ယင်းဖိနပ်ကလေးမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကတော်၏ ဖိနပ်ဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုကြ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကတော်ကလေးကား အသက်ရှင်လျက် ရှိနေပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားသည်မှာ ဖြစ်နိုင်ဖွယ်အကြောင်းရှိကြောင်း တွေးတောရ၏။ သို့သော် 'မျောက်ဖြူကြီး'ကိုကား ရှာဖွေ၍ မရချေ။

ဗိုလ်ချုပ်ကား အစာလည်းမစား၊ စကားလည်းမပြောဘဲ တမိုင်မိုင် တတွေတွေ ရှိနေတော့၏။ သူ၏ အနီးသို့လည်း မည်သူမျှ မချဉ်းကပ်ဝံ့တော့ချေ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော၌ ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်၍ ဒီမှာ မစွတာလီရဲ့၊ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဒီကနေ့ပဲ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဇနီးသည်ကို အရှာထွက်ကြမယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ စစ်ထွက်အစီအစဉ်ကိုလည်း ခေတ္တရပ်ဆိုင်းထားဖို့ ကျွန်ုပ်စိတ်ပိုင်း ဖြတ်လိုက်ပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အထဲက အသင့်တော်ဆုံးလူ တောင့်တောင့် တင်းတင်း နှစ်ဆယ်အစိတ်လောက် ရွေးပေတော့၊ စားရေရိက္ခာလည်း လုံလောက်အောင် ယူခဲ့ပစေ။ ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးဟာ တစ်လကြာမယ်လည်း မသိဘူး။ နှစ်လကြာမယ်လည်း မသိဘူး။ စစ်ဗိုလ်ကလေး 'ဝမ်'လည်း ပါပေစေ။ ကိုင်း - ပြင်ဆင်ပေတော့ မစွတာလီ။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဗိုလ်ချုပ်အမိန့်အတိုင်း ပြင်ဆင်ရတော့၏။ စစ်သားများထဲမှ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းသော လူရွယ် ၂၄ ယောက်ကို ရွေးချယ်ပြီး စား၊ လှံ အပြည့်အစုံ ဆင်ပေးရာ သူတို့အထဲတွင် လေးပစ်ကောင်းသော သူများလည်း ပါရှိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ စားရေရိက္ခာ မြောက်မြားစွာကိုလည်း ယူခဲ့၏။ ထိုနေရာများ၌ သစ်သီးများလည်း ပေါများရာ တောတောင်ဒေသများ၌ ရှောက်လိမ္မော်၊ ငှက်ပျောတို့ဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။ ပိန်းဥများကိုလည်း နေရာတိုင်းတွင် ဆွေနိုင်၍ စားရေးသောက်ရေးအတွက် ကြောင့်ကြစိုးရိမ်စရာ မရှိချေ။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ယ်တိုင်လည်း ကျွမ်းကျင်သော စားသမားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ လေးပစ်ရာ၌ သည်း ပေ ၁၀၀ ခန့်ဝေး၍ တင်ထားသော ကမ္မလာသီးကို ထက်ခြမ်းကွဲ၍ သွားအောင် မြားနှင့် ပစ်နိုင်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခရီးစ၍ ထွက်ကြပေတော့လေရာ မြင့်မားသော မြစ်တန်းများပေါ်၌ သွားနေရသည်မှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ စိတ်ကြည်နူးရွယ်သော လှပ၏။

ရွှေမျှော်ခင်းကလည်း သာယာလှပေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မြင့်မားသော မြစ်ကြီးများကို ကျော်၍လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်မရှိသည့် တောများကို ဖြတ်

သန်း၍လည်းကောင်း၊ တောင်ကြားများကို ဆင်း၍လည်းကောင်း သွားကြရ၏။ အချို့ဒေသများမှာ မြေဩဇာကောင်းမွန်လျက် ထွားကျိုင်းသော စပျစ်နွယ်ကြီးများ ဝါးတောများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေပြီးလျှင် အချို့ဝါးပင်ကြီးများမှာ ပေ ၁၀၀ ခန့်အထိ မြင့်မားကြ၏။ သမင်၊ ဒရယ်၊ ချောငယ်၊ စိုင်း၊ ဆတ်လည်း ပေါများလှ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ လူအုပ်ကလည်း ကောင်းသဖြင့် လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် လူကို သော်လည်းကောင်း၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်ကိုသော်လည်းကောင်း ကြောက်ရွံ့ရန် မရှိချေ။ တိုင်းရင်းသားများလည်း ကျွန်ုပ်တို့ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို သိကြ၏။ အမှန်အားဖြင့်သော် တရုတ်များနှင့်သာ ငြိမ်းချမ်းစွာ ဆက်ဆံနေထိုင်ရမည်ဆိုက သူတို့သည် ယဉ်ကျေး၍ ဧည့်ဝတ်ကျေသောသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ကား လူတစ်ယောက်ကို ရန်ငြိုးရှိသည်ဆို၍ တိတ်တဆိတ် နောက်ကျောက်ကို လှံနှင့် ထိုး၍ သတ်တတ်သူများ မဟုတ်ချေ။ အမဲလိုက်ခြင်း၊ ဆန်စပါး စိုက်ပျိုးခြင်း ဖြင့်သာ အေးချမ်းသာယာစွာ နေတတ်သော လူမျိုးများဖြစ်လေသည်။ သို့သော် 'မျောက်ဖြူကြီး' အကြောင်းကို သူတို့ထံမှ သိရှိနိုင်ရန်ကား မျှော်လင့်ချက် မရှိချေ။ မသိဟူ၍ 'ဘူး' ခါသူများသာ ဖြစ်လေသည်။ မျောက်ဖြူကြီးကား ထိုလူမျိုးများနှင့် သင့်မြတ်ရုံမျှမက သူတို့အထဲတွင် ဗိုလ်ကျနေသူတစ်ယောက်ဟုပင် ဗိုလ်ချုပ်က သံသယဖြစ်မိ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အနောက်တောင်စူးစူးသို့ သွားလျက်ရှိရာ ထိုအရပ်ဒေသများသည်ကား ဗိုလ်ချုပ် မရောက်ဖူးသော ဒေသတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ ရှုမျှော်ခင်းသည် တောတောင်များဖြင့် ပိတ်ဖုံးနေသည့်နေရာမှ ပွင့်လင်းကျယ်ပြန့်သော မြစ်ဝှမ်းအဖြစ်သို့ ရုတ်ချည်း ပြောင်းလဲသွားလေတော့၏။ ဒေသနှစ်ခုကို ခွဲခြားထားသည့်အလား မြေဩဇာကောင်း၍ သစ်ပင်များ ထူထပ်သော တောကြီးများ ပျောက်ကွယ်သွားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့၌ ကျောက်တောင်ပူစာကလေးများသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ရံဖန်ရံခါ ဆူးချုံနွယ်အုပ်များ ခြားလျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ အချို့နေရာ၌ ကျောက်လုံးကြီးများ တည်ရှိလျက် တစ်ကြိမ်က မြေဩဇာကောင်းသည့် မြစ်ဝှမ်းတစ်ခု ဖြစ်ပြီးလျှင် ယင်းနေရာသို့ တောင်ပေါ်ချောင်းတစ်ခု ဖြတ်သန်းစီးဆင်းခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားလှပေသည်။ သဘာဝက ပြောင်းလဲလိုက်သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်သွားဟန်တူသည်။

အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း၌ကား လူများ ကျော်ဖြတ်နိုင်ရန် ခဲယဉ်းသော ကျောက်တောင်ကြီးများသည် အထပ်လိုက်တည်ရှိလေသည်။ တောင်များကား တစ်ခုတည်း မဟုတ်၊ အထပ်လိုက်ဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုခြင်းမှာ ထိုတောင်များမှ ထုံးကျောက်များသည် နှစ်ပေါင်း ကမ္ဘေကမ္ဘာမှစ၍ ဗိုး၊ ရေ၊ လေတို့ တိုက်စားခြင်းခံရသဖြင့် ထောင်၍နေသော ကျောက်တိုင်ကြီးများကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီး

လျှင် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို နောက်ခံထားကာ လွှဲသွားကဲ့သို့ ထူးဆန်းသော အသွင်ကို ဖြစ်ပေါ်စေ၏။ ကျောက်တိုင်ကြီးများ နောက်သို့ ဝင်သွားသော နေမင်းသည် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည့် မြစ်ဝှမ်းပေါ်သို့ ထိုတိုင်ကြီးများ၏ အရိပ်ကို ရှည်လျားစွာ ကျရောက်စေ၏။ ထိုဒေသ၌ ရေများ ရှားပါးလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်လာခဲ့သော စခန်းနှင့်ကား မိုင် ၁၀၀ ကျော်မျှပင် ဝေးခဲ့လေပြီ။ ကန္တာရကြီးတား ကျွန်ုပ်တို့၏ ရှည်ရွယ်ချက်သို့ မရောက်သော လမ်းဆုံးပင်လော မပြောတတ်ပေ။

သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်ကား တောတောင်တို့တည်နေပုံ အနေအထားကို စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိ၏။ မြစ်ခြေကိုဖြတ်၍ သွားမိသောအခါ မြေသည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာ၍ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပင်တို့သည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ထူထပ်၍လာပြန်၏။ ထိုနေရာ၏ အနောက်တောင်ဘက်၌မူ လွှဲသွားသဏ္ဍာန် ရှိသော ကျောက်တိုင်များ ဖြတ်သွားပြီးလျှင် အလွန်ရှည်လျား၍ လူများ ဖြတ်သန်းမသွားနိုင်သော ကျောက်နံရံကြီးတစ်ခု ရှိလေသည်။ ယင်းတို့၏ တောင်ထွတ်များသည် ရွှေရောင်အဆင်းရှိသော နေရောင်ခြည်များကို ဖြာထွက်စေလျက်ရှိ၏။ ဝေသာလီပျိုင်းမျိုး ပျိုင်းအုပ်တစ်အုပ်သည် ထိုတောင်နောက်သို့ ပြန်ဆင်းသွားရာ သူတို့၏ အသိုက်အမြုံများသည် ထိုနေရာ၌ပင် ရှိတန်ရာ၏ဟု တွေးဆရ၏။

ဗိုလ်ချုပ်သည် ရေမရှိသော မြစ်ခြေကို မြစ်ဖျားအထိ လိုက်ရန် စိတ်ကူးပေါက်လျက်ရှိရာ ထိုတောင်ခြေအထိလိုက်ရန် ကျွန်ုပ်တို့အား အမိန့်ပေး၏။ နေ့တာသည် လွန်စွာ ရှည်လျား၍ ကျွန်ုပ်တို့မနားဘဲ ဆက်လက် ချီတက်ကနေဝင်ချိန်တွင် စခန်းချနိုင်သောနေရာသို့ ရောက်မည် ဖြစ်၏။ ကမ်းပါးတစ်လျှောက် ၁ နာရီခန့်မျှ သွားမိသောအခါ ရေစားသော ကျောက်စရစ်များကို တွေ့ရ၍ တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ ဗိုလ်ချုပ်၏ ကိုယ်ရံတော်စစ်သားကလေးလို ဆိုသူက “ဒီမှာ ကြည့်ကြစမ်းပါဦး” ဟု အလန့်တကြား ဟစ်အော်လိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ တစ်နေရာတွင် ကျောက်ခဲကလေးများစုပုံလျက် မြေမှာလည်း မီးလောင်သဖြင့် မည်းနက်ကာ မီးသွေးအစုအနုများ ဖြစ်၍ နေလေသည်။ မကြာသေးမီက ဤနေရာတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် စတဲချကာ ချက်ပြုတ်စားသောက်သွားကြောင်း ထင်ရှား၏။ ကမ္မလာသီး အခြောက်များနှင့် ငှက်ပျောခွံများကိုလည်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၂ ရက်လုံးလုံး လူဟူ၍ မတွေ့ခဲ့ရဘဲရှိနေရာ ယခုကဲ့သို့ အခြင်းအရာများကို မြင်ရသောအခါ လူသူလေးပါး အစုအနုနှင့်နီးကြောင်း ခန့်မှန်းရကြောင်း သို့ရှိစဉ် စစ်သားတစ်ယောက်သည် မနီးမဝေးတွင် မိန်းကလေးများ ဆံပင်ထုံးရာတွင် အသုံးပြုလေ့ရှိသော ဖဲကြိုးအနက်စလေးတစ်ခုကို ကောင်းစွာပြန်သဖြင့်

၈၆ ဝ ဝဇ္ဇနိစ္ဆေယျာ

ထိုပစ္စည်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကတော် မစွက်အူယန်ပိုင်သော ပစ္စည်းဖြစ်ရမည်ဟု တွေးဆ
ရပြန်လေသည်။ သို့သော် မည်သည့်မိန်းမ မဆို ထိုဖဲကြီးကို အသုံးပြုနိုင်သဖြင့်
မစွတ်အူယန်၏ ပစ္စည်းဖြစ်ပါသည်ဟု အတတ် မပြောနိုင်ကြချေ။ ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်
တိုင်ပင် မပြောနိုင်ပေ။ ကျွန်ုပ်တို့ စစ်ထွက်ခြင်းသည် အရေးပါ အရာရောက်၍
ရန်သူနှင့်ပင် နီးကပ်လာပြီလော။ သို့မဟုတ် အကျိုးမဲ့ဖြစ်မည်လောဟူသော
ပြဿနာသည်ကား ဝေခွဲမရအောင် ရှိနေသေးသည်။ သို့သော် မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ
လူသူမတွေ့ရဘဲ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ချီတက်နေခြင်းထက် ရန်သူကို နဖူးတွေ့
ခူးတွေ့ တိုက်ရခြင်းက ပို၍ ကောင်းပေမည်ဟု ကျွန်ုပ်စိတ်ကူးမိ၏။

ထိုည၌အဖို့ ကျွန်ုပ်တို့သည် သင့်လျော်သော နေရာတစ်ခုတွင် စခန်းချ
ကြရ၏။ ည၌မှာ သာယာကြည်လင်၍ ကောင်းကင်တွင် ကြယ်ရောင်ကလေးများ
တောက်ပလျက်ရှိ၏။ ပူအိုက်သော ဇွန်လဖြစ်သဖြင့် ထိုနေရာမျိုး၌ အိပ်စက်
ရသည်မှာ စစ်သားကလေးများကို မဆိုထားဘိဦး ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ ဝါရင့်သော
စစ်သားကြီးများပင် ခရီးပန်း၍ နေကြပြီဖြစ်၍ သစ်တုံးများကဲ့သို့ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့
ရောက်ကြရ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးဆက်ကြပြန်ရာ တဖြည်းဖြည်း
အမြင့်သို့တက်လာရ၍ ၂ နာရီခန့်ကြာသောအခါတွင် ပေ ၃၀၀၀ ကျော် အမြင့်
သို့ပင် ရောက်ရှိခဲ့ကြလေပြီ။ ချောက်ကြားတစ်ခုအတွင်း၌ စမ်းချောင်းငယ်တစ်ခု
သည် ကျောက်ခဲများကို တိုက်ကာ တသွင်သွင် စီးလျက်ရှိ၏။ အောက်အနိမ့်တွင်
ရှိသောဖြူဖွေးသော ကျောက်တုံးကြီးများသည် အပူငွေ့ကို အထက်သို့ ပြန်စေ
လျက်ရှိ၏။ တောများထူထပ်သည့် တောင်ကမ်းပါးရံ အဆင်းသည်ကား ကျေး
ငှက်တို့ ပျော်မြူးရာဒေသဖြစ်ရာ တော်ကပ်သော အမွှေးအတောင်ရှိသည့် ကြက်
တူရွေးများသည် သစ်ကိုင်းခြောက်များပေါ်တွင် ထိုမှ ဤမှ ပျံသန်းကာ အချို့
လည်း အပန်းဖြေနားနေလျက်ရှိကြ၏။ ပေပင် ထန်းပင်ငယ်မျှ ပမာဏရှိသည့်
စပျစ်သီးပင်များမှာ နေရာအနှံ့အပြား ပေါက်ရောက်လျက်ရှိကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့
အား စားရေရိက္ခာအတွက် အထောက်အပံ့ ရစေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အတော်မြင့်
သောနေရာသို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်၍ လေသည် ထူထပ်ခြင်းမရှိဘဲ အေးမြကြည်
လင်လှ၏။

တောင်ထိပ်သို့ရောက်ကြသောအခါ အံ့ဖွယ်ကောင်းသော ရွှေမြင်ခင်း
တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ယင်းသည်ကား ကျောက်တုံးများ ခွဲစိတ်ထားသော ကျောက်
များဖြင့် တောင်၏ 'လည်ကုပ်' တွင် ရေကာတာကြီးတစ်ခု ပြုလုပ်ထားခြင်းပင်
ဖြစ်လေသည်။ မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်သည်၊ မည်သည့်အခါက ပြုလုပ်သည်၊ မည်
သူပြုလုပ်သည်ကို တွေးတောကြံဆ၍ မရချေ။ ကျောက်တုံးကြီးများမှာ ကြီးမား

လှသဖြင့် ကိုင်တွယ်ရွှေ့ပြောင်းရန် ကိရိယာ တန်ဆာပလာများ မရှိက မလုပ်နိုင်ဘဲ။ အကယ်၍ လုပ်မည်ဆိုကလည်း လူသာမန်တို့ထက် ခွန်အားကြီးမားသည့် လူ့ဘီလူးကြီးများသာ လုပ်နိုင်ကောင်း လုပ်နိုင်ပေမည်။ ထိုရေကာတာကြီးကို အခြားဘက်တွင် နေထိုင်သော လူများပြုလုပ်တန်ရာ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လမ်းလွဲ၍ထားသည့် နက်ရှိုင်းလျင်မြန်လှသော စမ်းချောင်းကလေး တစ်ခုသည် လက်ဝဲဘက်သို့ ကွေ့ထွက်ပြီးလျှင် အောက်တွင်ရှိသော ရေအိုင်ကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ကျဆင်းလျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့်ပေတည်း။ ဟောင်းနွမ်းသော ကျောက်ပြားချပ် တစ်ချပ်သည် ထောင့်စွန်းသဏ္ဍာန် တည်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၍ ယင်းကျောက်ပြားပေါ်၌ 'မန်' ခေါ် တိုင်းရင်းဘာသာ စာအချို့ကို တွေ့ရ၏။ ထိုမှတစ်ပါး လူ့သူလေးပါးဟူ၍ အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ မမြင်ရချေ။

ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့ပြေးကင်းထောက်များကို လွှတ်၍ စုံစမ်းစေရာ ထိုချောင်းငယ်ကျဆင်းရာ ရေအိုင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ ရပ်တည်လျက် ရှိနေရာနှင့် အခြားဘက်ကို ဖြတ်သန်း၍ မဖြစ်နိုင်သည့် အတားအဆီး ဖြစ်ကြောင်းသိရ၏။ ယင်းသည် တောင်ခြေကို မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝိုင်းရံလျက် ရှိရာ တံတားလည်းမရှိ၊ အနီးအနားတွင် သစ်သားမရှိ၊ ကြိုးဟူ၍လည်း မမြင်ရချေ။ အခြားတစ်ဘက်ကမ်း၌ အလွန်မြင့်မားမတ်စောက်သော တောင်ထိပ်များရှိ၏။ ၎င်းဘက်မှ လူများသည် ချောင်းငယ်အား လမ်းလွဲပြောင်းပေးခြင်းမှာ ကောက်ပဲသီးနှံစိုက်ပျိုးရေးအတွက် မဟုတ်ဘဲ ရန်သူများ အလွယ်တကူ မလာရောက်နိုင်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြုလုပ်ဟန် တူသည်။

သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မြောက်ဘက်၌ကား ဖြတ်သန်းနိုင်ရန် လမ်းစရှိပေမည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်ယာဘက်သို့ ချိုးကာ ချောင်းဖျားသို့ အတန်ငယ် ဆန်တက်သွားကြ၏။ ထိုနေရာများ၌ ဆူးချုံများ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ချောင်းစပင် ပျောက်လျက်ရှိတော့၏။ ဆူးချုံများ ရှင်းလင်းသွားသောအခါ၌ကား ကျွန်ုပ်တို့အထက်တွင် ပေ ၅၀၀ ခန့်မျှ မြင့်သည့် နုံးဖတ်ကျောက်ဖြင့်ပြီးသည့် ထုထည်ကြီးမားလှသော သဘာဝကျောက်နံရံကြီးသည် တောင်ပေါ်ရှိ မြို့တစ်မြို့၏ တံတိုင်းသဖွယ် ဖြစ်နေသည်ကို လည်းကောင်း၊ ကျောက်တောင်မှ ကွဲအက်လျက်ရှိနေသည့် အကြားများတွင် တစ်နေရာ၌ ကျောက်လှေကားထစ်များကိုလည်းကောင်း ထူးဆန်းစွာ တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ကား မြို့တစ်ခု၏ တံခါးအဝင်ဝကို တွေ့ပေပြီ။ သို့သော် ချဉ်းကပ်ရန်မှာမူ ခဲယဉ်းလှသေး၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတို့ တစ်ယောက် ကြည့်လျက် ရှိကြလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်က ကျွန်ုပ်အား -

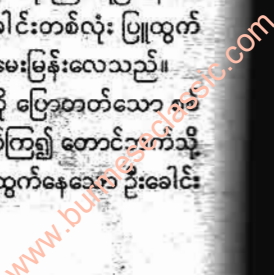
“ဘယ်နှယ်လဲ မစ္စတာလီ ... ဟိုဘက်မှာ ဘာများရှိသလဲ မပြောတတ်ဘူး။ မြို့နဲ့ ကျောက်တံတိုင်းကြီးတည်နေပုံကတော့ သဘာဝခံတပ်ကြီး ဖြစ်နေတာပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ လှံနဲ့လှံချင်း၊ ဓားနဲ့ဓားချင်း၊ မြားနဲ့ မြားချင်း တိုက်ရရင်တော့ မကြောက်ပါဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်ရဲပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ထွက်ခေါက်မရှိတဲ့ နေရာမှာ မျက်ကန်းလို တိုက်ဖို့တော့ အခက်သားပဲ။ ဒီမြို့က လူတွေဟာ သူ့စိမ်းတွေ ဝင်တာတော့ ကြိုက်မယ် မဟုတ်ဘူး။ သို့သော် ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ်တော့ ဝင်ကြည့်ချင်တယ်။ ဒီအထဲမှာ မျောက်ဖြူကြီး ရှိခဲ့လို့ရှိရင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ဟာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားကလေး ဖြစ်ကြရလိမ့်မယ်။ မရှိရင်တော့ တိုင်းရင်းသားတွေဟာ ဒီလောက် ရိုင်းမယ် မထင်ဘူး။”

သို့နှင့်နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဗိုလ်ချုပ်အလိုသို့ လိုက်ပါကြရလေ၏။

ထိပ်ဖျားသို့ရောက်သောအခါ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ထောင်ချောက်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မြင်ကြရ၏။ ဖြတ်ကူးရန် မြေပြင်ကလေးမှာ ပေ ၃၀ ခန့် ကျယ်ဝန်း၍ အပေါ်မှနေပြီး မြားများဖြင့်ပစ်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ လှံများဖြင့် ထိုးချလျှင်သော်လည်းကောင်း လွတ်နိုင်ရာ အကြောင်းမရှိချေ။ ခိုအောင်းနိုင်ရန်မှာ ကျောက်စွန်းကြီးတစ်ခုအောက်တွင် ပေအနည်းငယ်မျှသာ ကျယ်ဝန်းသော နေရာဖြစ်လေသည်။ ဘယ်ပြန်ညာပြန် ကွေ့ကောက်၍ သွားနိုင်သော လမ်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုသာ ကျောက်တောင် ၂ လုံးကို ဆက်သွယ်လျက်ရှိရာ အဆုံး၌ အလွန်မာကြောသော သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် တံခါးကြီး ရှိလေသည်။ ထိုတံခါးကြီးကို အတွင်းမှပိတ်ထား၏။ အဆိုပါ လမ်းကလေးမှာလည်း လူတစ်ယောက်သွားနိုင်ရုံမျှသာ ကျယ်ဝန်းလေသည်။ ထိုထက်ပို၍ ခုခံရန်ကောင်းသော သဘာဝခံတပ်ကြီးကား မရှိတော့ပြီ။

တံခါးသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် တံခါးကိုခေါက်ကြ၏။ နားဖြင့်ကပ်၍ ထောင်ကြည့်သောအခါ အတွင်းမှ မိန်းမများ၏ ရယ်မောသံ၊ ငေးလေးငိုသံများကို ကြားရလေသည်။ တံခါးမပွင့်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျယ်လောင်စွာ ခေါက်ကြပြန်၏။ အတွင်းမှ မကွဲမပြားအသံများကို ကြားရပြီးနောက် မိနစ် ၂၀ ခန့်ကြာသောအခါ အပေါ်တောင်ထိပ်မှ ဦးခေါင်းတစ်လုံး ပြုထွက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အား မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း မေးမြန်းလေသည်။

ထိုအခါ သူတို့၏ တိုင်းရင်းဘာသာစကားကို ပြောတတ်သော နှစ်ဗိုလ်ကလေး ဝမ်က ကျွန်ုပ်တို့မှာ တောလိုက်မုဆိုးများဖြစ်ကြ၍ တောင်ဘက်သို့ လမ်းစရှာဖွေနေသူများ ဖြစ်ကြောင်းနှင့်ပြောလိုက်၏။ ပြုထွက်နေသော ဦးခေါင်း

ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် အတွင်းမှ ယခင်ကထက် အတန်ငယ် ကျယ်လာင်
သော အသံများကို ကြားရပြီးလျှင် အပေါ်သို့မော့ကြည့်လိုက်ရာ ၁၀ စင်းခန့်မျှ
သော မြားတံများသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ချိန်ရွယ်လျက်ရှိလေသည်။ ထိုအခါ
ဗိုလ်ချုပ်က ဝမ်းပြောသည့်အတိုင်း ဟုတ်မှန်ကြောင်းဖြင့် ထပ်လောင်းပြောဆိုပြီး
လျှင် တံခါးဖွင့်ပေးရန် တောင်းပန်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အခြေအနေကား ဆိုးဝါးလှပေ၏။ တံခါးကြီး ပွင့်သွား
သောအခါ မစ္စတာဝမ်မှာ ရှေ့ဆုံးမှရောက်၍နေရာ သူသည် နဘားပတ်လည်သို့
ကြည့်လိုက်လေသည်။ လေးသမား ၂၀ ခန့်သည် နှစ်တန်းခွဲကာ ရှေ့တန်းသည်
ဒူးထောက်လျက်လည်းကောင်း၊ နောက်တန်းသည် မတ်တတ်ရပ်လျက်လည်း
ကောင်း မြားတံများကို ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ တည့်တည့်ကြီး ချိန်ထား၏။ 'ဝမ်'နှင့်
မနီးမဝေး တံခါးတစ်ဘက်တစ်ချက်၌လည်း ဓားသမား ၄-၅ ယောက်တို့သည်
ဓားတိုများကို ချွတ်ကာ အသင့်ရှိနေကြ၏။ အတွင်းသို့ ခေါင်းပြု၍ ဝင်သူအား
ဦးခေါင်းကို တိခနဲ ဖြတ်ချနိုင်လေသည်။ ဤကဲ့သို့ အခြေအနေမျိုး၌ မိတ်ကို
ယတိပြတ် ပိုင်းဖြတ်နိုင်ခြင်းသည် သူ့ရသတ္တိ၏ အဆီအနှစ် ဖြစ်လေသည်။
'ဝမ်' သည် ပြုံး၍ ဓားသမားများ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားရာ ဓားသမားများက
သူ့အား ပိုင်းရံထားလိုက်လေသည်။

'ဝမ်'က စကားစမြည်ပြောရန် ကြိုးစားရာ ဓားသမားများက သူ၏
ဓားလွယ်မှ ဓားကို ချွတ်ယူလိုက်လေသည်။ ထိုခဏ၌ ဒုတိယနှင့် တတိယလူ
သည် တံခါးဝမှ ပြေးထွက်လာ၏။ ဓားခုတ်သံများ၊ မြားပစ်သံများ ကြားရပြီး
နောက် လူ ၃-၄ ယောက်ခန့် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားရာ ယင်းကဲ့သို့ ရုတ်ရုတ်
ရက်ရက် ဖြစ်ခြင်းမှာ အသံတစ်သံကြောင့် ရပ်သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အသံကြားရာသို့ မော့၍ကြည့်လိုက်ရာ ၁၅ ပေခန့်
အမြင့်ရှိသည့် ကျောက်တောင်စွန်းတစ်ခုပေါ်တွင် ရပ်နေသည့် 'မျောက်ဖြူကြီး'
ကို တွေ့မြင်ကြရ၏။

ထိုအခါ၌ ဗိုလ်ချုပ်သည် ရှေ့သို့ထွက်လာရာ မျောက်ဖြူကြီးကလည်း
အပေါ်မှ ဆင်းလာလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်က ချိုသာသော အသံဖြင့် -

"မိတ်ဆွေတို့ အထင်လွဲတာပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ တောင်ပိုင်းနယ် သွားဖို့
ထမ်းပေါက်ရာနေတဲ့အတွက် ဒီနေရာက ဖြတ်သွားဖို့ ခွင့်တောင်းခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။"

ဤစကားဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်က သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်စကားပြောကြား
လိုက်ရာ မျောက်ဖြူကြီးက -

“ဒီလို ရောက်လာတာကို ကျွန်ုပ် ဂုဏ်ယူပါတယ်” ဟု ခံညားစွာ ပြန်ပြောလေသည်။

အခြားသော အကြီးအကဲများမှာ ဗိုလ်ချုပ်၏အင်္ဂါရုပ်နှင့် အသိုင်းအဝိုင်းများကို ယခုကဲ့သို့ တွေ့မြင်ရလျှင် အရိုအသေပေးမည် မှန်သော်လည်း မျောက်ဖြူကြီးကား မာနကြီးသော အိမ်သည်တစ်ဦးအနေဖြင့် ရဲဝံ့ခံညားသော အမူအရာကို ထိန်းသိမ်းလျက် ရှိလေသည်။

မျောက်ဖြူကြီးသည် အခြားတိုင်းရင်းသားများကဲ့သို့ ဆံပင်ကို ခွေလိပ်၍ ထား၏။ ခြေတွင် ဖိနပ်မပါချေ။ မျက်ခုံးများမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက် ရှိနေသော်လည်း သူ၏ အမူအရာ၌ တည်ငြိမ်ခြင်းနှင့် သိက္ခာရှိခြင်း လက္ခဏာများ ပေါ်လွင်လျက်ရှိလေသည်။

“သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဧည့်သည်ဖြစ်တဲ့အတွက် သင့်လူတွေကို လက်နက်ချဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း လက်နက်မပါဘူးဆိုတာ သင်မြင်သားပဲ”

မျောက်ဖြူကြီးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍ -

“ကျွန်ုပ်တို့ဟာ မိတ်ဆွေပဲ၊ ကျွန်ုပ် တိုင်းပြည်ကို အရင်က သင် မရောက်ဖူးတော့ သင်သဘောကျပါလိမ့်မယ်”

ဗိုလ်ချုပ်က အမိန့်ပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း လက်နက်များကို ချလိုက်ကြ၏။ မျောက်ဖြူကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ အပြုအမူကို သဘောကျသည့် လက္ခဏာဖြင့် မူလကထက် ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်သော အမူအရာကို ပြုလေသည်။ ဒဏ်ရာရသူများကိုလည်း ဖေးမကာ ဝိုင်းဝန်းပြုစုကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မျောက်ဖြူကြီး၏ တိုင်းပြည်ကလေးကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုမိသောအခါ အောက်ပါအတိုင်းတွေ့ရှိရ၏။ ကျယ်ပြန့်သော ကုန်းမြေမြင့်တစ်ခု၌ တည်ရှိပြီးလျှင် နံဘေးပတ်လည်တွင် လိမ္မော်ပင်များ၊ ထန်းပင်ပုကလေးများ ပေါက်ရောက်ပြီးလျှင် အချို့နေရာများ၌ စပါးပင်များဖြင့် အကွက်လိုက် အစုလိုက် စိုပြေလျက်ရှိ၏။ တိုက်ခတ်သော လေပြေမှာ သန့်ပြန့် စိုပြေ၍ တစ်ခါတစ်ရံ ပန်းရနံ့တို့ဖြင့် ကြိုင်၏။ တောင်ကြားများမှာ အရောင်မျိုးစုံခြယ်သောပန်းများ၊ သီးပင်ပွင့်ပင်တို့ဖြင့် သာယာလှသောကြောင့် အခြားကမ္ဘာတစ်ခုသို့ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်နေသလောဟု စိတ်ကူးပေါက်စေ၏။ မိန်းမများ အချင်းချင်း ရယ်မောပြောဆိုကြကုန်လျက် အဝတ်အစား မလုံတလုံ ရှိနေသောကလေးများသည် နေရောင်တွင် ကစားလျက် ရှိနေကြကုန်၏။ နှင်းပွင့်ကဲ့သို့ ပြုစုပတ်သော အရောင်နှင့် ဟင်္သာပြဒါးကဲ့သို့ နီတျာအရောင် ရှိကုန်သော ကျေးကျွဲပုဂံများ

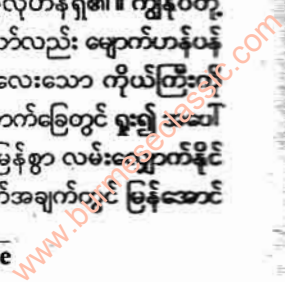
သည် သစ်ပင်တစ်ပင်မှတစ်ပင်သို့ ပျံသန်းပျော်မြူးလျက် ရှိကုန်ကြသည်။ ဤမျှလောက် သာမာလှသော တိုင်းပြည်တစ်ပြည်၌ မကောင်းမှုများ ရှိနိုင်ပါမည်လော။

တစ်ကြိမ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်က မောက်ဖြူကြီးအား ယဉ်ကျေးသော အမူအရာဖြင့် “ခင်ဗျားနိုင်ငံကလေးကတော့ သိပ်သာယာတာဘဲဗျာ၊ ကျွန်တောင်မနာလိုစိတ် ပေါ်လာတယ်” ဟု ပြုံး၍ ပြောလိုက်ရာ မောက်ဖြူကြီးက “တိုင်းပြည်ကို ကာကွယ်ထားပုံကတော့ လုံခြုံရဲ့လား၊ ဟဲ ... ဟဲ” ဟု စကားပြောရင်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

မောက်ဖြူကြီး နေသောအိမ်မှာ အလွန်ကြီးသော သစ်လုံးကြီးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထား၍ ကြမ်းများကို ပျဉ်ပြားချပ်များဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခင်းထားလေသည်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂဟူ၍ မရှိသလောက်ဖြစ်၍ ပျဉ်ချပ်ကြီးများကို ထိုင်ခုံသဖွယ် ခပ်မြင့်မြင့် ရိုက်ထား၏။ စားပွဲကိုလည်း ကျွန်းသားပျဉ်ချပ်ကြီးများကို စပ်သည်ဆိုရုံမျှ ရိုက်ထား၏။ တစ်ပြည်မှလာသော သူစိမ်းများကို လာရောက်ကြည့်ရှုသူများ အတော်များရာ သူတို့အထဲတွင် တရုတ်မများကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့မြင်ရ၏။ အချိန်မှာ နေ့မွန်းတည့်ချိန်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့အား ဝက်သား၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တို့ကိုပါ ရောနှောပြုတ်ထားသော ဆန်ပြုတ်ကို တိုက်ကျွေးလေသည်။

မောက်ဖြူကြီး၌ ‘မိန့်နိုင်’ ဟုခေါ်သည့် မယားပေါင်း များစွာရှိ၏။ တရုတ်ထုံးစံမှာကဲ့သို့ သူတို့အား ဖယ်ရှားထားခြင်း မရှိချေ။ ဗိုလ်ချုပ်သည် သူ၏ ပျောက်သွားသော ဇနီးအကြောင်းကို အရိပ်အမြွက်မျှ မပြောချေ။ သို့သော် အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ မောက်ဖြူကြီးနှင့် ရယ်စရာမောစရာများ ပြောနေသည့်အခိုက်၌ပင် ဇနီးမများအား တစေ့စောင်း အကဲခတ်နေသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိ၏။ မောက်ဖြူကြီးက ဆန်ပြုတ်သောက်၍ ပြီးသောအခါတွင် သူ၏ တိုင်းပြည်ကလေးကို ထုည့်လည်ပြသပါမည်ဟု ဗိုလ်ချုပ်အား ကတိပြု၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ မောက်ဖြူကြီး၏ ဧည့်သည်ပေလော၊ အကျဉ်းသားများ ဆလော မပြောနိုင်ချေ။ သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ပြေး၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို မောက်ဖြူကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ပြလိုဟန်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်တွင် ကြွားဝါလိုဟန်တူ၏။ လူသတ္တဝါပင်ဖြစ်သော်လည်း မောက်ဟန်ပန်သော မောက်ဖြူကြီးသည် သူ၏ ပေါင် ၂၀၀ ခန့်လေးသော ကိုယ်ကြီးကို သိမ်းကာနွဲ့ကာဖြင့် လက်ကိုလှဲ၍ လမ်းလျှောက်၏။ အောက်ခြေတွင် ရူး၍ သိမ်းပြီးလှသော ကိုယ်ကာယကြီးကို ဤမျှလောက် လျင်မြန်စွာ လမ်းလျှောက်နိုင်ခြင်းသည်ပင် မောက်၏ ဟန်ပန်အမူအရာရှိ၍ အတက်အချက်တွင် မြန်အောင်

၉၂ □ ဒုန့်ရွှေများ

ဖန်တီးပေးသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ အသားမှာ ကြေးဝါရောင် ထွက်လျက် ရှိနေပြီးလျှင် မျက်ခုံးမွှေးတို့မှာ ဒေသ၏ ဥတုကို လိုက်၍ ဖြစ်လေသလောမသိ။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက်ရှိ၏။ ကြွိုင်သော လက်မောင်းကြီးများ၊ အပြောကျယ်လှသော ကျောကြီးနှင့် လက်မောင်းအိုးကြီးများမှာ ကာယဗလ၏ တောင့်တင်းမှုနှင့် အကြမ်းခံနိုင်မှုကို ပြလျက်ရှိလေသည်။ မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုစိုက်ဟန် မရှိဟူသော မာနဖြင့်လည်း အမြစ်တံပျော်ရွှင်နေဟန် ရှိ၏။

မျောက်ဖြူကြီး ခေါ် တိုင်းရင်းသားတို့၏ အကြီးအကဲနှင့် ဗိုလ်ချုပ်တို့က ရှေ့က လျှောက်သွားရာ စစ်ဗိုလ်ကလေးဝမ်း၊ ကျွန်ုပ်နှင့် အချို့တို့က နောက်မှ လိုက်ပါသွားလေသည်။ သို့လျှောက်သွားစဉ် အိမ်ငယ်တစ်ခုရှေ့တွင် ကလေးကို ချီ၍ ရပ်နေသော အသက် ၃၀ ခန့်ရှိ တရုတ်မကလေးတစ်ယောက်ကို ဗိုလ်ချုပ် မြင်လိုက်၍ မျောက်ဖြူကြီးအား -

“ဒီသူငယ်မ တရုတ်လူမျိုး ထင်တယ်”

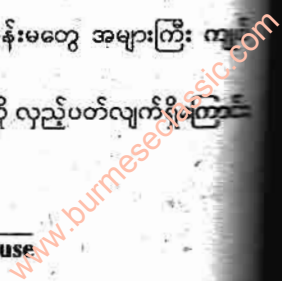
“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒီမှာ သူတို့ အတော်များများ ရှိတာပဲ။ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ မိန်းကလေးချောကို ကြိုက်သလား”

ဗိုလ်ချုပ်ကား တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍မပြောချေ။ တရုတ်မကလေးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရှေ့သို့ ဆက်လက် လျှောက်သွားကြလေ၏။

“သူတို့က မွေးထားတဲ့ ကလေးတွေက သာပြီးလှသေးတယ်။ ကျုပ်လူတွေကတော့ မယားချောချောရရင် ပျော်နေကြတာပဲ။ ကျုပ်ကလည်း သူတို့စိတ်ကူး... မြင်ချင်တယ်။ ကျုပ်နိုင်ငံကတော့ သားငါးရော၊ ကြက်ငှက်ဝန်ရော ဘာမဆို ရနိုင်တာပဲဗျာ။ ကျုပ်တို့မှာ ငွေကလည်း အသုံးမရှိတော့ ကျုပ်က အကောက်အခွန်လည်း မယူဘူး။ သူတို့တစ်တွေဟာ ငါးကြီးတစ်ကောင် ကောင်းကောင်းဖမ်းမိရင် ငါးကြီးစားတာပဲ။ ငယ်ငယ်တစ်ကောင် ဖမ်းမိရင် ငယ်ငယ်စားတာပဲ။ ခင်ဗျား နက်ဖြန် ဆက်လက် တည်းခိုနေဦးမယ် ဆိုရင်တော့ ဘယ်နေရာမှာ ကျုပ်တို့ ငါးဖမ်းတယ်ဆိုတာ ပြပါမယ်။ ကျုပ်တို့မှာ လိုနေတာက ဆား မရှိဘူး။ မိန်းမ မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ဓားတို့ပုဆိန်တို့ပေါ့ဗျာ။ ဒီဟာတွေပဲ လိုနေတယ်”

“မိန်းမ မရှိဘူးဆိုတာက ဘာလဲဗျ။ မိန်းမတွေ အများကြီး ကျုပ်မြင်သားပဲ”

ဗိုလ်ချုပ်သည် သူ့အလိုရှိရာသို့ စကားကို လှည့်ပတ်လျက်ရှိကြောင်း ကျွန်ုပ် ရိပ်မိ၏။

“ဒါပေမယ့် မလုံလောက်ဘူးဗျ။ ယောက်ျားက ၃၀၀ ကျော်ကျော်ရှိ တယ်။ မိန်းမက ၂၀၀ ထက် မပိုဘူး။ ဒီကုန်းမြေမြင့်ကလေးဟာ အင်မတန် မြေဩဇာ ကောင်းတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မြင်မှာပေါ့။ လူ ၁၀၀၀ လောက်တော့ ကောင်းကောင်းကြီး နေနိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်နိုင်ငံကလေးဟာ ယောက်ျားရော မိန်းမရော ပြည့်သွားတာ ကျုပ်မြင်ချင်တယ်။ ယောက်ျားဆိုရင် သန်စာရမယ်။ မိန်းမဆိုရင် လှရမယ်။ မိန်းမက နည်းနေတယ်ဗျာ ... ခက်တယ်”

ဗိုလ်ချုပ်က အံ့အားသင့်လျက် -

“ဟင် ... ဘယ်နှယ့်ကြောင့်လဲ”

“မိန်းမတွေတော့ အမယ်ကြီးမတွေပေါ့ ခင်ဗျား ထည့်တွက်ရင် ၃၀၀ လောက်တော့ ရှိတာပေါ့ဗျာ။ နို့ပေမယ့် ကျုပ်က မတွက်ဘူး။ မိန်းမဆိုတာ ၁၈ နှစ်နဲ့ ၄၅ နှစ်ကြားမှာမှ သားသမီးမွေးတာဗျ။ တရုတ်မတွေကတော့ သိပ်မွေး တာပဲဗျို့။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်လောက်က ကျုပ်ခေါ်လာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ရှိ တယ်။ ယောက်ျားလေးချည်း ၇ ယောက် ဆက်တိုက်မွေးတယ်။ ပြီးတော့ တလေးတွေက အချောအလှချည်းပဲ။ ဒီဟာ ဘာဖြစ်လို့ရယ် ကျုပ် မသိဘူး။ ကျုပ်တို့ဆီက မိန်းမတွေကတော့ အလွန်ဆုံး ၂ ယောက်၊ ၃ ယောက်ပဲ မွေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့လူမျိုးကို ကျုပ်သာပြီး နှစ်သက်တယ်ဗျ”

“ဒီမိန်းမတွေကို ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ် ခေါ်လာတာလဲ၊ ခိုးလာတာ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ခေါ်ရုံခေါ်လာတာဘဲ။ ဒီပြင်လူတွေလည်း ကျုပ် တို့ဆီက မိန်းမတွေကို ခေါ်နိုင်ရင် ခေါ်သွားကြမှာပဲဗျ။ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

မျောက်ဖြူကြီးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်ပြီးလျှင် ဆက်လက်

“ခင်ဗျားတို့ လူမျိုးတွေဟာ တော်တော်ရယ်စရာ ကောင်းတယ်ဗျာ။ ဒီလိုပြောတာ စိတ်မရှိနဲ့နော်၊ လက်ထပ်တဲ့ကိစ္စမှာ ယောက်ျားကလေး တစ် ယောက်ရဲ့ အမေမိဘနဲ့ မိန်းမကလေးတစ်ယောက်မိဘနဲ့ ဘယ်လိုများ စီစဉ်ကြ ထယ်ဆိုတာ ကျုပ်ဖြင့် တွေးလို့မရဘူး။ သတို့သမီးကို ကျုပ်က အိမ်ထဲ ချီသွင်း ထည့် ကြိုက်တာဗျ”

“ဒီနည်းကို ကောင်းတယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလား”

“ကျုပ်တို့မှာ ပျော်တာပေါ့ဗျာ။ နို့မှလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ရှိတာပေါ့။ ကလေးတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျား မြင်တယ်၊ မြင်လို့ ကြိုက်ပြီး ခင်ဗျားမိဘတွေ နဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ ပြောတယ်။ ဒီမိန်းမကလေးက ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ခင်ဗျား ဆိုတဲ့ အသာတကြည်ရောက်လာတယ် ဘယ်မှာလဲဗျာ လှုပ်ရှားမှု”

ဗိုလ်ချုပ်သည် ငြင်းခုံရန် စိတ်ပျက်သွားတော့၏။ မိန်းမများကို ခိုး၍ ယူခြင်းကို ပျော်ရွှင်မှုတစ်ခုဟု သဘောထားသော 'မျောက်ဖြူကြီး' နှင့်ဖက်၍ ငြင်းခုံရန်ကား အကျိုးရှိမည် မဟုတ်ချေ။

“ဒါဖြင့် တရုတ်အမျိုးသမီး မိန်းမကလေးတွေကို ခင်ဗျား ခိုးလာတာ သေါ့။ ကျုပ်တို့အစိုးရက ဒီဟာကို တားမြစ်ထားတယ်နော် သိလား။”

“သဘောတူတူ မတူတူဗျာ၊ အလုပ်က ခင်ဗျားအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။” ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ပူစာကလေးတစ်ခုထိပ်သို့ ရောက်လာကြ၍ ထိုနေရာမှ ကြည့်လတ်သော် ကုန်းပြင်မြင့်ကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်၏။ မြစ်၏ အခြားဘက်တွင် ရှုမြင်ခင်းသည် ကွဲပြားလျက်ရှိသဖြင့် မြစ်ကြောင်းကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်လေရာ မြစ်ကြောသည် တောင်ခြေကို တောင်ဘက်နှင့် အရှေ့ဘက်တွင် ရစ်ပတ်လျက် အနောက်ဘက်ရှိ ကျောက်တောင်စွဲ၍ လာရာဖြစ်သော တောင်ထွတ်တစ်ခု၌ အဆုံးသတ်လျက်ရှိလေသည်။ မျောက်ဖြူကြီးသည် သူ့နိုင်ငံ တည်ရှိပုံနှင့် အပြင်မှ လာရောက်တိုက်ခိုက်ရန် ခဲယဉ်းပုံကို ကျွန်ုပ်တို့အား ပြလိုဟန် တူသည်။

ထိုည၌ မျောက်ဖြူကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ရစ်နှင့် ကြက်ဆင်သား ဆွတ်ပြုတ်များပါသော ညစာဖြင့် တည်ခင်းဧည့်ခံပြီးလျှင် လိပ်သားဖြင့် ထမင်းပွဲကို အဆုံးသတ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အား တခမ်းတနား ကျွေးမွေးခြင်းပေ တည်း။ ထိုည၌ သူသည် ဇော်ဂျီရောင် သားရေနယ် ရှပ်အင်္ကျီကို ဝတ်၍ အပေါ်မှ ဆင်ရေကို အနီရောင်ချယ်ထားသည့် ကိုယ်ကျပ်ကို ဝတ်လျက်ရှိ၏။ ဆင်ရေအချို့ကိုလည်း လက်မောင်းနှင့် အခြားနေရာများ၌ ပတ်ထားသေးရာ အလုံးစုံခြုံကြည့်သော် သံကိုယ်ချပ်အင်္ကျီကဲ့သို့ရှိနေ၏။ သာမန်လက်နက်များ ဖောက်ထွင်းခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ချေ။ တိုင်းရင်းသား ၁၂ ယောက်တို့သည် လုံကြီးများကို ကိုင်ကာ နံရံအနီးတွင် စောင့်နေ၏။ မျောက်ဖြူကြီး၏ မိန်းမများကား ထမင်းစားပွဲတွင် ဟင်းလျာများ ချလျက်ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လာရောက်သည့် အကြောင်းရင်းကို သိမည်စိုးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဗိုလ်ချုပ်၏ ပျောက်သွားသော ဇနီးသည်အကြောင်းကို ရွာသားများအား မမေးမြန်းဝံ့ချေ။ မျောက်ဖြူကြီးကား အလွန်ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်သော အိမ်ရှင်အဖြစ်ဖြင့် ရှိနေသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ အဘယ်ကြောင့် လာရောက်သည်ကို သိကောင်း သိပေလိမ့်မည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ညစာစားသောက်နေသည့် တစ်ချိန်၌ တစ်စုံတစ်ရာ အစဉ်စိတ်စောသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ မျောက်ဖြူကြီးသည် ဗိုလ်ချုပ်၏ ဇနီးသည်ကို မိမိပင် ခိုးယူခဲ့သည်ဟု ဝန်ခံလှမတတ် အခြေအနေသို့ ပျောက်ရှိနေခဲ့လေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရုတ်တရက် မိန်းမတစ်ယောက်၏ အော်သံကို အတွင်းခန်းဆီမှ ကြားလိုက်ရလေရာ ဗိုလ်ချုပ်မှာ သူ့ဇနီးသည်၏ အသံကို ကောင်းစွာ မှတ်မိသဖြင့် နေရာမှခုန်၍ ထလိုက်လေ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကတော်သည် အစောင့်များ၏ အလစ်တွင် ရုတ်တရက် ထွက်ပြေးလာဟန်တူ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကို မြင်သောအခါ သူသည် မည်သူ့ကိုမျှ မရှုက်နိုင်ဘဲ လူများကြားမှ အတင်းပြေး ဝင်လာပြီးလျှင် ဗိုလ်ချုပ်အား ဖက်ထားလေရာ ဗိုလ်ချုပ်ကလည်း ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်တော့ဘဲ ချောမော့ ယုယရလေတော့၏။

“ဒီမိန်းကလေးဟာ ကျုပ်မိန်းမဗျ” ဟု ဗိုလ်ချုပ်က တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်တော့မည် သိသော်လည်း ပြောလိုက်လေသည်။

မျောက်ဖြူကြီးက ဣန္ဒြေဆည်လျက် -

“အို ... မဟုတ်တာပဲ။ ခင်ဗျားက ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်အောင် လုပ်ပြန်ပါပြီ”

“ဒီမှာ အကြီးအကဲကြီးရဲ့၊ ခင်ဗျားဆီကို ကျုပ်လာတာဟာ မိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ လာတာနော်။ ပြန်တဲ့အခါမှာလည်း မိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ ပြန်ချင်ပါတယ်ဗျာ။ ဒီတော့ ကျုပ်ဇနီးကို ကျုပ်နဲ့အတူ ပြန်ခေါ်သွားဖို့ ခင်ဗျား ခွင့်ပြုရလိမ့်မယ်”

“ကျုပ် ယူပြီးသားဟာကို ကျုပ်ဘယ်တော့မှ ပြန်မပေးဘူး။ ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီက မယူနိုင်သမျှ သူဟာ ကျုပ်ပစ္စည်းပဲ။ ကျုပ်မပေးနိုင်ဘူး”

မျောက်ဖြူကြီး၏ မျက်နှာမှာ လောကွတ်ကောင်းလှသော အိမ်ရှင်၏ မျက်နှာထားမျိုးမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အသွင်အပြင်သို့ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားလေ၏။ မျောက်ဖြူကြီးသည် ဓားရိုးပေါ်သို့ သူ၏လက်ကို အသင့် တင်ထားလိုက်လေသည်။

“ဟေ့ ... အစောင့်တွေ ...”

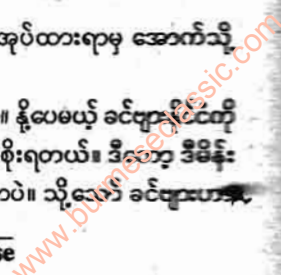
တိုင်းရင်းသား အစောင့်များလည်း ဓားများကို ဓားအိမ်မှ ချွတ်လိုက်ကြလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်က တည်ကြည်သော အသံ ခုံညားသော အမူအရာဖြင့် -

“ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ဧည့်သည်တော်ဖြစ်တယ်နော်၊ ဒီဟာလည်း သတိရပါဦး”

မျောက်ဖြူကြီး၏ လက်သည် ဓားရိုးကို အုပ်ထားရာမှ အောက်သို့ ချလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် -

“အခုလိုဖြစ်ရတာ သိပ်ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ။ နို့ပေမယ့် ခင်ဗျားပိုင်ကို ခင်ဗျား အုပ်စိုးသလို ကျုပ်နိုင်ငံကိုလည်း ကျုပ် အုပ်စိုးရတယ်။ ဒီတော့ ဒီမိန်းကလေးကို ခိုးမပြေးဖို့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်အကြံပေးရမှာပဲ။ သို့သော် ခင်ဗျားဟာ...”

၉၆ ဝ ဒုန့်ရွှေများ

လေးပစ်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်လို့ ကျုပ်ကြားရတယ်။ ဟုတ်တယ် - မဟုတ်လား မိတ်ဆွေ”

ဗိုလ်ချုပ်က မာနသံဖြင့် -

“အတော် အသင့်တော့ ပစ်တတ်ပါတယ်”

“ကိုင်း ... ဒါဖြင့် ဒီကိစ္စကို နက်ဖြန် လေးနဲ့မြားအစွမ်း ကြည့်ပြီး ကျုပ်တို့ ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့။ ဒီဟာက ကျုပ်တို့ နိုင်ငံက ထုံးစံလည်း ဖြစ်တယ်”

ထို့နောက် မျောက်ဖြူကြီးသည် မိန်းကလေးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ-

“အဲဒီ ဆုံးဖြတ်တဲ့အချိန်အထိ မင်းကို ကျုပ်ပိုင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်

လေသည်။ ထိုအခါ အခြားမိန်းမများနှင့် လက်ပါးစေများသည် ဗိုလ်ချုပ်ကတော် အား ယုယချောမော့၍ အတွင်းဆောင်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြသွားလေရာ သွား ခါနီးတွင် ဗိုလ်ချုပ်က “ကိုင်း ... အချစ်ရယ်၊ အခုကိစ္စက ကျုပ်တို့ အစက ထင်သလောက် မဆိုးသေးပါဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ကို ပြန် ခေါ်သွားဖို့ ကျုပ် ကြည့်ပြီး စီစဉ်ပါ့မယ်။ အခုတော့ အသာတကြည် လိုက် သာ သွားပါဦးကွယ်” ဟု နှစ်သိမ့်စကား ပြောကြားလိုက်သေး၏။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်အတူ မျက်နှာထားများ၊ စကားစမြည်များလည်း ပြောင်းလဲ သွားသကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။

သို့သော် မျောက်ဖြူကြီးသည် သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာမရှိ၊ သန့် သန့်ရှင်းရှင်း ရှိနေသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ပြည့်စုံသူတစ်ယောက် ကဲ့သို့လည်းကောင်း အမူအရာကို ဣန္ဒြေဆည်နိုင်လေသည်။

“ဒီမိန်းကလေးတွေကို တခြားသူအတွက် မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်အတွက် ခေါ်လာတာပဲဗျ။ နို့ပေမယ့် တစ်နှစ်ကြာအောင် ပေါင်းသင်းလို့မှ သားသမီးမရရင် ကျုပ်လက်အောက်က လူတစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်တယ်။ ကိုင်း ... ဒီဟာ ကျုပ်တို့ နိုင်ငံက ထုံးစံပဲ ဗိုလ်ချုပ်”

ထို့နောက် မျောက်ဖြူကြီးက ဆက်လက်၍ -

“ကျုပ်တို့နိုင်ငံမှာ ဘယ်လိုထုံးစံရှိသလဲဆိုရင် တစ်နှစ် တစ်ကြိမ် မိန်း ကလေးနဲ့ ယောက်ျားကလေး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပိုးပန်းဖို့ ကပွဲကြီး ခွိုတယ် ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့။ အဲဒီကပွဲမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ သူကြိုက်တဲ့ ယောက်ျားကို သူ့သဘောအတိုင်း ရွေးချယ်နိုင်တယ်။ ရွေးချယ်ပြီး တောင်တွေ့ဆီ ကို နှစ်ယောက်သွားပြီး အတူပေါင်းသင်းနေထိုင်တယ်။ တကယ်လို့ ကလေးရရင် မိန်းကလေးရဲ့မိဘတွေဆီကို အလည်အပတ် သွားကြတယ်။ ဒီအခါ မိန်းကလေး ဟာ လက်ထပ်ပြီးပြီလို့ ယူဆတာပဲ။ ကလေး မရဘူးဆိုရင် နောက်နှစ်သစ်

ကပွဲကြီးမှာ သူကြိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရွေးပြန်တာပဲ။ ကလေးမရမချင်း အဲဒီအတိုင်း ပြုလုပ်ကြတာပဲ။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အကြီးအကဲ ဖြစ်ပေမယ့်လည်း ဒီထုံးစံကို လိုက်နာရတယ်။ ကျုပ် ကိုယ်နေရာ မကျရင် တခြားလူကိုလည်း အခွင့်အရေး ပေးဦးမှပေါ့။”

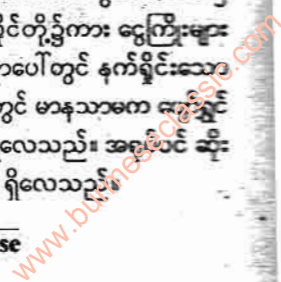
ဗိုလ်ချုပ်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီးနောက် -

“တကယ်လို့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ သားသမီး မရနိုင်ရင်ကော”

“ဒါကတော့ ရှားပါတယ်ဗျာ၊ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လက်ပြောင်းသွားတာပဲ။ ဒီလိုနဲ့မှ သားသမီးမရရင်တော့ ဒီမိန်းမကို လူရာဝင်ဘူးဆိုပြီး ဝိုင်းပယ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်။ သားသမီးနဲ့ မိခင်နဲ့လည်း ဘယ်တော့မှ မခွဲရဘူးဗျ။ ခွဲရင် ရာဝေတ်မှုကြီးပဲဗျ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လက်ထပ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုက သားသမီးရဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ နောက်ဆုံး ခင်များ ကြည့်လေ၊ သူတို့တစ်တွေ အားလုံးလိုလို သားသမီးရကြပြီး ပျော်တော် ရွှင်ရွှင် ရှိနေကြတာပဲ။”

နောက်တစ်နေ့တွင် မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ယောက်ျားနှစ်ယောက် တို့ စွမ်းရည်သတ္တိပြိုင်ကာ အနိုင်လုရမည့် ပွဲကြီးကို ကျေညာတော့၏။ ထိုပွဲမစမီ ဧည့်သည်များအတွက် အထူးကျင်းပမည့် နှစ်စဉ်ကပွဲကြီးကိုလည်း ပြင်ဆင်ကြ လေသည်။ ယောက်ျား၊ မိန်းမနှင့် ကလေးသူငယ်များပါမကျန် အကောင်းဆုံး အဝတ်များကို ဝတ်စားကြကုန်၏။ နံနက်ခင်း၌ လူပျိုလူရွယ်များသည် သူတို့၏ အလုပ်များကိုပစ်ပြီးနောက် အလှပဆုံးသော အဝတ်အထည်များကို ဝတ်ကာ လူးလာတုံပြန် လမ်းသလားကြကုန်၏။ ဖူးစာဖက် ရွေးချယ်သည့် ကပွဲကြီးမှာ ညဉ့်အချိန်ထိဖြစ်ရာ မိန်းကလေးများသည် သူ့အုပ်စုနှင့်သူ လူပျိုများအား လမ်း သွားရင်း ပြီးရွှင်ရယ်မောကာ ကြည့်ရှုရွေးချယ်သွားကြဟန်တူ၏။

ညနေ ၄ နာရီထိုးမှ ကပွဲစလေသည်။ မျောက်ဖြူကြီးသည် သူ၏ မိန်းမများနှင့် သားသမီးများ ခြံရံကာ ထွက်၍လာရာ ဤအထဲတွင် ဗိုလ်ချုပ် ကတော် အူယန်လည်း ယောင်တိယောင်ကန်း အမှုအရာဖြင့် ရောနှောလိုက်ပါ လာလေသည်။ မျောက်ဖြူကြီးသည် စစ်တိုက်ရာတွင် ဝတ်ဆင်သည့် အနီရောင် ဆင်ရေ အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ကာ ခါးမှ ချောမွေ့သောခါးပတ်ပေါ်တွင် ဓားအိမ် ၂ ခုသည် အပြင်သို့ ငေါထွက်လျက်ရှိ၏။ ဓားလက်ကိုင်တို့၌ကား ငွေကြိုးများ တပ်ဆင်ထားလေသည်။ သူ၏ ရင့်ရော်သော မျက်နှာပေါ်တွင် နက်ရှိုင်းသော အစင်းကြောင်းများ ထင်လျက်ရှိရာ သူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မာနသာမက ငွေရွှင် သော အရိပ်အရောင်များတို့လည်း ရှက်သန်းလျက် ရှိလေသည်။ အရပ်ပင် ဆိုး သော်လည်း သူသည် ဘုရင်တစ်ဆူကဲ့သို့ ခံညားစွာ ရှိလေသည်။

၉၈ □ ခဝန်ရွှေများ

ကပွဲကြီးကား စလေပြီ။ ဗုံတီးသမားများသည် ကွက်လပ်အလယ်တွင် စိုက်ထူထားသည့် ပေ ၅၀ ခန့်မြင့်သော အလံတိုင်ကြီးကို ဝိုင်းရံ၍ ထိုင်ကာ မြွေရေဖြင့် လုပ်သော ဗုံများကို တီးလျက်ရှိရာ လူ ၂ ယောက်တို့က ပြေရှည်ကြီးကို မှုတ်လျက်ရှိ၏။ ပြေကြီးများမှာ ၅ ပေ ကျော်ကျော်မျှရှိ၍ တံပိုးမှုတ်သကဲ့သို့ အသံထွက်ပြီးလျှင် ခရီးမိုင်ဝက်ခန့်မှ ကြားရလေသည်။ အသက်ကြီးသူများကမူ လှံကြီးများကို မြေပေါ်သို့ ထောက်ထားကြ၏။ မိန်းကလေးများသည် လက်ချင်းတွဲကာ အလံတိုင်ကို ဝိုင်း၍ ကကြလေရာ ပန်းနွယ်ပန်းခက်တို့ဖြင့် ထိုးဖောက်ထားသော လက်ထပ်မင်္ဂလာ အမှတ်တံဆိပ်များသည်လည်း သူတို့၏ ကိုယ်နံဘေးတွင် ဖွာရယာကျလျက်ရှိကြ၏။ မိန်းကလေးတိုင်းတွင် ဖူးစာအမှတ်အသားရှိ၍ ယင်းတို့မှာ ကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်ထားသော အကောင်းဆုံးလက်ရာများ ဖြစ်လေသည်။

ယောက်ျားကလေးများက နံဘေးမှဝိုင်းပြီးလျှင် ရယ်မောကာ လက်ခုပ်တီးကြ၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် သူ၏ချစ်သူရှေ့သို့ရောက်တိုင်း ထိုဖူးစာအမှတ်တံဆိပ်များကို လှုပ်ခါ၍ ပြ၏။ ယင်းကဲ့သို့ မျက်စိချင်း တွေ့ဆုံချစ်ကြိုက်ကြသောအခါ ယောက်ျားကလေးသည် ထိုမိန်းကလေး၏ တံဆိပ်အမှတ်ကို ဆွဲကာ နံဘေးမှ လိုက်ပါသွားလေသည်။

တစ်ဝိုင်းလုံးသည် ရယ်သံ၊ မောသံ၊ ဟစ်အော်သံ၊ တေးဆိုသံတို့ဖြင့် ဆူညံလျက် ရှိကုန်၏။ ဤသို့ဖြင့် ယောက်ျားကလေးများက အပြင်မှ ဝိုင်းရံကာ မိမိတို့ ဖူးစာဖက် အသီးသီးတို့၏ အမှတ်တံဆိပ်များကို ဆွဲကိုင်ရင်း ရောနှောလိုက်ပါသွားကြလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကတော် မစွက်အူယန်သည် အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဝေခွဲမရနိုင်အောင် ရှိနေရာ၊ မျောက်ဖြူကြီးမှာမူ မည်သူ့ကိုမျှ အရေးမထားသကဲ့သို့ ကပွဲ၌ အာရုံခံစားကာ အရက်ကိုသာ တွင်တွင်ကြီး သောက်လျက် ရှိလေ၏။

ထို့နောက် ဗိုလ်ချုပ်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ တိုင်းပြည်မှာတော့ ခင်ဗျားဟာ တကယ့် လူကြီးတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးအပေါ်မှာ ကျုပ် မတရား မလုပ်ချင်ပါဘူးဗျာ၊ ကိုင်း ... ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ရှေးအစဉ်အလာအတိုင်း လိုက်ရုံပဲ၊ ပိုပြီးတော်တဲ့ လူက နိုင်ရမယ်ပေါ့။”

မျောက်ဖြူကြီးသည် သူ၏ မိန်းမတစ်ယောက်ထံမှ ဖူးစာဖက် အမှတ်တံဆိပ်ကို ငှားရမ်းပြီးလျှင် ပြိုင်ပွဲအကြောင်းကို ပြောပြလေသည်။ ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းမှာ မိန်းမတစ်ဦးအား ယောက်ျားနှစ်ယောက်က ယှဉ်ပြိုင်ပိုးပန်းသောအခါ ပြုလုပ်သော ထုံးစံဖြစ်လေသည်။ ထိုတံဆိပ်မှာ ၅ လက်မ ခန့် ကျယ်၍ မြွေရုပ်

တစ်ခုကို ဇာပန်းဖြင့် ထိုးထားလေသည်။ ထိုတံဆိပ်ကို တိုင်ထိပ်၌ လွင့်ထူထားပြီး လျှင် မြွေရုပ်၏ မျက်စိနှင့် အနီးကပ်ဆုံး ပစ်နိုင်သူက အနိုင်ရ၍ မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ရန် ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အလံတိုင်ထိပ်တွင် တံဆိပ်ကို လွင့်ထူထားလေရာ တံဆိပ် ကလေးသည် လေထဲတွင် တလူလူလွင့်လျက် ရှိလေ၏။ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးသူငယ်မကျန် ထိုဖြစ်ခဲ့လှသော ပြိုင်ပွဲကို ကြည့်ရှုရန် ဝိုင်းအုံ၍ လာကြ ကုန်၏။ ယင်းပြိုင်ပွဲမျိုးကား ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ ရှိလှ၏။

“ကိုင်း ... ဘယ့်နှယ့်လဲ ဗိုလ်ချုပ်၊ ခြေလှမ်း ၁၀၀ အဝေးက နေရာ ယူကြမလား၊ ခင်ဗျားဘယ်လို သဘောရလဲ”

ဗိုလ်ချုပ်သည် ပထမ တွန့်ခဲနဲ ဖြစ်သွားသေး၏။ သို့သော် ထိုစကား ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံလိုက်လေသည်။ ပစ်ကွင်းမှာ အလွန် သေးငယ်သော တံဆိပ်အမှတ်အသားကလေးမျှသာ ဖြစ်၍ တည်ငြိမ်ခြင်းလည်း မရှိဘဲ လေထဲ တွင် လွင့်ပါလျက်ရှိရကား စွမ်းရည်သတ္တိထက် ကံကောင်းထောက်မခြင်းက ပို၍နေလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် သူပစ်နေကျ လေးနှင့် မြားတံများကို ယူခဲ့၏။

လူအုပ်ကြီးသည် နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကလည်း စတင် တီးခတ်လေရာ တစ်ကွင်းလုံးသည် အံ့သြခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းဖြင့် ရင်တဖိုဖို ရှိနေကြကုန်၏။ သူ၏ ကံကြမ္မာသည် ယောက်ျားဖြစ်သူ၏ လက်ဖြောင့်ခြင်း၏ တွင် တဲတဲကလေးမျှ တည်လျက်ရှိကြောင်း ဗိုလ်ချုပ်ကတော် သိရှိလေပြီ။ ဗိုလ် ချုပ်၌ မြား ၃ စင်းရှိ၏။

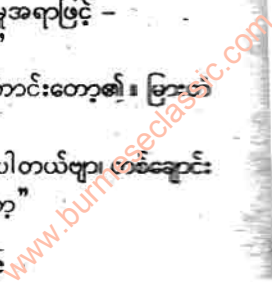
ဗိုလ်ချုပ်ကား အလွန်လက်ဖြောင့်သော လေးသမားတစ်ယောက် ဖြစ် ကြောင်းနှင့် ကျော်ကြားသူဖြစ်၏။ သူသည် ပျံသန်းလာသော ငှက်များကိုပင် ပစ်ချနိုင်ရာ ငှက်များမှာမူ မျဉ်းဖြောင့်အတိုင်း တည့်မတ်စွာသာ ပျံသန်းတတ် လေသည်။ သူသည် ပထမမြားကို ပေးပေးသို့ တင်ပြီးနောက် မြွေရုပ်၏ ဦး ခေါင်းရှိရာသို့ တည့်တည့်ချိန်ပြီးလျှင် မြားတံကို လွှတ်လိုက်၏။ သို့သော် ထိုခဏ တွင် လေ၏ ဝှေ့ရမ်းကစားမှုကြောင့် အချိန်လွဲကာ မြားတံသည် အဝေးသို့ လွင့်စင်ကျသွားလေသည်။

မျောက်ဖြူကြီးက အေးဆေး ရွှင်ပျသော အမူအရာဖြင့် -

“ခင်ဗျားက လေကို သတိမထားမိဘဲကိုးဗျ”

ဒုတိယအကြိမ်၌ကား ဗိုလ်ချုပ်သည် ကံကောင်းတော့၏။ မြားတံ သည် မြွေ၏ လည်ပင်းကို ဖြတ်၍ သွားလေသည်။

“တော်တယ်ဗျို့ ... တော်တယ်။ ကျုပ်ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ၊ တစ်ချောင်း ထွန်သေးတာပဲ အားမလျှော့နဲ့ဦး။ ကိုင်း ... ပစ်ပေတော့”

သို့သော် နောက်ဆုံး မြားတံမှာ တံဆိပ်ကလေးကိုပင် မထိမှန်ဘဲ လွဲ၍သွားလေသည်။

ထိုအချိန်၌ကား မျောက်ဖြူကြီးသည် ရှေ့သို့ ထွက်၍လာကာ သူ၏ သန်မာသော လေးညှို့ကို ဆွဲ၍တင်လိုက်၏။ သူ၏ ခွန်အားဗလနှင့် သူ၏လေး ကြီးသည် လိုက်လျောလှပါပေသည်။ သူသည် မျက်လုံးတစ်ဘက်ဖြင့် တိုင်ထိပ် ပေါ်မှ တံဆိပ်ကလေးကို ချိန်ရွယ်ကာ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ကြီးကဲ့သို့ ရုပ်နေ ၏။ ထိုခဏ၌ သူ၏ အသက်ဝိညာဉ်သည် ကိုယ်တွင် မတည်။ ထိုမျက်လုံးတစ် လုံး၌သာ တည်၍နေသကဲ့သို့ရှိနေရာ ဒေါင်ခနဲ အသံထွက်သွားသည်နှင့် တစ် ပြိုင်နက် မြားတံသည် လျင်မြန်လှသော အဟုန်ဖြင့် တည့်မတ်စွာ ထွက်သွားပြီး နောက် မြွေ၏ မျက်လုံးကို တည့်တည့်ကြီး ဖောက်ထွက်သွားလေ၏။ သူ လူ ချားက ကစ်ခဲနက် ဩဘာပေးလိုက်သော အသံကြီးကား ကျယ်လောင်စွာ ထွက် ပေါ်လာလေရာ ဗုံသမားများကလည်း ဗုံများ ပေါက်မတတ် ပြင်းထန်စွာ တီးခတ် ကြလေ၏။

ထို့နောက် အလံတိုင်ပေါ်မှ တံဆိပ်ကလေးကို အောက်သို့ ချ၍ စစ်ကြ လေသည်။ မြားတံများကို မှတ်သားသည်ဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ယုံမှားဖွယ် မရှိချေ။ ဗိုလ်ချုပ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ရာ ဗိုလ်ချုပ်ကတော်မှာမူ လူး လိမ့်ငိုယိုရာတော့၏။ ပြိုင်ပွဲကား တရားမျှတသော ပြိုင်ပွဲတစ်ခုဖြစ်၍ မိမိကိုယ် တိုင်ကလည်း အရုံးအတိုင်း လိုက်နာရန် သဘောတူပြီးဖြစ်လေသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် မိတ်ဆွေ၊ နို့ပေမယ့် ခင်ဗျားလက်ကို ကျွန်ုပ် ချီး ကျူးပါ တယ်ဗျာ”

ဗိုလ်ချုပ်ကား မိမိအတွင်းစိတ်ကို အခြားသူများ ရိပ်မိမည် စိုးသဖြင့် အံကြိတ်ကာ မျက်နှာလွဲသွားရာ ဗိုလ်ချုပ်ကတော်ကလေးမှာ ငိုယိုရာမှ သတိဝင် မေ့၍ သွားလေတော့၏။ ချစ်သူတို့ နှစ်ဦးခွဲခွာသွားရပုံမှာ လွမ်းဆွတ်ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှတော့၏။

မြို့တံခါးဝသို့ ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ထားခဲ့ကြသော လက် နက်များကို ပြန်၍ရရှိကြ၏။ မျောက်ဖြူကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ထိုနေရာအထိ လိုက်၍ ပို့ပြီးလျှင် ဗိုလ်ချုပ်အား ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်သည့် ကြေးဝါဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ဗုံတိုတစ်ခုကိုပင် လက်ဆောင်ပေးလိုက်သေး၏။

“ကျုပ်တို့ ဓာတ်ယောက်နဲ့ ဓာတ်ယောက် အနာဂတ်မထားကြစတန်းနဲ့ နောင်နှစ်အလည်အပတ် ခင်ဗျားလာနိုင်မယ် ဆိုရင်လည်း ခင်ဗျားကို ချီးဦးကြ ပါ့မယ်ဗျာ။ ပြီးတော့ တကယ်လို့ ကျုပ်မယားဟာ ကလေးမရရင် ခင်ဗျား ကျုပ်ပြန်ပေးပါ့မယ် စိတ်သာချသွားပေတော့”

နောက်တစ်နှစ် လွန်မြောက်ပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ်သည် ထိုနေရာသို့ သွားရောက်သောအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကတော်မှာ သားယောက်ျားကလေးတစ်ယောက် ရရှိနေလေပြီ။ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာလည်း မြို့ကြီးသူ တရုတ်မတစ်ယောက်ကဲ့ သို့ မဟုတ်တော့ဘဲ တိုင်းရင်းသူရိုင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဘယ့်နယ်လဲ အချစ်ရယ် ... ကျုပ်နဲ့ ပြန်ထည့်လိုက်ဖို့ သူ့ကို တစ် နည်းနည်းနဲ့ ကျုပ်ပြောပါ့မယ်ကွယ်”

သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်ကတော်၏ စိတ်ကား ယခင်ကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ပြီ။

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မမှာ ကလေးရနေပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မဟာ ဒီကလေးရဲ့ မိခင်ပဲ။ ပြီးတော့ ဒီကလေးကို ထားခဲ့ပြီး ကျွန်မ လိုက်လို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် သင် ဒီမှာပဲ နေတော့မယ်ဆိုတာပေါ့၊ သင် မျောက်ဖြူကြီးကို မချစ်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဒီဟာတော့ ကျွန်မ မသိဘူး၊ နို့ပေမယ့် သူဟာ ဒီကလေးရဲ့ အဖေပဲ၊ သင် တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားပါတော့၊ ကျွန်မ ဒီမှာနေရတာ ပျော်ပါတယ်”

ထိုစကားများကို ဗိုလ်ချုပ်ကတော် နှုတ်ဖျားမှ ကြားလိုက်ရသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်သည် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ လဲမကျသွားစေရန် အတော်ပင် စိတ်ကိုတင်း၍ ထားရရှာ၏။ လူပင် သန်မာတောင့်တင်းလှသော်လည်း သူ၏အသည်းနှလုံးများ ထား အရည်ပျော်လျက်ရှိနေလေပြီ။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဗိုလ်ချုပ်၏ ဘဝကား ထုံးထုံး ထွားလှား ပြောင်းလဲ၍ သွားလေတော့သတည်း။ ။

မြဝတီ၊ ၁၉၅၆ ခုပြီ၊ အတွဲ(၄)၊ အမှတ်(၆)

အလှူကောင်းလျက် အခါနှောင်းသူ

အချိန်ကား ဂျပန်ခေတ်ဖြစ်၍ မြို့ကြီးရွာကြီးများ၌သာမက မီးရထားလမ်းပေါ်ရှိ ရွာငယ်ကလေးများပင် မဟာမိတ် လေယာဉ်ပျံများ၏ ဘေးရန်ကို ကြောက်ရွံ့နေသော အချိန်ဖြစ်၏။ မြို့ကြီးရွာကြီးများတွင် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်သကဲ့သို့ မီးရထားလမ်းပေါ်ရှိ ရွာငယ်ကလေးများမှ မီးရထားဘူတာရုံများကိုလည်း တစ်ခါတစ်ရံ စက်သေနတ်ဖြင့် လာ၍ ပစ်တတ်၏။

ပုတီးကုန်းမြို့ကလေးမှာ ပေါင်းတည်ခရိုင်တွင်ရှိ၍ သာမန် ယာယီကင်းဂတ်ကလေးတစ်ခုမျှသာ ရှိသော ရွာကလေးတစ်ရွာဖြစ်ရာ ရွာသူရွာသားများမှာလည်း နေ့စဉ်လိုပင် မီးရထားသံလမ်းတစ်ဝိုက်သို့ လာရောက်ပစ်ခတ်လေ့ရှိသော မဟာမိတ်လေယာဉ်ပျံနှစ်စင်းကို အမြဲစောင့်မျှော်စိုးရိမ်၍ နေကြရကုန်၏။

ထိုအချိန်က ရွာထဲတွင် ဖွဲ့စည်းထားသည့် လူရွယ်လူငယ်များ ပါသော အာရှလူငယ်များအသင်းမှာ ရွာထဲတွင် အလွန်ထင်ရှားသော အသင်းတစ်သင်းဖြစ်၍ ဂျပန်များနှင့်လည်း ပလဲနံပဲအသင့်ဆုံးသော အသင်း ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ ပုတီးကုန်း၏ မြောက်ဘက် 'ပေါက်ရဲကြား' ခေါ် ရွာကလေးတစ်ရွာတွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ဦး ခေါင်းဆောင်သည့် ဂျပန်စစ်တပ် ကလေးတစ်တပ်သည် စခန်းချလျက်ရှိ၏။ ထိုစစ်တပ်ကလေးမှာ 'သဲကုန်းနှင့် ပုတီးကုန်း' ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရွာငယ်ကလေးများကို စောင့်ရှောက်နေသည့် စစ်တပ်ကလေးဖြစ်လေသည်။

ပုတီးကုန်းလမ်းရှိ တိုက်ခံအိမ်တစ်အိမ်၌ မြေပိုင်ရှင် ဦးထွန်းမောင်၊ ဒေါ်အေးတို့ နေထိုင်ကြရာ ၎င်းတို့၌ အသက် ၂၀ အရွယ်ခန့်ရှိ မခင်ကြည်ဆိုသူ သမီးပျိုတစ်ယောက်ရှိ၏။ မခင်ကြည်မှာ ပုတီးကုန်းရွာကလေးတွင် ထိပ်သီး ဖြစ်လျက် ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ၏ သမီးဖြစ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ အာရှလူငယ်များအသင်းတွင် အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ မိန်းကလေးများ ဖွဲ့စည်းသည့် ယုဝတီအသင်းတွင် ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်သဖြင့်တစ်ကြောင်း နာမည်ကျော်ကြား ထင်ရှားသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

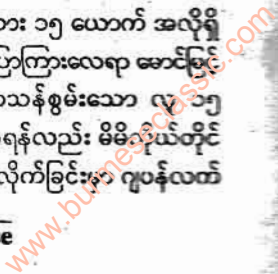
မခင်ကြည်မှာ ဈေးထဲတွင် အထည်ဆိုင်ဖွင့်ထားသဖြင့် သူ၏ဆိုင်သို့ ကာလသားများသည် ဈေးမဝယ်ချင်သော်လည်း တစ်နည်းနည်းဖြင့် ရုမယ်ရှာ၍ ရောက်လာတတ်ကြ၏။ ထိုခေတ်မှာ ဂျပန်စစ်သား စစ်ဗိုလ်များ ကြီးမိုးသည့် ခေတ်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပိုးပန်းလာရောက်ကြသူများ အထဲတွင် ဂျပန်စစ်သား စစ်ဗိုလ်များလည်း ပါဝင်လေသည်။

သို့နှင့် ရပ်ရွာပေါ်ရှိ ကာလသားများမှာ မခင်ကြည်အား အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ကြီးပမ်းကြံစည်လျက်ရှိကြရာ မခင်ကြည်မှာ ရပ်ရည်လှပသလောက် ဣန္ဒြေကြီး၍ မာနကြီးသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သောကြောင့် ထင်သလောက် မလွယ်ကူဘဲ နောက်ဆုံးတွင် အကြံကို လက်လျှော့လိုက်ရသူက များလေသည်။

ဤကဲ့သို့ ပိုးပန်းနေကြသူများအနက် မခင်ကြည်ကိုယ်တိုင်က အတော် အတန် မျက်နှာသာပေးခြင်း ခံရသူတစ်ယောက်မှာ လမ်းဗိုလ်ကလေး မောင်မြင့် မောင်ဆိုသူ ဖြစ်လေသည်။

မောင်မြင့်မောင်သည် ရွာထဲတွင် သာရေးနာရေးမှစ၍ ရပ်မှုရွာမှု ဟူ သမျှတွင် ဦးစီးခေါင်းဆောင်အဖြစ် စိတ်ပါဝင်စားစွာ ဆောင်ရွက်တတ်သူ ဖြစ်၏။ အာရှလူငယ်အသင်း၌လည်း ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ပြီးလျှင် ဂျပန်များနှင့်လည်း သင့်မြတ်စွာ ဝေါင်းသင်းကာ ရောနှောဆက်ဆံနိုင်သူဖြစ်၏။ သို့နှင့် ဂျပန်များသည် သံဖြူ ဧရပ်သို့ပို့ရန် ချွေးတပ်သားများ အလိုရှိသောအခါ သက်ဆိုင်ရာသူကြီးကို ပြောသည်ထက် မောင်မြင့်မောင်ထံ ချဉ်းကပ်၍ ရှာဖွေခြင်းကပို၍ ခရီးရောက်ကြောင်း တစတစ သိရှိလာသည့်အတိုင်း လူများရှာဖွေပေးရန် မောင်မြင့်မောင်ကိုသာ ချဉ်းကပ်ကြလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ချွေးတပ်သား ၁၅ ယောက် အလိုရှိ ကြောင်းဖြင့် ရွာသူကြီးမှတစ်ဆင့် မောင်မြင့်မောင်အား ပြောကြားလေရာ မောင်မြင့် မောင်သည် မိမိ၏ တပည့်လက်သားထဲမှ ကျန်းမာသန်စွမ်းသော လူ ၁၅ ယောက်ကို စုဆောင်းပြီးလျှင် ထိုသူများ အားတက်စေရန်လည်း မိမိလိုက်တိုင် စခန်းမှူးအဖြစ် လက်ခံလိုက်၏။ ယင်းကဲ့သို့ လက်ခံလိုက်ခြင်းမှာ ဂျပန်လက်

အောက်တွင် အမှုထမ်းလိုခြင်းမဟုတ်။ တော်လှန်ရေးကြီး နီးကပ်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ပိုမိုနီးကပ်စွာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ဖြစ်လေသည်။ သို့နှင့် သူသည် မိမိ တပည့်များအား အခြားရွာမှ ရွေးတပ်သားများကဲ့သို့ လမ်းမှထွက်၍ မပြေးရန်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်ရန်များကို အထပ်ထပ် မှာကြားပြီးလျှင် သူကိုယ်တိုင် စခန်းမှူးအဖြစ်ဖြင့် သံဖြူဇရပ်သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့လေသည်။

အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်ခဲ့၍ သံဖြူဇရပ် ရွေးတပ်စခန်းသို့ မောင်မြင့်မောင် ရောက်ခဲ့သည်မှာ ၈ လကျော် ၉ လမျှပင် ကြာခဲ့လေပြီ။ ရာသီဥတုမှာ ပြင်းထန်ဆိုးဝါးလာသည့်အပြင် အစားအသောက် အနေအထိုင်ကလည်း ညံ့ဖျင်းလှသဖြင့် ရွေးတပ်သားအားလုံး လိုလိုပင် ကျန်းမာရေးတွင် တဖြည်းဖြည်းချို့ တွဲလာကြ၏။ မိမိ၏ တပည့် ၁၅ ယောက်အနက် ၃ ယောက်မှာ နာမကျန်းဖြစ်ကာ သေဆုံးခဲ့၏။ နှစ်ယောက်မှာ အိပ်ရာမှ မထနိုင်အောင် အပြင်းအထန် ဖျားလျက်ရှိ၏။

သို့သော် မောင်မြင့်မောင်မှာ တပည့်များ အားမငယ်စေရန် အစဉ်အားပေးလျက်ရှိပြီးလျှင် အစားအသောက်နှင့်တကွ နေထိုင်ရေးကိုပါ ကြပ်မတ်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် အစားအသောက်များမှာ သြဇာဓာတ် ဖြစ်စေတတ်သော အာဟာရ မဟုတ်ဘဲ ဝမ်းပွ၍ ဗိုက်ပြည့်စေရုံမျှလောက်သော ဆန်ကြမ်းနှင့် ပဲများသာ ဖြစ်ရကား မောင်မြင့်မောင်၏ တပည့်များသာမက အခြားအလုပ်သမား လူများ စုတို့သည်လည်း အလားတူရှိနေကြ၏။ ဆေးဝါးဟူ၍လည်း 'ကွီနိုင်' မျှသာရရှိပြီးလျှင် အခြားအင်အား ဖြည့်တင်းနိုင်သည့် ဆေးဝါးဟူ၍ မရှိချေ။ သို့သော် အလုပ်လုပ်ရသည့်ဘက်၌မူ နံနက် ၈ နာရီ မှ ညနေ ၆ နာရီ အထိ နေ့လယ် ၁ နာရီမျှသာ ထမင်းစားချိန်ရ၍ ပင်ပမ်းကြီးစွာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လုပ်ကိုင်ကြရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ရက်တို့သည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်ခဲ့ရာ နောက်ထပ် နှစ်လခန့် ကြာရှိသောအခါ မောင်မြင့်မောင်သည် မိမိ၏ အထက်အရာရှိထံမှ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ခန့်မျှ ခွင့်ယူရာ နောက်ဆုံးတွင် အခွင့် ၅ ရက်မျှသာ အနိုင်နိုင်ရရှိခဲ့သဖြင့် မိမိ၏ နေရပ်ဇာတိ ပုတီးကုန်းသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

ပုတီးကုန်းသို့ ရောက်ပြီးနောက် မိမိ၏ ဆွေမျိုးဥာတိ မိတ်သင်္ဂဟများနှင့် ၃ ရက်မျှအချိန် ကုန်လွန်စေပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့တွင် မခင်ကြည်တီ သို့သွား၍ မိမိ၏ အနှစ်နှစ်အလလက ဝမ်းထဲတွင် မျိုသိပ်ထားခဲ့သော အပူဖိုကို ဖွင့်ဟံပြောပြတော့မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်လေ၏။ သို့နှင့် ထိုနေ့ညနေစောင်း ညစာစားသောက်ပြီးသည့်အချိန်တွင် မောင်မြင့်မောင်သည် အဝတ်အစားကို

တတ်နိုင်သမျှ သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် မခင်ကြည်တို့ အိမ်သို့ သွားရောက်လေ၏။

မခင်ကြည်သည် မောင်မြင့်မောင်အား အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ဧည့်ခံ စကားပြောဆိုလျက်ရှိရာ ယိုးဒယား-မြန်မာ လမ်းမကြီး ဖောက်လုပ်နေသည့် အကြောင်းများနှင့်တကွ သံဖြူဇရပ်မှ 'ဘုရားသုံးဆူ' အထိ ထိုနယ်များအတွင်း မိမိကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံခဲ့သည့် ဗဟုသုတများကို ပြောပြလျက် ရှိ၏။ ထိုအချိန်၌ ဦးထွန်းမောင်နှင့် ဒေါ်အေးတို့မှာ မောင်မြင့်မောင် အပေါ်တွင် ကျေနပ်ပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း နောက်ဖေးဘက်အခန်းထဲတွင် ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေကြလေ၏။ သို့ဧည့်ခံရာ၌ မခင်ကြည်၏ ဆက်ဆံပုံမှာ သံဖြူဇရပ်သို့ မိမိမသွားမီ အချိန်များကကဲ့သို့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ မရှိလှဘဲ ခပ်အေးအေး ခပ်မှန်မှန်ရှိနေသည်ဟု မောင်မြင့်မောင်၏ စိတ်ထဲတွင် ထင်ခဲ့၏။

ထိုအချိန်တွင် ဖေဖော်ဝါရီလဖြစ်၍ နောက်လဖြစ်သော မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့တွင် တော်လှန်ရေးစတော့မည်ဖြစ်ရာ မောင်မြင့်မောင်သည် ဤအကြောင်းများကို မခင်ကြည်က ဒဲ့ဒိုးပင် မဟုတ်သော်လည်း တစ်မျိုးတစ်စုံ သွယ်ပိုက်ပိုက် ပြောဆိုလျက် ရှိရာ မခင်ကြည်မှာလည်း ထိုသတင်းများကို ယခင်ကပင် တစ်ခွန်းတစ်စ ကြားခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ကောင်းစွာ နားလည်ပြီး ဖြစ်လေသည်။ မခင်ကြည်မှာ ဤအကြောင်းကို ယခင်က မယုံတယုံ ရှိနေသော်လည်း မောင်မြင့်မောင်၏ စကားများကို ကြားရသောအခါ အတော်ပင် အံ့အားသင့် လျက်ရှိလေ၏။ ထိုမျှသာမက မခင်ကြည်မှာ ဂျပန်များကို အတော်ပင် အထင်အမြင်ကြီးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း အကယ်၍ 'တော်လှန်ရေးကြီး' ဖြစ်က ပါဝင်ဖို့ မသင့်ကြောင်းဖြင့် မောင်မြင့်မောင်အား တားဆီးလျက်ရှိလေသည်။

“သူတို့ လုပ်ရင်လည်း လုပ်ပါစေပေါ့ ကိုမြင့်မောင်ရယ်။ နို့ပေမယ့် ကိုမြင့်မောင်တော့ လိမ်မာသလိုကြည့်ပြီး ရှောင်တိမ်းနေပေါ့။”

“ဒီလို မဟုတ်ဘူး ... မခင်ကြည်။ ကိုယ်က သူတို့အထဲမှာ စခန်းချမှတ် ဖြစ်နေတော့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ကို လမ်းမှန်ရောက်အောင် လုပ်ပေးဖို့ ဝတ္တရားရှိတယ်။ ကိုယ်ကပဲ ခေါင်းဆောင်ရမယ်။ ဘာမဆို အရေးအကြောင်းရှိရင် သူတို့တွေက ကိုယ်ကနေရမယ်။ ကိုယ်က လူကြီး ဖြစ်နေတော့ အနစ်နာခံစရာရှိရင် ထိုက်ကသာ အနစ်နာခံရမယ်။ ဒီအတိုင်း ကိုယ်ကတော့ သဘောထားတာပဲ မခင်ကြည်။”

“ကိုမြင့်မောင် ပြောတဲ့စကားတွေက သိပ်ကြီးကျယ်တာပဲ။”
“ကြီးကျယ်တာ မဟုတ်ဘူး မခင်ကြည်။ ဒီအရေးက ဂျပန်တို့ ဣန္ဒလေးနဲ့ ကျုပ်တို့ရွာသားတွေလောက် ကောင်းဖို့ မဟုတ်ဘူး။ မြန်မာပြည်

တစ်ပြည်လုံးမှာနေတဲ့ မြန်မာတွေအားလုံးရဲ့ အကျိုးပဲ မခင်ကြည်။ ဒီတော့ မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံးရဲ့ ကောင်းကျိုး၊ တိုင်းပြည်ရဲ့ ကောင်းကျိုးအတွက် ရှေ့တန်းကနေပြီး ကျုပ်ကပဲ ဆောင်ရွက်ရမယ်။ ဒါဟာ ကျုပ်ဝါသနာပဲ”

“ဒါဖြင့် နေပါဦး ... ရှင်တို့ ချွေးတပ်သားတွေက တော်လှန်ရေးထဲ ပါပြီဆိုပါတော့ ကိုမြင့်မောင်တို့မှာ ဘာလက်နက်များ ရှိလို့လဲ”

“အို ... မခင်ကြည်ကလည်းဗျာ။ လက်နက်ဆိုတာ လူကဖြစ်တာပါ မခင်ကြည်ရယ်။ သူတို့ဆီက လက်နက်ဟာ ကျုပ်တို့လက်နက်ပေါ့၊ ကိုင်း ... ဘာလိုသေးလဲ”

“အဟုတ် ပြောတာလား ကိုမြင့်မောင်”

“ကျုပ် အမှန်ပြောတာပါ မခင်ကြည်။ မခင်ကြည်ကို တကယ်ရင်းနှီးလို့ ဒီစကားကို ကျုပ်ပြောတာပါ။ ဒီစကားကို မခင်ကြည် ဝမ်းထဲမှာသာထား။ ကယ်သူ့ကိုမှ လေသံမျှ မဟာလေနဲ့။ ကျုပ်ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒီစကားကို ဖွင့်မပြောသေးဘူး။ မခင်ကြည်ရဲ့ မိဘတွေတောင် အသိမပေးနဲ့ ကြားလား”

“ကြားပါတယ်ရှင် မပြောပါဘူး။ ကျွန်မ တစ်ခုပြောချင်တာက ဂျပန်လူမျိုးက သိပ်ပြီး အကင်းပါးတဲ့ လူမျိုးနော်။ သူတို့ကို ရိုးတီးယားတားများ မလုပ်နဲ့”

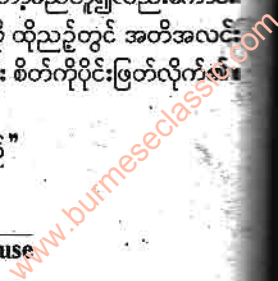
“ဟင် ... မခင်ကြည်က ဒီငပုကောင်တွေကို သိပ်ပြီး အထင်ကြီးနေတာပဲကိုး”

“အထင်ကြီးဆို သူတို့လုပ်တာ ကိုင်တာတွေ၊ သူတို့ရဲ့ စစ်ချီစစ်တက်တွေ ကျွန်မတို့ မျက်စိအောက်မှာ အမြင်သားဘဲ မဟုတ်လား ကိုမြင့်မောင်ရဲ့”

မခင်ကြည်၏ မျက်နှာမှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အမူအယာဟူ၍ လုံးဝ မတွေ့မြင်ရတော့ဘဲ တည်ကြည်ရင့်ကျက်သည့် မျက်နှာထားကိုသာ တွေ့မြင်ရလေရာ မောင်မြင့်မောင်မှာ မိမိပြောမည့်စကားကိုပင် မပြောတော့ဘဲ မြို့သိပ်နေတော့မည်ဟု ပထမအောက်မေ့မိ၏။ သို့သော် မိမိသွားရောက်ရမည့် အရပ်မှာ ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်များဖြင့် ပြည့်လျက် အသက်ဆံဖျားစွန့်စား သွားရောက်ရမည့် နေရာဖြစ်ရကား အကယ်၍ မတော်တဆ သေပင်သေရစေကာမူ မိမိ၏ အံ့ချစ်ကို မသေမီ မခင်ကြည်အား ဖွင့်လှစ်ပြောဆိုပါတော့မည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မခင်ကြည်ထံမှလည်း မိမိအပေါ်တွင် မေတ္တာရှိမရှိကို ထိုည၌တွင် အတိအလင်း ဖွင့်၍ မေးတော့မည်ဟူ၍လည်းကောင်း တစ်ခါတည်း စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်လိုက်စဉ် အချိန်မှာ အတော်ညဉ့်နက် ၍ လာခဲ့လေပြီ။

“နက်ဖြန် ကိုယ်ပြန်တော့မယ် မခင်ကြည်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီတော့ မပြန်ခင် ကိုယ်စကားတစ်ခွန်းလောက် မခင်ကြည်ကို ပြော
ခဲ့ချင်ပါတယ်ဗျာ”

“ပြောပါလား ကိုမြင့်မောင် အခုလည်း စကားပြောနေတာပဲ မဟုတ်
လား”

“နို့ပေမယ့် ကိုမြင့်မောင် ပြောမယ့်စကားက အခုထက် အရေးကြီးတဲ့
စကားပါပဲ မခင်ကြည်၊ ရုပ်ရေးရွာရေးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တိုင်းပြည်ရေးလည်း
မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အတွက်ပဲ မခင်ကြည်”

မခင်ကြည်သည် တစ်စုံတစ်ရာပြန်၍ မပြောဘဲ ခေါင်းကိုင့်ကာ ငြိမ်
သက်လျက်ရှိ၏။ သို့နှင့် မောင်မြင့်မောင်က ဆက်လက်၍ -

“ဟိုမှာသွားပြီး အလုပ်လုပ်ရတယ်ဆိုတာ အဖျားအနာရောဂါ ဘယ
က တစ်မျိုး၊ လေယာဉ်ပျံဘေးက တစ်မျိုး၊ ဟိုအကောင်တွေဘေးက တစ်မျိုးနဲ့
ဘယ်နေ့များ သေမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေရတဲ့ အလုပ်မျိုးကို မခင်ကြည်ရဲ့။
ဒီတော့ ကျုပ်သေရင်လည်း သေမယ်။ ပြန်လာရင်လည်း ပြန်လာမယ်။ ကံဆိုတာ
ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ်အခု ပြန်မသွားခင် မခင်ကြည်ကို စကား
တစ်ခွန်း ဖွင့်ပြောခဲ့ချင်တယ်ဗျာ”

“ပြောပါ ကိုမြင့်မောင်၊ ပြောချင်တာ ပြောပေါ့။ ကျွန်မ မတားပါဘူး”

“မခင်ကြည်ကို အာရှလူငယ်အသင်းမှာ ကျုပ်နဲ့ အတူတူစပြီး အလုပ်
လုပ်ကတည်းက နှမကလေး အရင်းလို ကျုပ်အောက်မေ့လို့ အရာရာမှာ စောင့်
ရှောက်ခဲ့တာ မခင်ကြည် အသိပဲ မဟုတ်လား”

“အသိသားပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အခု ခွင့်ယူပြီး ပြန်လာခဲ့တာလည်း မခင်ကြည် မျက်နှာကလေးကို
သေခင်မြင်မှ မြင်ရစေတော့ဆိုပြီး ကျုပ်ပြန်လာခဲ့တာ။ ကျုပ်ဟာ စကားပြောရင်
သွယ်သွယ်ဝိုက်ဝိုက်လည်း မပြောချင်ဘူး။ မပြောလည်း မပြောတတ်ဘူး။ ကျုပ်
နို့ရိုးပဲ ပြောမယ်။ မခင်ကြည်ကို ကျုပ်ချစ်နေပြီဗျာ။ ဒီတော့ ကျုပ်ပြန်မသွားခင်
မခင်ကြည်ပါးစပ်နဲ့ မေတ္တာရှိရင်လည်း ရှိတယ်၊ မရှိရင်လည်း မရှိဘူးဆိုတာ”

မခင်ကြည်က မောင်မြင့်မောင် စကားမဆုံးမီ -

“သိပါပြီ ကိုမြင့်မောင်။ ဒီလောက်ပြောရင် သိရောပေါ့။ နို့ပေမယ့် ကိုမြင့်
အင်ဟာ အလှူကောင်းသော်လည်း အခါနှောင်းဆိုသလို ဖြစ်နေပြီကော ကိုမြင့်
မောင်”

“အလို ... အဟုတ်ပြောတာလား မခင်ကြည်”

“တကယ်ပြောတာပါ”

“ဘယ်သူနဲ့လဲဗျာ၊ ပြောစမ်းပါဦး။ အဲဒီလူဟာတော့ ဒီကမ္ဘာမှာ တကယ်ကို ကံကောင်းတဲ့ လူပါပဲဗျာ”

“ပြောလို့လည်း အပိုပါပဲ ကိုမြင့်မောင်၊ ကိုမြင့်မောင် သိမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တွေ့မှာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်သူမို့လဲ မခင်ကြည်ရယ်”

“ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ယောက် ကိုမြင့်မောင်။ ကျွန်မတော့ ဘယ်သူထဲ ကဲ့ရဲ့ချင် ကဲ့ရဲ့ပေစေ။ ကျွန်မ အချစ်ကို လုံးလုံးပုံအပ်လိုက်မိပြီ”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ မခင်ကြည်ရယ်၊ ဘယ်လိုများ ဖြစ်တာလဲဗျာ”

“အို ... ဒီဟာတော့ ဘယ်လိုစပြီး ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကြောင်း ပြန်ပြောမနေပါရစေနဲ့။ နဖူးစာပဲ ထင်ပါရဲ့ ကိုမြင့်မောင်ရယ်။ နှစ်ယောက် သဘောတူ ဗိုလ်တဲမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မေတ္တာရှိခဲ့တာ”

“ဪ ... ဪ ... တော်ပြီ မခင်ကြည် တော်ပါပြီ”

နှစ်ယောက်သားတို့သည် အတန်ကြာ ဆိတ်ငြိမ်လျက် ရှိကြလေ၏။

“မခင်ကြည်”

“ရှင် ... ဘာလဲ ကိုမြင့်မောင်”

“အခုလို ကွဲကွဲပြားပြား သိရတာ ကျုပ်ကျေနပ်ပါပြီ မခင်ကြည်။ ဒါ နောက်ဆုံး တွေ့ခြင်းဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပဲ။ ကိုင်း ... သွားပြီ မခင်ကြည်”

အချိန်မှာ အတော်ပင် ညဉ့်နက်၍ လာခဲ့လေပြီ။

ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်းရှိ ‘ဘုရားသုံးဆူ’ ဘူတာကလေးနှင့် ခရီး ၆ မိုင်ခန့်ဝေးသော ရွေးတပ်အလုပ်စခန်းတစ်ခု၌ ရွေးတပ်လုပ်သား ၂၀ ခန့်တို့သည် ရထားလမ်းနှင့် ကိုက် ၁၀၀ ခန့်ဝေးသော နေရာတစ်ခုတွင် သစ် ဖြစ်ကြီးတစ်ခုကို တူးဖော်လျက် ရှိကြ၏။ အချိန်မှာ မတ်လသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၍ တော်လှန်ရေးတိုက်ပွဲကြီးကား နီးကပ်လာပြီဖြစ်ရာ အတွင်းသိသိသူများမှာ ထိုနေကြီး ရောက်လာမည်ကို ရင်ထဲတွင် တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်နေကြရ၏။

အလွန်ပူအိုက်သော ရာသီဖြစ်သဖြင့် အလုပ်ကြမ်း လုပ်လျက်ရှိသော တပ်သားအားလုံးတို့သည် ရွေးတလုံးလုံးနှင့် ရှိနေကြစဉ် တစ်နာရီခန့်မျှ အလုပ် လုပ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သစ်ပင်ရိပ်များအောက်သို့ သွားရောက်ကာ ၁၀ မိနစ်၊ ၁၅ မိနစ်မျှ နားနေရ၏။ ထိုလူစုအား ဂျပန် စစ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ယောက် နှင့် ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက် စောင့်ကြပ်လျက်ရှိရာ ဤအချိန်ကလေးမျှလောက် အနားယူသည်ကိုပင် စစ်ဗိုလ်မှာ သဘောမကျဘဲ မျက်စောင်းတခဲခဲနှင့် ရှိနေ၏။ ရွေးတပ်သားများမှာမူ အားလုံးမြန်မာများဖြစ်ကြ၍ မောင်မြင့်မောင်၏ လူစုထဲ အများဆုံး ပါဝင်လေသည်။ နေပူကျဲကျဲတွင် ပင်ပန်းကြီးစွာလုပ်ကိုင် နေရသော

တပ်သားများမှာ လူဟူသော သတ္တဝါနှင့်ပင် မတူဘဲ ချေးညော် အလိမ်းလိမ်း ကပ်ကာ စုတ်ပြတ်ပေယေသော အဝတ်များကို ဝတ်ထားသည့် 'အရိုးစု' များသာ ဖြစ်နေကုန်၏။ လူများမှာ အလုပ်ပင်ပမ်းခြင်း၊ ငတ်မွတ်ခြင်းနှင့် နေပူ၏ဒဏ်ကို ခံနေရသော်လည်း ၎င်းတို့၏ စိတ်ဓာတ်များကား သံမဏိကဲ့သို့ မာကျောလျက် တော်လှန်မည့် နေ့ကြီးကိုသာ နားတစွင့်စွင့် စောင့်နေသူများ ဖြစ်လေသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်မှာ လက်ထဲတွင် လှံစွပ်တပ်ထားသော ရိုင်ဖယ်တစ်လက် ကိုင်ထား၍ ဂျပန်စစ်သား၌ လက်တွင် လှံစွပ်တစ်လက် ရှိ၏။

အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်း ညနေစောင်း၍ လာပြီဖြစ်သဖြင့် နေလုံးကြီးသည် အနောက်ဘက် တောင်တန်းများပေါ်မှ သစ်ပင်အုပ်ကြီးနှင့် တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာလျက်ရှိသည်။ သို့ရှိစဉ် မီးရထားလမ်းဆီမှ ကာကီဘောင်းဘီတို့ကို ဝတ်၍ထားသော မြန်မာတစ်ယောက်သည် ၎င်းသို့ ရှိရာသို့ ရှေးရှုလာနေရာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က အနီးရှိ အလုပ်သမားတစ်ယောက်အား -

“ဟိုက လာနေတာ စခန်းမှူး မဟုတ်လား” ဟုလှမ်း၍ မေးလိုက်သည်။ ထိုသူက ဦးခေါင်းကို ညိတ်လျက် “ဟုတ်တယ် မာစတာ” ဟု အဖြေပေးလိုက်လေသည်။

ထိုသူမှာ စခန်းမှူး မောင်မြင့်မောင်ပင် ဖြစ်၏။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အား မောင်မြင့်မောင်သည် ပထမ အရိုအသေပြုလိုက်ရာ စစ်ဗိုလ်ကလည်း မောင်မြင့်မောင်အား ဦးခေါင်းကို ပြန်၍ညိမ့်လိုက်၏။ ထို့နောက် မောင်မြင့်မောင်သည် အနားများ စုတ်ပြတ်လျက်ရှိသော ကာကီဘောင်းဘီ အိတ်ထဲမှ စီးကရက်ထလေးတစ်လိပ်ကို ကိုယ်တိုင်သောက်ကာ စစ်ဗိုလ်အား မီးခြစ်ဖြင့် မီးညှိပေးလေသည်။

မောင်မြင့်မောင်သည် စစ်ဗိုလ်အား ၁၀ မိနစ်ခန့်မျှ ထွေရာလေးပါးစကားများကို ပြောပြီးနောက် ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာဖြင့် -

“ဘယ်နှယ်လဲ နကာမူရာ ... မြန်မာတစ်ယောက်နဲ့ ခင်ဗျား ပြိုင်နပမ်းလုံးဝဲတယ်ဆိုဗျ”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ ... ခင်ဗျားနဲ့လား”

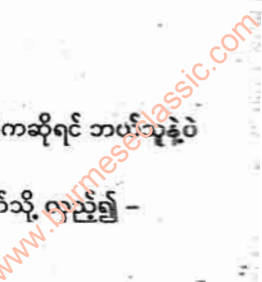
“ကျုပ်ကတော့ နပမ်းမကျင်လည်ပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား လူတွေထဲကလား”

“ဟုတ်တယ်”

“လုံးမယ်ဗျာ ... အခုဒီမှာ ရှိတဲ့အကောင်တွေထဲကဆိုရင် ဘယ်သူနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်လုံးမယ်”

ထိုအခါ မောင်မြင့်မောင်သည် သူ၏ လူစုဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ဟေ့ ... စိန်မောင် ... လာစမ်းဟေ့”

ထိုအခါ ပိန်ပိန်အရပ်မြင့်မြင့် လူတစ်ယောက်သည် ပေါက်တူးကို ချွဲပြီးနောက် မောင်မြင့်မောင် ရှိရာသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

“မင်း နကာမူရာနဲ့ နပမ်းလုံးဝံ့တယ်ဆို”

“ဆရာ ခိုင်းရင် လုံးရတာပေါ့ခင်ဗျာ”

မောင်မြင့်မောင်သည် ဂျပန်ဘက်သို့လှည့်၍ -

“ကိုင်း ... ခင်ဗျား အင်္ကျီသာ ချွတ်ပေတော့ မစွတာနကာမူရာ။ ပေးလေ ခင်ဗျားသေနတ် ကျုပ် ယူထားပါ့မယ်”

“သေနတ်ကိုတော့ တဆိတ်ဂရုစိုက်ပြီး ယူထားပါဗျာ။ သေနတ်ထဲမှာ ကျည်ဆန်အသင့် ထည့်ထားတယ်နော် ... သတိထား”

“ပေးမှာသာ ပေးပါဗျာ၊ ကျုပ် နားလည်ပါတယ်”

ထို့နောက် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် နကာမူရာနှင့် စိန်မောင်တို့သည် အနီးရှိ တွက်လပ်တစ်ခုကို ရွေးချယ်ကာ နပမ်းလုံးပွဲကို စကြလေ၏။ ထိုအခါ ရွေးတပ် သားများသည် မိမိတို့၏ တူရွင်းပေါက်ပြားများကိုကိုင်ကာ နပမ်းပွဲကို ကြည့်ရှုရန် တွက်လပ်ဆီသို့ လာရောက်လျက် ရှိကြကုန်၏။

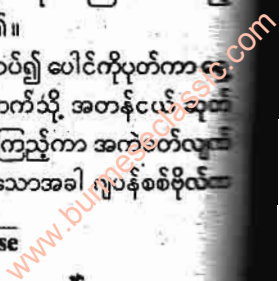
စိန်မောင်သည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် ပူးမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂျပန်၏ ပခုံးပေါ်မှကျော်၍ ခြေနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရာ ဂျပန်က မည်သို့ ပြန်၍ လုပ် လိုက်သည်မသိ “အောင်မလေး သေပါပြီဗျ” ဟု ဟစ်အော်ကာ မြေပေါ်မှ မထ နိုင်တော့သဖြင့် အပြင်သို့ ထမ်း၍ ထုတ်သွား ကြရလေ၏။

မောင်မြင့်မောင်မှာ မျက်နှာများနီမြန်း၍ လာပြီးလျှင် “သိပ်ပြီး အသုံး မကျတဲ့အကောင်၊ ဟေ့ ... သူတော်ထွက်ခဲ့စမ်းကွာ။ ဒီဂျပန်ကို နိုင်အောင် ကိုင် စမ်းဟေ့”

ထိုအခါ အရပ်ပုပုနှင့် ခွန်အားဗလအလွန် ကောင်းဟန်တူသော ဂင်တို့ တစ်ယောက် လူအုပ်ထဲမှ ကွင်းပြင်သို့ ထွက်လာလေသည်။

သူတော်သည် လက်ကို မချောစေရန် မြေမှုန့် အနည်းငယ်ကို ကောက် ယူပြီးလျှင် ဒူးကို ခပ်ခွာခွာ၊ ခါးကို ခပ်ကုန်းကုန်းပြုလုပ်လျက်ရှိရာ ဂျပန်ကလည်း ထိုသူကို စိန်မောင်ကဲ့သို့ အလွယ်တကူကိုင်၍ရမည် မဟုတ်ကြောင်း သိသည့် အတိုင်း သတိကြီးစွာဖြင့် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိလေ၏။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်၍ ပေါင်ကိုပုတ်ကာ ရှေ့ သို့အနည်းငယ် တိုး၍လာရာ သူတော်ကလည်း နောက်သို့ အတန်ငယ် ဆုတ် လျက် တစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အကဲခတ်လျက် ရှိကြ၏။ သူတော်က ရှေ့သို့ တစ်ပေခန့် တက်သွားသောအခါ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်

လည်း နောက်သို့ တစ်ပေခန့် ဆုတ်ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ဂျပန်က ရှေ့သို့ အတန်ငယ် တက်လာသောအခါ၌လည်း သူတော်က သူတက်လာသည့် အတိုင်းအထွာကို ခန့်မှန်းဆွဲ နောက်သို့ ဆုတ်ပေးလိုက်၏။ စစ်ဗိုလ်သည် 'ဂျူဂျစ်ဆု' နည်းမျိုးဖြင့် ဘယ်တစ်ဖက် ညာတစ်ဖက် ခြေများကို ဒီဂရီ ၃၀ ခန့် သိုင်းကွတ်ကျအောင် နင်းလျက်ရှိရာ သူတော်ကလည်း သူ နင်းသည့်သိုင်းကွက်အတိုင်း အခြေမပျက်လိုက်၍ နင်းလျက်ရှိ၏။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် နပမ်းလုံးတတ်ရုံမျှမက သိုင်းအတတ်ကို နားလည်သူများ ဖြစ်ကြ၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တစ်စုံတစ်ရာ မပြုလုပ်သေးဘဲ ၁၀ မိနစ်ခန့်မျှ တစ်ယောက် အရိပ်အကဲကို တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ် ပြုလုပ်လျက် ရှိကြ၏။ ထိုအခါ သူတော်ဘက်မှ အလုပ်သမားများသည် -

“ဟေ့ကောင် ဝင်ချပါတော့လားကွ”

“ဟေ့ကောင် တွယ်လေကွာ ... ဘာစောင့်နေရတာလဲ”

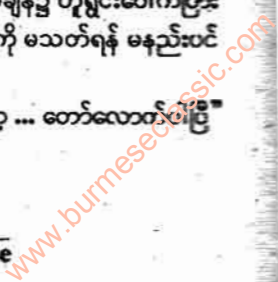
“ဟေ့ကောင် မကြောက်နဲ့”

စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဟစ်အော်ကာ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်အားပေးလျက် ရှိကြကုန်၏။

သူတော်သည် နောက်သို့ ဆုတ်မယောင်ပြုပြီးမှ ရုတ်တရက် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးလိုက်ရာ ဂျပန်သည် အတန်ငယ် ခြေလှမ်းပျက်သွား၏။ ယင်းကဲ့သို့ ပျက်သွားသည့် အချိန်၌ပင် သူတော်သည် နပမ်းထုံးစံအတိုင်း လူချင်းဝင်၍ မပူးတော့ဘဲ လျှပ်စစ်၏ လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် ဂျပန်၏ လက်ဝဲဘက် မေးရိုးဆီသို့ တအားကြိုးလိုက်ရာ 'ခေါက်' ခနဲ မြည်သံကြားလိုက်ရပြီးနောက် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် မြေပေါ်သို့ ပက်လက်လန်ကာ ကားခနဲ ကျသွားလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ မောင်မြင့်မောင်သည် လက်တွင် ကိုင်ထားသော သေနတ် လှံစွပ်ဖြင့် ဂျပန်အား ထိုးနှက်လိုက်တော့၏။

သို့သော် သူသည် သေတွင်းကိုမထိုးဘဲ လက်ယာဘက် ခြေသလုံးကိုသာ ထုတ်ချင်းပေါက် ထိုးလိုက်ပြီးနောက် သွေးများ ပန်းထွက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လှံစွပ်ကို ပြန်၍နုတ်လိုက်၏။ မောင်မြင့်မောင်၏ စိတ်မှာ လက်နက်မဲ့သူအား သွေးအေးအေးတွင် မသတ်လိုပေ။ ထိုအချိန်၌ တူရွင်းပေါက်ပြားများကို ကိုင်၍ ဝိုင်းလာသော သူများအားလည်း ဂျပန်ကို မသတ်ရန် မနည်းပင် ဆွဲ၍ထားရ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... မလုပ်ကြပါနဲ့ တော့ဟေ့ ... တော်လောက်ပါပြီ”
(အသံများ) “သတ်မယ် ... သတ်မယ်”

“လက်နက်မရှိတဲ့ လူကို တို့ သေအောင် မသတ်ပါနဲ့ကွာ ... ဒီကောင် တို့နောက် လိုက်မလာနိုင်ရုံတော်ရောပေါ့။ ငါက လက်နက် ချင်းပြိုင်တိုက်ရမှ အသေချချင်တာကွ။ လက်နက်တူချင်းပြိုင်ပြီးရင်ဆိုင် တိုက်ဝံ့မှ သတ္တိကောင်း တယ် ခေါ်တာ။ ဒီတော့ ဟိုကောင်ကို ဘယ်နဲ့ လုပ်လိုက်ကြသလဲ တော်ကြ ပါကွာ၊ တော်ကြကွာ”

မောင်မြင့်မောင်က ပထမ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အား လှံစွပ်ဖြင့် ခြေသလုံးကို ထိုးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်အခြား ဂျပန်တစ်ယောက် (ဂျပန်စစ်သား)မှာ ခေါက်ပြား ချက်တစ်ချက်နှစ်ချက်ဖြင့် ခေါင်းတခြား ကိုယ်တခြား ဖြစ်၍သွား ခဲ့လေပြီ။

နေဝင်လုနီးဖြစ်ရကား မောင်မြင့်မောင်တို့ လူစုသည် ဒဏ်ရာရသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အား မအော်နိုင်စေရန် ပါးစပ်ကို အဝတ်များဖြင့် စည်း၍ ထားခဲ့၏။ ထိုအခါ မောင်မြင့်မောင်၏ တပည့်တစ်ယောက်က -

“ဆရာ ဒီကောင် ဒီလိုပဲ ထားခဲ့တော့မလား၊ ကျွန်တော် တစ်ခါတည်း ကိစ္စတုံးစီရင်လိုက်ပါရစေ ဆရာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ သူ့ကို စီရင်မယ့် လူတွေ မကြာခင် ရောက်လာပါ လိမ့်မယ်။ ဒီကောင် တို့နောက် လိုက်မလာနိုင်တော့ပါဘူး။ ပြီးတော့ အော်လည်း မအော်နိုင်တော့ပါဘူးကွာ။ တို့နောက်က လိုက်လာတဲ့ လူတွေက သူ့ကို စီရင် ပါလိမ့်မယ်။ သူ့ထိုက်နဲ့ သူ့ကံ နေရစ်ပါစေ”

မောင်မြင့်မောင်တို့လူစုသည် ဂျပန်နှစ်ယောက်၏ အဝတ်အစားများကို ချွတ်ယူခဲ့ကြပြီးလျှင် တောတောင်ထူထပ်ရာ အနောက်မြောက်အရပ်သို့ လျှင် မြန်စွာ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြရာ မကြာမီ တောရိပ်တောင်ရိပ်များအောက်တွင် ပျောက် ကွယ်သွားကြလေ၏။

ခရီး ၄ မိုင်ခန့်မျှ ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် ကရင်ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်သော အခါ ကရင်များသည် မောင်မြင့်မောင်တို့ လူစုအား ကောင်းမွန်စွာ ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးကြ၏။ ထိုနေရာမှာ လေယာဉ်ယုံဘေးရန်နှင့် လွတ်ကင်းပြီဖြစ်သော နေရာဖြစ်သဖြင့် မောင်မြင့်မောင်တို့ လူစုမှာ မီးဖိုတစ်ခုဖိုကာ စခန်းချ အပန်းဖြေ လျက် ရှိကြကုန်၏။

အချိန်မှာ အတော်ပင် ညဉ့်နက်၍လာပြီဖြစ်သော်လည်း မောင်မြင့် မောင်သည် ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်သေးဘဲ၊ ရှေ့တွင် မိမိတို့ ပြုလုပ်ရာည့် အလုပ်များကိုလည်းကောင်း၊ သွားရမည့် ခရီးစဉ်ကိုလည်းကောင်း စဉ်းစားရင်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ အိတ်ထဲတွင် တွေ့ရသော စီးကရက်ဘူးမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို သောက်လျက်ရှိလေ၏။

ဤသို့ မောင်မြင့်မောင်သည် မီးဖိုအနီးတွင်ထိုင်ကာ မိမိရွှေရေကို စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ ခါးပတ်၌ ၎င်းတို့ထုံးစံအတိုင်း အမြတ်တနိုး ထားသည့် အိတ်ကလေးနှစ်လုံးကို တွေ့ရသဖြင့် အမှတ်မထင် ထုတ်ယူကြည့်ရှု လျက် ရှိလေ၏။ အိတ်ကလေးမှာ နှစ်လုံးဖြစ်၍ ပထမတစ်လုံး၌ ဘုရားပုံနှင့် အင်းများပါပြီးလျှင် ဒုတိယအိတ်၌ ပုံတစ်ပုံဆိုင်အရွယ် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံကိုတွေ့ရသဖြင့် မီးရောင်၌ ဓာတ်ပုံကို အသေအချာ ကြည့်ရှုရာ မောင်မြင့် မောင်မှာ အလွန်အလွန် အံ့ဩ၍ သွားမိလေတော့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုဓာတ်ပုံမှာ အခြားသူ၏ ဓာတ်ပုံမဟုတ်၊ မခင်ကြည်၏ ဓာတ်ပုံဖြစ်ရာ ဓာတ်ပုံ ၏ ကျောဘက်၌ကား -

“ကျွန်မ၏ အချစ်ဆုံး စစ်ဗိုလ်ကလေး နကာမူရာသို့ မခင်ကြည် ပုတီးကုန်းမြို့” ဟု မိန်းမလက်ရေးဖြင့် ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မောင်မြင့်မောင်သည် ဓာတ်ပုံကို ဆက်၍ကြည့်ကာ မျက်ရည်များ လည်မတတ်ဖြစ်၍ လာသဖြင့် အနိုင်နိုင် စိတ်ကို ချုပ်တည်းလိုက်ရ၏။ သို့သော် ဓာတ်ပုံကို အစိပ်စိပ် အမြှာမြှာ ဆုတ်ဖြုတ်ချေမှုလိုက်ပြီးလျှင် -

“အင်း ... မိန်းမ ... မိန်းမ” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်ကာ မီးပုံထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသတည်း။

ကာနယ်ဇင်းမဂ္ဂဇင်း၊ ဩဂုတ်လ၊ ၁၉၆၄။

မိုး၍ပလုံ

မြန်မာပြည် ရေမိုးအလွန်ရှားပါးသော ခရိုင်များထဲတွင် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သည့် ကျောက်ဆည်ခရိုင်သည် မြောက်ဘက်တွင် မန္တလေးခရိုင်နှင့် မြစ်ငယ်မြစ်၊ အရှေ့ဘက်တွင် ရှမ်းပြည်နယ် အနောက်ဘက်တွင် မြင်းခြံခရိုင်နှင့် စစ်ကိုင်းခရိုင်၊ တောင်ဘက်တွင် မိတ္ထီလာခရိုင်စသည်ဖြင့် နယ်လေးရပ် သတ်မှတ်လျက်ရှိ၏။

ကျောက်ဆည်မြို့နယ် အကျယ်အဝန်းမှာ စတုရန်းမိုင် ၂၀၀ ခန့် ကျယ်ဝန်း၍ ရွာပေါင်း ၂၂၀ ခန့်မျှရှိလေသည်။

ထိုရွာများအနက် ကျောက်ဆည်မြို့နှင့်ခရီး ၁၁ မိုင်ခန့်ဝေးသော ရှမ်းရွာကြီးခေါ် ရွာတစ်ရွာရှိရာအောက်တွင် ရေးသားအံ့သော အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်မီ ၁၀ နှစ်ခန့်က ထိုရွာတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါက ကျောက်ဆည်မြို့တွင် အရေးပိုင်မစ္စတာစမိုက်ဆိုသူ အုပ်ချုပ်လျက် ရှိရာ သူ၏ မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်ဒေါက်တာဆင်ကလယ်ရာသည် ရွာ၏ နေရာထိုင်ခင်းကိုလည်းကောင်း၊ ရာသီဥတုနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်းကောင်း၊ လမ်းခရီးအသွားအလာကိုလည်းကောင်း ကြည့်ရှုပြီးလျှင် ရှမ်းရွာကြီးကို သဘောကျသည့်အတိုင်း ထိုနေရာကို သူ၏ အလုပ်အတွက် ရွေးချယ်ခဲ့၏။

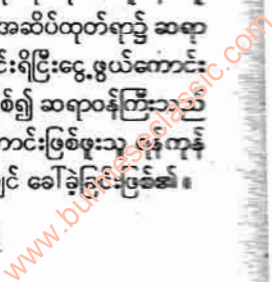
ဒေါက်တာ ဆင်ကလယ်ရာမှာ အမြင့်ဆုံးသော ဆေးဘက်ဆိုင်ရာတွင် ထူးဂုဏ်ထူးများကို ရခဲ့သော်လည်း ရန်ကုန်မြို့တွင် လုပ်ခဲ့သောလခစား အလုပ်

ကို ငြီးငွေ့သည့်အလျောက် ရာထူးမှ နုတ်ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် သူ၏မိတ်ဆွေ ဇေတာ စမိုက်ထံ လာရောက်၍ ထိုရွာ၌ အခြေတည်ကာ ဝါသနာပါသော အလုပ်ကို စတင် လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။ လူများကို ခွဲစိတ်ခြင်း၊ ဆေးဝါးကုသခြင်းတို့တွင် အထူး ကျွမ်းကျင်သော်လည်း ၎င်း၏ ဝါသနာမှာ မြေသတ္တဝါ အမျိုးမျိုးတို့၏ အဆိပ်ကို စုံစမ်းခြင်း၊ ထုတ်နုတ်ဖော်စပ်ခြင်းများဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် ရှမ်းရွာကြီး အနီးတွင် မြေ ၁၀ ဧကခန့်ကို ဂရန်ခံယူပြီးလျှင် မြေအမျိုးမျိုးကို မွေးမြူကာ ၎င်းတို့မှ အဆိပ်များကို ထုတ်ယူပြီးနောက် နိုင်ငံခြားသို့ တင်ပို့ခြင်း မြေဆေးဖော် စပ်ခြင်း ထိုဆေးများအစိုးရ အသိအမှတ်ဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံရှိ ဆေးရုံအသီးသီးကို တင်ပို့ခြင်း၊ ထိုးဆေးအမျိုးမျိုး စီရင်ခြင်း စသည်တို့ကို လုပ်ကိုင်လျက်ရှိလေ သည်။

ဒေါက်တာ ဆင်ကလယ်ရာ၏ ခြံကား ကျယ်ဝန်းသည်နှင့်အမျှ ထူးခြား ဆန်းကြယ်လှပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြေများအား သူတို့၏ အကျင့်စာရိတ္တကို ကြည့်၍ မွေးမြူထားရ၏။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် မြေအမျိုးပေါင်း ၁၆၀၀ ကျော်ရှိသည့်အနက် သူ၏ ခြံတွင် အမျိုးပေါင်း ၃၀၀ ခန့်ရှိသည်ဖြစ်ရာ အချို့ကို တွင်းများဖြင့်လည်းကောင်း၊ အချို့ကို အုတ်တိုက်များဖြင့်လည်းကောင်း၊ အချို့ကို လှောင်ချိုင့်လှောင်အိမ်များဖြင့်လည်းကောင်း၊ အချို့ကို သစ်ပင်သစ်ခေါင်းများ ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အချို့ကို ရေအိုင်များဖြင့်လည်းကောင်း သူတို့ကြိုက်နှစ်သက်သော အလေ့အထကိုလိုက်၍ အမျိုးမျိုး မွေးမြူထားလေ သည်။

ထိုခြံကြီးကို ဒေါက်တာ 'ဆင်ကလယ်ရာ'သည် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်မျှ တည်ဆောက်ရ၍ မြေအမျိုးမျိုးကိုလည်း မြန်မာပြည်တစ်ဝှမ်းလုံးမှ နှစ်နှစ်ခန့်မျှ လှည့်လည်စုဆောင်းရ၏။ သူ၏ အလုပ်ကို ကူညီရန် ဒေါက်တာဆင်ကလယ်ရာ သည် ရန်ကုန်တိရစ္ဆာန်ရုံတွင် 'မြေအိမ်'၌ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ ဖူးသော 'မာမက်ဟူစိန်' ဆိုသူကို သူနှင့် တစ်ပါတည်း ရန်ကုန်မှခေါ်ဆောင်ခဲ့၏။

ဟူစိန်၏လက်အောက်တွင် ကုလားနှစ်ယောက်ရှိ၍ ၎င်းတို့က မြေများကို အစာကျွေးခြင်း၊ ခြံတွင်းရှိအမှိုက်သရိုက်များကို ရှင်းလင်းခြင်း၊ သစ်ပင်များကို ခိုတ်ပျိုးခြင်း၊ ရေလောင်းခြင်း စသော ဗဟိုရအလုပ်များကို လုပ်ရ၏။ ဟူစိန်ကမူ ၎င်းတို့အား ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်ရပြီးလျှင် မြေများကိုဖမ်း၍ အဆိပ်ထုတ်ရာ၌ ဆရာ ဝန်ကြီးအား ကူညီရလေသည်။ ထိုအလုပ်မှာ အလွန်ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်း သည့်ပြင်၊ အသက်အန္တရာယ်နှင့်လည်း နီးကပ်လှသည်ဖြစ်၍ ဆရာဝန်ကြီးသည် သူစိမ်းများပေါ်တွင် မယုံကြည်နိုင်ဘဲ မိမိ၏ တပည့်ဟောင်းဖြစ်ဖူးသူ ဖြန့်ကုန် တိရစ္ဆာန်ရုံမှ မာမက်ဟူစိန်ကို လခကောင်းစွာ ပေးပြီးလျှင် ခေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် ဟူစိန်သည် ရှမ်းရွာကြီး၌ တစ်နှစ်ခန့်မျှနေမိသောအခါ သူ
 စိမ်းဟူ၍ အရောက်အပေါက် နည်းပါးလှသောရွာမှ ရွာသူရွာသားများနှင့် အတော်
 ဝင် ရင်းနှီးခဲ့လေသည်။ ဤကဲ့သို့ ရင်းနှီးရာမှအစ မထွေးစိန် ခေါ် ရှမ်းမကလေး
 တစ်ယောက်နှင့် ချစ်ခင်စုံမက်ခဲ့ပြီးနောက် ခြောက်လခန့်ကြာရှိသောအခါ ပိုးပန်းသူ
 သုံးလေးဦးရှိသည့်အနက် မာမက်ဟူစိန်မှာ 'ဟီးရီး' အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့၏။
 မထွေးစိန်သည် အခြားချစ်သူများအားတော်လှန်ကာ မာမက်ဟူစိန်၏ အချစ်ကို
 လက်ခံလိုက်လေသည်။ သို့နှင့် ဆယ်ရက်အတွင်း၌ပင် ရွာသူကြီးအိမ်၌ ရပ်ရွာ
 လူကြီးဆယ်ယောက်ခန့်အား ဖိတ်ကြားပြီးလျှင် ရွှေငွေလက်ဝတ်လက်စား ၁၀၀၀
 ကျပ်ခန့် လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းအဖြစ် တင်လျက် မထွေးစိန်အား လက်ထပ်လိုက်တော့
 ၏။ လက်ထပ်ပွဲတွင် ဆရာဝန်ကြီးက ဖခင်အဖြစ်ဖြင့် တောင်းရမ်းပြောဆိုရပြီးလျှင်
 တပည့်ဖြစ်သူ၏ မင်္ဂလာပွဲအတွက် ငွေသားတစ်ရာ လက်ဖွဲ့လေသည်။

မာမက်ဟူစိန်၏ လက်ထပ်ပွဲမှာ အကျဉ်းချုံးပြီး ပြုလုပ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်
 သော်လည်း ရှမ်းရွာကြီး၌သာမက ရွာနီးချုပ်စပ်ပါ သတင်းပျံ့နှံ့၍ သွားလေ
 သည်။

လက်ထပ်ပွဲကျင်းပပြီးနောက် နှစ်ရက်မျှကြာသောအခါ ရွာအရှေ့ဖျားရှိ
 တံကုပ်တစ်ခုအတွင်း၌ အသက် အစိတ်သုံးဆယ်ခန့်ရှိ လူရွယ်နှစ်ယောက်တို့
 သည် ချက်အရက်များကို ကြက်ပေါင်ကြော်ဖြင့်မြည်းလျက် ရှိရာမှ ပထမလူက-

“ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုစိန်သီးရဲ့ ထွေးစိန် လင်ယူလိုက်တာ ခင်ဗျား ဘယ်
 လို့သဘောရသလဲ”

“မြွေဆရာကလေးက လခ ၂၀၀ ကျပ်တောင် ရတာပဲကွဲ့။ ယူမှာပေါ့
 ၂၀၀ ကျပ်ဆိုတာ နည်းသလား။ ကျောက်ဆည်က မြို့ပိုင်ကလေးတောင် လခ
 ၁၅၀ ကျပ် ရတာ”

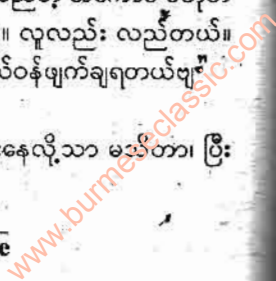
“ဒါကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ အလီနဲ့ မလွတ်ကင်းဘူးလို့ ကျုပ်ကြား
 တယ်”

“ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး ကိုသာဇံရယ်။ သူတို့ချင်း ချစ်ကြိုက်နေ
 တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ သို့ပေမယ့် အလွန်အကျွံ ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး”

“မထင်နဲ့ ဆရာရေ။ အလီက အင်မတန် လည်တဲ့ အကောင် မဟုတ်
 လား။ ပိုက်ဆံလည်း ရှိတယ်၊ ရုပ်လည်း ချောတယ်။ လူလည်း လည်တယ်။
 မသိုင်းချုံ သမီးကလေး ဧနုတောင် သူနဲ့ ဖြစ်ပြီး ကိုယ်ဝန်ပျက်ချရတယ်ဗျ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျား အထက်သွားနေလို့သာ မသိတာ၊ ပြီး
 တော့ အခု ကိုစိန်ဆိုတဲ့ လူကလည်း လူလည်ပဲ”

“သူ့နာမည် ကိုစိန်တဲ့လား”

“နာမည်ရင်းက မာမက်ဟူစိန်ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်သိပါတယ်။ သို့ပေမယ့် ရွာထဲကတော့ ကိုစိန် ကိုစိန်နဲ့ မြန်မာနာမည် ပေးထားတာပေါ့။ ရန်ကုန်သားပဲ ခေါ်မလား”

“သို့ပေမယ့် ဘာပဲပြောပြော တော်ပါတယ်ဗျာ။ ထွေးစိန်လိုဟာမျိုးကို အလီက ဘယ်တော့မှ အတည်ယူမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ယူသည့်တိုင်အောင် တော်ကြာ ပစ်ထားမှာပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ... ကျုပ်လည်း ယုံပါတယ်။ သို့ပေမယ့် အလီနဲ့ ကျွေးကျွေးလွန်လွန် ဖြစ်ပြီး မပုံးနိုင် မဖိနိုင် အခြေအနေမျိုးရောက်မှ လင်ကောင်ပေါ်အောင် မြွေဆရာကို ဖမ်းလိုက်တာပဲ”

ကိုစိန်သီးက အရက်ခွက်မှအကျန်ကို အပြီးသတ်မော့ချလိုက်ပြီး နောက် -

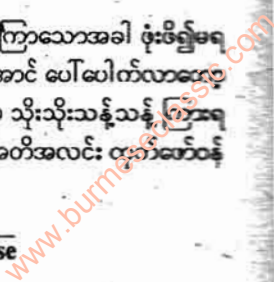
“အင်း ... လောကကြီးဆိုကာ အပြန်အလှန်ရှိတာပေါ့ ကိုသာဇံရယ် မြွေကြီးကြီးတွေ့ရင် အလီကဖမ်း အလီကို ထွေးစိန်က ဖမ်း၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ဗျ။ ဟား ... ဟား ... ဟား ခင်ဗျားပေးတဲ့ ဥပမာကလေးကဖြင့် တယ်နိုင်သဗျ။ သို့ပေမယ့် မြွေဆရာကလည်း လူလည်ပဲဗျ။ ရန်ကုန်ပြန်သွားရင် ဗိုက်တစ်လုံး ကျန်ရစ်မှာ မြင်သေးသဗျာ”

“ဒါတော့ သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ အခုလက်ငင်း သောက်ကြစားကြရပြီ မဟုတ်လား။ မောင်စိန်က ပစ်ခဲ့ရင် နောက်တစ်ယောက် ယူဦးမှာပဲ။ ဒီတော့ နောက်တစ်ခါ သောက်ကြရပြန်တာပေါ့ဗျာ ... ဟဲ ... ဟဲ”

မထွေးစိန်သည် မောင်စိန်ခေါ် မာမက်ဟူစိန်နှင့် လက်ထပ်ပြီးနောက် မြွေများမွေးမြူထားသည့် ခြံကြီးအတွင်း မိမိယောက်ျားနေထိုင်ရာ အိမ်ကလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့၏။ အသားမည်းမည်းနှင့် သွားခပ်ခေါခေါရှိသော ကုလားလူမျိုးတစ်ယောက်က ဖြူဖွေးနုနယ် ချစ်ချင်စဖွယ်ကောင်းသည့် အပျိုချောကလေး တစ်ယောက်အား ရခဲ့သည်မှာ ကံကောင်းလေစွဟုလည်း မောင်စိန်သည် အောက်မေ့မိ၏။

သို့သော် လက်ထပ်ပြီးနောက် တစ်လခန့်မျှကြာသောအခါ ဖုံးဖိ၍မရ သောကိစ္စသည် လူများအထင်ခံ အမြင်ခံဖြစ်လောက်အောင် ပေါ်ပေါက်လာလေ့သည်ဖြစ်ရကား မောင်စိန်သည် မထွေးစိန်အား ရွာထဲမှ သိုးသိုးသန့်သန့် ကြားရသောသတင်းကို မေးမြန်းလေရာ မထွေးစိန်ကလည်း အတိအလင်း တုတ်တော်ဝန်ခံတော့၏။

သို့သော် မောင်စိန်ကား စိတ်ပျက်ခြင်း မရှိချေ။ ယောက်ျားတို့မည်သည် အခြားသူတစ်ယောက်နှင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ဆိုသော မိန်းမကို သာ၍ပင် စွဲမက် တတ်သည့်အတိုင်း မထွေးစိန်အပေါ်တွင် အချစ်တိုးကာ ယခင်ကထက် ဆထက် ထမ်းပိုး ချစ်ခင်ခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်၌ကား မထွေးစိန်၌ရှိသော ကိုယ်ဝန်မှာ တဖြည်းဖြည်း ရင့်မာ၍ လာခဲ့လေပြီ။

မာမက်ဟူစိန်နှင့် လက်ထပ်ပြီးနောက် ၇ လမျှကြာသောအခါ မထွေး စိန်တွင် သမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖွားမြင်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ကား မယား အပေါ်တွင် ချစ်ခင်သော နောင်ကြီးကို ပြုတ်ထွက်၍ မသွားစေရန် အပေါ်မှ သံနန်းကြိုးကလေးဖြင့် ထပ်မံ၍ တုပ်နှောင်ရစ်ပတ်လိုက်သကဲ့သို့ မထွေးစိန်၌ ချစ်သောအချစ်မှာ ပိုမိုခိုင်မြဲလာတော့သည်။ ဟူစိန်သည် သမီးကလေးအား အလွန်ချစ်ခင်လျက် အလုပ်ဝတ္တရားရှိနေသော အချိန်များမှတစ်ပါး သမီးကလေး အား လက်ပေါ်မှ မချရက်လောက်အောင် ရှိတော့သည်။ သမီးကလေးကလည်း အသားမည်းသော ဖခင်နှင့်မတူ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး မိခင်၏ သွေးကဲ့သို့ ရေဆေးငါး ကလေးနှင့် တူနေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ မြေဆရာ မောင်စိန်ခေါ် မာမက်ဟူစိန်သည် သမီးကလေး နှင့် မယားချောအား အတောမသတ်နိုင်အောင် ချစ်ခင်လျက်ရှိစဉ် ထူးဆန်းသော လောကကြီး၏ သဘာဝကို မလွန်ဆန်နိုင်သော အချစ်ဇာတ်လမ်းများသည် ဖြောင့် ဖြောင့်ဖြူးဖြူး သွားလျက်ရှိရာမှ တစ်ခါတစ်ရံ ကောက်ကွေ့ လိမ်ရှုပ်သော လမ်း များကို တွေ့ရတတ်သည့်အတိုင်း အောက်တွင် ဖော်ပြလတ္တံ့သော အကြောင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ နံနက် ၁၀ နာရီကျော်ကျော်လောက်တွင် မာမက်ဟူစိန် သည် မြေများအား ကုလားနှစ်ယောက်က အစာကျွေးသည်ကို ကြည့်ရှု၍ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့၏။ ထိုအချိန် မထွေးစိန်သည် မိမိအား ထမင်းပွဲ တပြင်ပြင်နှင့် စောင့်မျှော်၍ နေလေသလော၊ အိမ်မှကိစ္စများဖြင့် အလုပ်ရှုပ်၍နေလေသလော၊ သို့မဟုတ်ပါက လည်း သမီးကလေးအား ချောမြူကာ နို့ချိုတိုက်ကျွေး၍ နေလေသလော။ စိတ် ကူးဖြင့် ရူးရင်း အိမ်လှေကားသို့ရောက်ခဲ့၏။

အိမ်မှာတစ်ထပ် အိမ်ကလေးဖြစ်၍ လေးပေမျှမြင့်သော လှေကားဖြင့် အိမ်ဘေးမှ တက်ရလေရာ တံခါးမှာ အတွင်းမှစေ့ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဟူစိန်သည် ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်၍သွားမိ၏။ သို့နှင့် သူသည် တံခါးကို အသံမကြားအောင် တွန်း၍ဖွင့်ပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့စည်ခန်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ အိပ် ခန်းမှာ ခေါင်းရင်းဘက်တွင်ရှိသဖြင့် တံခါးပေါက်တွင် ခန်းဆီးချလျက်ရှိရာ ဟူစိန် သည် ခန်းဆီးဆီသို့ရောက်အောင် ခြေဖျားထောက်၍ လာခဲ့လေသည်။ သို့ရှိစဉ်

အတွင်းမှ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ စကားပြောသံနှင့်အတူ မထွေးစိန်၏ ခပ်ခနဲ ရယ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မျက်လုံးများပြာ၍သွား၏။ အခန်းဝနှင့် မနီးမဝေ၍ ကား ပုခက်ရှိ၍ ကလေးမှာ ပုခက်ထဲတွင် အိပ်ပျော်လျက်ရှိလေသည်။

သရက်ထည် ခန်းဆီးမှာ တစ်လက်မခန့် ဟာလျက်ရှိသဖြင့် ၎င်းမှ အတွင်းသို့ မြင်ရသော ရှုမြင်ခင်းသည်ကား သူ၏တစ်သက်တွင် မည်သည့်အခါမျှ မေ့ပျောက်နိုင်မည့်အရာ မဟုတ်ကြောင်း နောင်အခါတွေ့ရှိရ၏။ ယင်းသည် ကား မိမိတို့အိပ်သော ခုတင်ပေါ်တွင် မထွေးစိန်သည် ခပ်စောင်းစောင်း ပက်လက် အိပ်လျက်ရှိရာ သူ့အပေါ်မှ မိုး၍ အလီသည် ခုတင်အစွန်းတွင် တင်ပါးလွှဲထိုင်ကာ မထွေးစိန်၏ မျက်နှာကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်လျက်ရှိလေသည်။ မထွေးစိန်၏ လက်တစ်ဘက်ကား အလီ၏ ပေါင်ပေါ်သို့ တင်ထားသည်။ မိန်းမများ၏ အချစ်ကား ထူးခြားဆန်းကြယ်လှပေ၏။

နဂိုကပင် မျက်စိများ ခပ်ပြာပြာရှိနေရာမှ ခေါင်းထဲတွင် မိမိရှေ့၌ မြင်ရသော အရာများသည် ချာချာလည်၍ သွားသကဲ့သို့ ထင်ရသဖြင့် အခန်းနံရံကို ကိုယ်လုံးဖြင့် အသာမှေးထားလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ခြေသံမကြားရအောင် ပြန်၍ လာခဲ့ပြီးလျှင် လှေကားမှဆင်းခဲ့၍ ဝါးတစ်ရိုက် ခန့်ဝေးသော ခြံအစွန်းသို့ ပြန်၍ သွား၏။ ထို့နောက် ခြံစောင့်ဒရဝမ်နေသော တံရှိရာသို့ လှမ်း၍ "ဒရဝမ် ထမင်းစားပြီးရင် ကျုပ်အိမ်လာခဲ့ဦးနော် သခင်ဆီကို လွတ်စရာရှိတယ်" ဟု ကုလားဘာသာဖြင့် လှမ်း၍ပြောလိုက်ပြီးနောက် လေချွန်၍ အိမ်လှေကားရှိရာသို့ လာခဲ့လေသည်။

အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ဧည့်ခန်းတွင် မထွေးစိန်သည် ကလေးတို့ နို့တိုက်လျက် အလီက ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ သတင်းစာတစ်စောင်ကို ဖတ်လျက်ရှိလေသည်။ သို့သော် အခန်းထဲတွင် မကြာမီက မြင်ခဲ့ရသော ရှုမြင်ခင်းကား သူ၏မျက်လုံးထဲမှ မထွက်သေးချေ။

မထွေးစိန်သည် ယောက်ျားဖြစ်သူအား အလီနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။ ဟူစိန်သည် တစ်စုံတစ်ရာ မသိသကဲ့သို့ ဖော်ရွေစွာ ဧည့်ခံပြီးလျှင် မထွေးစိန်အား ကော်ဖီအဖျော်ခိုင်း၍ ဧည့်ခံစေ၏။ အလီမှာ ရွာသားများ ပြောသည်အတိုင်း အသားဖြူဖြူ နှာတံပေါ်ပေါ် မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် အတော်ပင် ချောမောသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် လူလုံး လူဖန်သေး၍ အရပ်မှာလည်း ဗုပုပြတ်ပြတ် ဖြစ်လေသည်။ အလုပ်အကိုင်မှာ ကံထရိုက်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ အတော်အတန် ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီးလျှင် ရွာ၌ အနေနည်းပါး၍ မြို့ကြီးများသို့ သွားရောက်အလုပ် လုပ်နေသည်ကများ၏။ မာမက်ဟူစိန်က မိမိမှာ ဤရွာတွင် သူစိမ်းတစ်ယောက်မျှသာဖြစ်၍ မျက်နှာမရှိကြောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ ရွာခံလူကြီး လူ

၁၂၀ □ ခုန့်ရွှေများ

ကောင်းတစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ရသည်ကိုပင် အလွန်ဝမ်းသာအားတက်ကြောင်း၊ မထွေးစိန်အကြောင်းပြု၍ မိမိမှာရွာသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးဟု သဘောထားကြောင်း စသည်ဖြင့် ရွှမ်းရွှမ်းဝေအောင် ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။

“ကျွန်တော်က ရွာမှာနေတာ အနည်းသားကလားဗျာ။ ခင်ဗျာတို့ လက်ထပ်တုန်းကလည်း မရှိဘူး။ နောက်သုံးလလောက်ကြာမှ ရောက်လာပြီး ဒီနောက် ၁၀ ရက် ၁၅ ရက်လောက်ရွာမှာနေပြီး သာစည်မှာ မိရထားတံတားတစ်ခု ကံထရိုက်ရတာနဲ့ သွားရပြန်တယ်။ ဒီနောက် လွန်ခဲ့တဲ့ ဖေဖော်ဝါရီလထဲက ပြန်လာပြီး ရွာမှာ သုံးရက်နေရတယ်။ စစ်ကိုင်းကို လိုက်ရပြန်ပါရောလားဗျ။ အခုရောက်တာ ဘာကြာသေးသလဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တနင်္လာနေ့ဆိုတော့ အခုမှ ငါးရက်ရှိသေးတယ်။ ဒါနဲ့ မထွေးစိန်တို့နဲ့လည်း မတွေ့တာကြာပြီ။ ရောက်တဲ့ အခိုက် နှုတ်ဆက်ဦးမှပဲဆိုပြီး မထွေးစိန်တို့နဲ့ မောင်လိုနမလိုခင်တာပါဗျာ။ အိမ်နီးချင်းလည်း အိမ်နီးချင်းကိုဗျ”

“ဒီလို ခင်တယ်ဆိုတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ။ မကြာမကြာ လာလည်တာပေါ့”

“ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ အလုပ်က ဒီနေရာမှာ အစဉ်ပဲလုပ်မှာလား”

“အစဉ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့သခင်လည်း တစ်နေ့တော့ ဘိလပ်ပြန်ဦးမှပေါ့။ သူက ပိုက်ဆံမရချင်နေ သူ ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်လုပ်နေရင် ကျေနပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

“ခင်ဗျားအလုပ်က မြွေကိုအစာ ကျွေးရသာလား”

“အစာကျွေးဖို့ ကုလားနှစ်ယောက် အရှိသားပဲ။ ကျုပ်က သူတို့ကောင်းမွန်စွာ ရှိမရှိ သူတို့နေထိုင်ပုံ အစားစားပုံ မိတ်လိုက်ပုံ သားပေါက်ပုံကို မှတ်သားပြီး ကျုပ်တို့သခင်ကို အစီရင်ခံရတယ်။ ဖမ်းတဲ့နေရာ အဆိပ်ထုတ်တဲ့ နေရာမှာ ကူညီရတယ်”

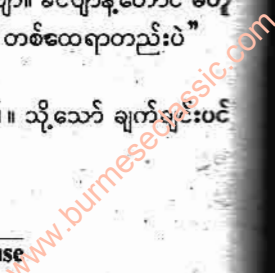
“အသက်အန္တရာယ်နဲ့ အင်မတန်နီးတဲ့ အလုပ်ပဲနော်”

“ဒီဟာတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ မိတ်ဆွေက သက်မွေးမှုဆိုတာ ကိုယ်ကျွမ်းကျင်ရာ လုပ်ကိုင်ကြရတာပေါ့”

“ဒါထက် ခင်ဗျား သမီးကလေးက လှသဗျာ။ ခင်ဗျာနဲ့တောင် မတူဘူး။ သူ့အမေနဲ့ အသားရော၊ မျက်လုံး မျက်ခုံးရော တစ်ထေရာတည်းပဲ”

“သူ့အမေက လှလို့လား”

အလီသည် ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွား၏။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ဟန်ဆောင်လိုက်ပြီးနောက် -

“ဒီဟာတော့ ခင်ဗျား အမြင်ပေါ့လေ။ ဒါထက် တစ်နေ့ ခင်ဗျာ မြွေတွေ
ဘက်ကို လျှောက်ကြည့်ချင်တယ်ဗျာ။ ခင်ဗျာသခင်ကို အခွင့်တောင်း ပေးစမ်းပါ။
ဘယ့်နှယ့်ကြည့်ရပါမလား”

“ကြည့်ရပါတယ်”

“ဒါဖြင့် အခွင့်တောင်းပေးဗျာ”

“အခွင့်တောင်းဖို့ မလိုပါဘူး မစ္စတာအလီ။ ကျွန်တော့်သဘော တစ်ခု

ပါ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ခင်ဗျားက မန်နေဂျာပဲ။ ဒါထက် ဘယ်တော့လောက်
ကျွန်တော် လာရမလဲ”

အတန်ငယ် စဉ်းစားပြီးနောက် -

“နေဦး၊ ဒီကနေ့ ဘာနေလဲ”

“စနေ”

“ဒါဖြင့် နောက်တနင်္ဂနွေနေ့ လာပါလား။ မြွေတွေကို ညနေ ၆ နာရီ
လောက် အစာကျွေးတော့ ၅ နာရီခွဲလောက် ရောက်အောင်လာပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါထက် ကျွန်တော်လာရင် ခင်ဗျားမှာ
အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်နေမှာလား”

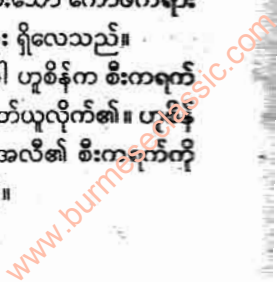
“မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ကုလားတွေ အစားကျွေးနေတုန်း ခင်ဗျားကို ကျုပ်က
လျှောက်ပြရုံပဲ”

“ဒါဖြင့်လည်း လာခဲ့ပါ့မယ်ဗျာ”

ထို့နောက် အလီသည် ဟူစိန်နှင့် မထွေးစိန်တို့အား နှုတ်ဆက်ပြန်သွား
လေ၏။

တစ်ပတ်မျှ အချိန်ကုန်လွန်ပြီးနောက် တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေ ၅ နာရီ
ကျော်ကျော်လောက်တွင် ကံထရိုက်တာ အလီသည် ဝတ်ကောင်းစားလှဖြင့် ခြံ
ကြီးအတွင်းရှိ မာမက်ဟူစိန်၏ အိမ်သို့ ရောက်လာရာ ဟူစိန်သည် အလီအား
ကြိုကာ ဧည့်ခန်း၌ ဧည့်ခံလေသည်။ ထိုအချိန်၌ အိမ်တွင် မထွေးစိန် မရှိချေ။
အိမ်ရှင်ကြီးနှင့် သုံးမိုင်ခန့်ပေးသော ရွာတစ်ရွာသို့ လှည်းဖြင့် သွားရောက်နေသည်
အချိန် ဖြစ်၏။ စားပွဲပေါ်၌ကား အုပ်ဆောင်းအုပ်၍ထားသော ကော်ဖီကရား
အစီအစဉ် ပန်းကန်နှစ်လုံးနှင့် ငါးဆယ်ဝင် စီးကရက်တစ်ဘူး ရှိလေသည်။

အလီသည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်မိသောအခါ ဟူစိန်က စီးကရက်
ဖွင့်ပေးသဖြင့် အလီသည် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ဟူစိန်
အိမ်တိုင်လည်း တစ်လိပ် ထုတ်ယူပြီးလျှင် မီးခြစ်ဖြင့် အလီ၏ စီးကရက်ကို
အညှင်းစွာ မီးညှိပေးပြီးမှ သူ၏စီးကရက်ကို ညှိလေသည်။

၁၂၂ ။ ဒုတိယအပိုင်း

“ကျုပ်တို့နေရာက ရွာနဲ့လည်း ဝေးပြီး ခြံဆိုတော့ ပျင်းစရာ ကောင်းတာပဲဗျို့။”

“သို့ပေမယ့် ကျုပ်တော့ ဒီလို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်မှ ကြိုက်တယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ အိမ်သားတွေလည်း မမြင်ပါလား။”

“မထွေးစိန်က သူ့အရိုး နေမကောင်းတာသွားတယ်ဗျာ။ တော်တော်ကြာ ပြန်လာပါလိမ့်မယ်။ သောက်ပါဦးလေ ကော်ဖီ”

မာမက်သည် စီးကရက်ကို ပြာခွက်ပေါ်၌ ချထားလိုက်ပြီးလျှင် ကရားထဲမှ ကော်ဖီကို ပန်းကန်ထဲသို့ ငဲ့လေသည်။ သို့ငဲ့ရာ၌ အလီ၏ပန်းကန်ထဲတွင် အမှိုက်ဖတ်ကလေး တစ်ခုပါသွားသည့်ဟန်ဖြင့် ထိုအမှိုက်ဖတ်ကလေးကို ညာဘယ် လက်သူကြွယ်အဖျားကလေးဖြင့် တို့၍ ဆယ်လိုက်ပြီးနောက် အလီအား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရိုသေစွာ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ သူ့ပန်းကန်ထဲသို့လည်း ကော်ဖီကို ငဲ့ထည့်သည်။

သူ့ပန်းကန်ထဲ၌လည်း အမှိုက်ဖတ်ကလေးကဲ့သို့ ပါလာ၍ လက်သန်းဖျားဖြင့် ကော်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ခြံထဲမှာ မြေဘယ်လောက်ရှိလဲ”

“နှစ်ထောင်လောက် ရှိတယ်”

“အောင်မယ် များလှချေကလားဗျာ။ အမျိုးကကော ဘယ်နှစ်မျိုးလောက်ရှိလဲ”

“သုံးရာကျော်ရှိတယ်”

“သုံးရာကျော် ဟုတ်စ။ ကျုပ်တို့ဖြင့် သုံးရာ မဟုတ်ဘူး သုံးဆယ်တောင် မသိဘူးဗျို့။ တယ်လဲ များပါကလား။”

“မသိတဲ့လူတော့ ဟုတ်တာပေါ့”

“နေပါဦး၊ ဒါထက် မြေတွေကို ဘာကျွေးရသလဲဗျ”

“အမျိုးမျိုး ကျွေးရတာပေါ့ဗျာ။ တချို့ကို ဖားကျွေးရတယ်၊ တချို့ကို ကြွက်ကျွေးရတယ်၊ တချို့ကို ဆိတ်တောင် ကျွေးရတယ်။ ကော်ဖီပူတုန်းသောက်လိုက်ပါဦးလေ”

မာမက်ဟူစိန်သည် စကား ပြောရင်း တစ်ကျိုက်နှစ်ကျိုက်မျှ သောက်လျက်ရှိရာ အလီသည်လည်း ပန်းကန်တစ်ဝက်လောက်အထိ သောက်လိုက်လေသည်။

“ဆိတ် ကျွေးရတယ်ဆိုတာ ကျုပ် နားမလည်ပါဘူးဗျာ၊ ဘာလဲ ဆိတ်သား ကျွေးရတာလား”

“ဆိတ်သား မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဆိတ်ကိုအကောင်လိုက်ကျွေးရတာ”

“ဆိတ်ကို အကောင်လိုက် စားနိုင်တဲ့ မြွေရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့။ ဂျင်မီဆိုတဲ့ စပါးကြီးမြွေကြီးဟာ ဆိတ်တစ်ကောင် လောက်တော့ ချောင်ချောင်ကလေး မျှိုလိုက်တာပဲ။ သောက်လေ့မှာ ကော်ဖီကို အလီသည် ပန်းကန်ထဲမှ ကျန်သော ကော်ဖီကို ကျိုက်၍ချလိုက်လေ သည်။”

“အဲဒီ မြွေကြီးတွေ ကျုပ်ကို လိုက်ပြစမ်းဗျာ”

“ကြည့်ရပါစေမယ် မစွတာအလီ၊ ခဏနေပါဦး။ ဒါထက် ခင်ဗျားက ရှမ်းရွာသားဇာတိနော်”

“ဇာတိတော့ မဟုတ်ပါဘူး မန္တလေးသားပါ။ သို့ပေမယ့် ဒီရွာမှာ ကြီး ပြင်းလာတော့ ဇာတိပဲဆိုပါတော့ဗျာ”

“မထွေးစိန်ကလည်း ဒီရွာဇာတိဆိုပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဇာတိချင်းကလည်းတူ၊ ရုပ်ချောတာချင်းကလည်းတူဆိုတော့ ဘာမှ အံ့ဩစရာ မရှိပေဘူးလေ။ ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ ချစ်ခဲ့ကြတာ တော်တော်လွန်လွန် ကျူးကျူး ချစ်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား”

အံ့အားသင့်လျက် -

“ဒီလူ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေပါလိမ့်”

“ကျုပ်ပြောတာ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းလေ”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုဟူစိန်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ... အလို ... အလို ... မူးလိုက်တာ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်ပါလိမ့်”

ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလျက် -

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဘာဖြစ်ရမှာလဲဗျ။ အဆိပ်တက်လာ တာပေါ့”

“အဆိပ်တက်လာတယ် ဟုတ်စ။ ဘာဗျ ... ဘာ ... ဘာအဆိပ်တက် လာတာလဲ”

“ကော်ဖီထဲ ကျုပ် ခပ်လိုက်တဲ့ အဆိပ်လေ”

“အလိုလေး ... ဘုရား ... ဘုရား ... ခင်ဗျား အဆိပ်ခပ်လိုက်တယ်”

“နို့ပေမယ့် သေနိုင်တဲ့ အဆိပ်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မကြောက်ပါနဲ့။ မူးနို့ မော်ရုံလောက်ပါ”

“ဘယ်နှယ်လုပ်လိုက်တာလဲ ကိုဟူစိန်ရယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ဘူးအပြစ် ရှိလို့လဲဗျာ”

၁၂၄ ။ ခရစ်ရှေ့များ

“သူများမယား ခိုးတဲ့အပြစ်လေ ဒီထက်ကြီးတဲ့ အပြစ်ဘယ်ရှိဦးမလဲ။ ဗုဒ္ဓ ဘာသာမှာရော၊ မဟာမေဒင် ဘာသာမှာရော၊ ခရစ်ယန်မှာရော၊ ရဟန်းမှာရော ဘယ်ဘာသာမှာမဆို ဒီအပြစ်ဟာမှာ အင်မတန်ကြီးလေးတဲ့ အပြစ်ဆို မဟုတ်လား”

ထိုခဏ၌ သောက်နေသော စီးကရက်သည် အလီလက်ထဲမှ လွတ်ကျ သွားလေသည်။

“ဘုရား ... ဘုရား ... ကျုပ်ရဲ့လက်တွေတုန်လာပြီ၊ ခြေတွေလည်း အေးလိုက်တာ”

“လက်တွေ တုန်ရုံမကဘူး၊ နောက်ငါးမိနစ်လောက်ကြာရင် ခင်ဗျား တစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီတော့မှ ခင်ဗျားကို ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး ဂျင်မီ ဆီကို ပိုရရမယ့်”

“ဘယ်သူဆီကိုဗျ”

“ဂျင်မီလေ ဆိတ်ကို အကောင်လိုက် မျှီနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ဂျင်မီပေါ့”

“အလိုလေး ... မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါ။ အခုတစ်ခါတည်းပဲ သတ်ပစ်လိုက်ပါတော့ဗျာ။ ခြေရော လက်ရော ကျုပ် မလှုပ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဘယ် ဒီလိုချက်ချင်း သေရမလဲ။ ခင်ဗျားတစ်ကိုယ်လုံး လက်ချောင်း ကလေး တစ်ချောင်းတောင် မလှုပ်နိုင်အောင်ဖြစ်နေပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ မြောမေ့ မသွားဘဲ သတိရနေမယ်။ ဒီတော့မှသေခြင်းရဲ့ အရသာကို ခင်ဗျား ဒင်းပြည့် ကျုပ်ပြည့် ခံစားနိုင်မှာပေါ့။ ပြီးတော့လည်း သတိရတဲ့ လူမှာ ခင်ဗျားကို ကြည့်ပြီး ကောင်းကောင်းမိမိခံနိုင်မယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ ကျုပ်အကြံ မပိုင်ဘူးလား”

“ဟဲ့ခွေး ... ခွေးလိုမိုက်တဲ့”

အလီမှာ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောများ ဆိုင်း၍သွားသကဲ့သို့ မလှုပ်ရှား နိုင်တော့ဘဲ စကားမဆုံးမီ ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ သည်။ ထို့နောက် ခွေးရူးပြန်သော သူကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန် ကာ စကားပြောရန် ကြိုးစားလျက်ရှိသော ပါးစပ်မှအသံထွက်ဘဲ အမြှုပ် တစ်စီ ထွက်လျက် ရှိလေသည်။ သို့သော် တစ်ခါတည်း သတိမေ့မသွားဘဲ မျက်လုံး ကလေး ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်နှင့် ရှိနေ၏။

ဟူစိန်သည် အလီ၏ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်များကို ဆုတ်ဖြဲချွတ်ပစ်လိုက် ပြီးလျှင် သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုယ်လုံးဖြင့် ပူးကာ အလွယ်တကူ ရှိနေသော သူ၏သားရေခါးပတ်နှင့် တုတ်လေသည်။ ထို့နောက် မလှုပ်မရှက်နိုင်သော လူ တစ်ယောက်အား မိမိအလိုရှိသော နေရာသို့ ယူသွားရန် ခဲယဉ်းသာအလုပ် မဟုတ်တော့ချေ။

ဟူစီနီနေသောအိမ်နှင့် ကိုက် ၅၀ ခန့်ဝေးသော နေရာတွင် သံခဲတလင်း
ခုံများပေါ်၌ တင်ထားသောလှောင်ချိုင့်ကြီး၏ အစွန်းကျသော လှောင်ချိုင့်အတွင်း
တွင် ဂျင်မီခေါ် ဤခြံကြီး၌ အကြီးဆုံးသော စပါးကြီးမြွေကြီး ရှိ၏။ ထိုမြွေချိုင့်မှာ
တနင်္ဂနွေလေးပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်မျှသာ အစာကျွေးရ၍ ဟူစီနီသည် နောက်ဆုံး
အစာကျွေးရမည်နေ့ စနေနေ့တွင် အစာမကျွေးဘဲ အငတ်ထားခဲ့လေသည်။ ဤ
သို့ဖြင့် ဂျင်မီသည် ဆိတ်ကုလေးများကို မျှော်လင့်နေဟန်ဖြင့် ၎င်း၏ ကြီးမား
သော ခေါင်းကြီးကို အသံကြားတိုင်း တွန့်လိန်လှုပ်ရှားလျက် ရှိ၏။

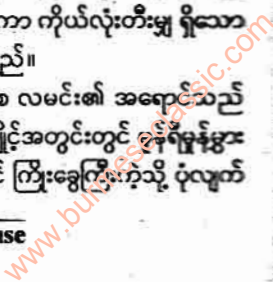
အချိန်မှာ ၆ နာရီခွဲဖြစ်၍ မှောင်စပြုပြီဖြစ်ရာ အစာကျွေးသော ကုလား
နှစ်ယောက်လည်း မိမိတို့အိမ်သို့ ပြန်သွား၏။ သို့ဖြစ်ရကား ခြံကြီးတစ်လုံး
တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ တခြားမြွေများမှာ တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာ မကူးနိုင်
အောင် လုံခြုံစွာထားရှိသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ စိုးရိမ်ရန် အကြောင်းမရှိချေ။

ဟူစီနီသည် အိမ်အောက်၌ထားသော မြေသယ်သည့် လက်တွန်လှည်း
ကလေးပေါ်သို့ အလီအား ပွေ့ချီတင်ပြီးလျှင် မြွေလှောင်ချိုင့်ရှိရာသို့ တွန်းယူ
သွားသည်။

လူသတ်မှုကျူးလွန်ရာ၌ မည်မျှပင် တရားခံအပေါ်၌ သင်္ကာမကင်းစေ
ကာမူ သေသူ၏အလောင်းကို ရှာဖွေမတွေ့က ပြစ်မှုမှ လွတ်ကင်းနိုင်ကြောင်း
ဟူစီနီသည် ကောင်းစွာ သိပြီးဖြစ်၏။ ဆိတ်တစ်ကောင်ကို ကောင်းစွာမျှ၍
အစာကို ကောင်းစွာ ချေပစ်နိုင်သော ဂျင်မီသည် လူလုံးလူဖန်သေးကွေးသော
အလီအား ကောင်းစွာ မျှိုနိုင်ပေလိမ့်သည်။ ဤသို့လျှင် အလီ၏အလောင်းသည်
နာရီပေါင်း အတော်ကြာသောအခါ စိစိညက်ညက် ကြေသည့်ဘဝမှ မြွေကြီး၏
အသားအသွေးဖြစ်ကာ ပျောက်ပျက်သွားပေတော့မည်။ သူ၏ကျန်ရှိရစ်သော
အဝတ်အစားများကို မီးရှို့လိုက်ကာ အလီဟူသော သတ္တဝါသည် ဤကမ္ဘာမှ
တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့မည်။ မြေ၌မြုပ်ခြင်း၊ ရေတွင်မျှောခြင်း၊
မီးရှို့ခြင်း စသောပျောက်ပျက်ခြင်းများကား တစ်စွန်းတစ်စ ပေါ်ပေါက်နိုင်သေး၏။
မြွေ၏ဝမ်းဗိုက်ထဲတွင် အစာဖြစ်၍သွားမည့် အလောင်းကိုကား မည်သူမျှတွေ့နိုင်
မည် မဟုတ်။ မည်သည့်စုံထောက်မျှ အစရာ၍ တွေ့တော့မည် မဟုတ်ပေ။

အထက်ပါအကြောင်းများကို စိတ်ကူးပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ဟူစီနီသည်
မြွေလှောင်ချိုင့်ကို ခါးထဲမှသော့တစ်ချောင်းဖြင့် ဖွင့်ကာ ကိုယ်လုံးတီးမျှ ရှိသော
အလီအား ကျောပိုး၍ မြွေအိမ်ထဲသို့ သွင်းခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်၌ကား ကောင်းကင်မှ ထွက်ပြုစ လမင်း၏ အရောင်သည်
လှောင်ချိုင့် ရှေ့ပိုင်းသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၍ လှောင်ချိုင့်အတွင်းတွင် ငှက်ရိမုန်များ
လင်းလျက်ရှိ၏။ ဂျင်မီသည် ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ကြီးခွေကြီးဘဲသို့ ပုံလျက်

၁၂၆ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ရှိရာမှ အလယ်တွင် ထည့်၍ထားသော ဦးခေါင်းကို ကိုယ်လုံးပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီးလျှင် အစာရှိရာဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။ ထို့နောက် အလီရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့ လျောဆင်းလာသောအခါ၌ကား ဟူစိန်သည် လှောင်အိမ်အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

မြွေကြီးသည် အလီ၏အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ၎င်း၏ကိုယ်လုံးပေါ်မှ လျောကာ ဦးခေါင်းကို တဖြည်းဖြည်း ပြန်၍လှည့်လာ၏။ စပါးကြီးမြွေများထား သေ၍နေသော သတ္တဝါကို မည်သည့်အခါမျှ ရစ်ပတ်၍သတ်လေ့ မရှိချေ။

ဤအကြောင်းကို ကောင်းစွာသိပြီးဖြစ်သဖြင့် ဟူစိန်သည် အစာကျွေးရာ၌ အသုံးပြုသော သံချိတ်တပ်ထားသည့် တုတ်တစ်ချောင်းကို လှောင်ချိုင့်ထောင့်မှ ဆွဲယူလိုက်ပြီးလျှင် အလီ၏ဦးခေါင်းကို နှစ်ချက်သုံးချက်မျှ ခပ်ဆပ်ဆပ် ထိုးပေးလေသည်။ ၎င်းသည်ကား ထုံဆေးကို နှိုးခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ အချိန်မှာ တစ်နာရီခန့်မျှ ကြာသွားပြီးဖြစ်၍ ကော်ဖီတွင်ထည့်၍ တိုက်ခဲ့သောဆေး၏ တန်ခိုးသည်လည်း ဦးခေါင်းကိုထိုး၍ ပေးသဖြင့် ပျက်ပြယ်စပြု၍ လာလေပြီ။

အလီသည် ငြိမ်သက်လျက်ရှိရာမှ တွန့်လိမ်စပြု၍ လာတော့၏။ ခြေလက်များကို တုတ်နှောင်ထားသဖြင့် မလွတ်မြောက်နိုင်သော်လည်း ကိုယ်လုံးကိုမူ လှိမ့်၍လာလေသည်။ ကြမ်းပြင်တွင် ပက်လက်ရှိနေရာမှ ခြေနှစ်ဖက်ကို ဆန့်ငင် ဆန့်ငင် ပြုလုပ်ကာ နံဘေးသို့စောင်း၍ သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား သူ၏ မျက်နှာမှာ အလင်းရောင်ဘက်သို့ လှည့်နေသဖြင့် လှောင်ချိုင့်အပြင်မှ ကြည့်နေသော ဟူစိန်သည် ကောင်းစွာမြင်ရ၏။

ခြေထောက်များကိုပင် လှုပ်ရှားနိုင်သော်လည်း ပါးစပ်မှ မအော်နိုင်သေးချေ ဟစ်အော်ရန် အားထုတ်ခြင်းများသည် လည်ပင်းကြောကြီးများကို တဖြင့်ဖြင့် ထစေလျက် နှုတ်ခမ်းဖျားတွင် အမြှုပ်တစ်စီဖြစ်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ သူ၏မျက်လုံးများမှာ အလွန်ကြောက်ရွံ့သည့်ဟန်ဖြင့် တဖျတ်ဖျတ် ရှိနေရာ နောက်တစ်ခဏ၌ပင် အလီသည် မြွေနှင့် ဝေးရာထောင့်သို့ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်မျှ ကိုယ်ကို လှိမ့်သွားလေပြီ။

“အဲဟုတ်ပြီ အသေ မဟုတ်ပါဘူး ဂျင်မီရဲ့ အရှင်ပါ။ လိုက်လေ ... လိုက် ... လိုက်။ လူသားဆိုတာ ဆိတ်သားထက် အရသာ ရှိပါလိမ့်မယ်ကွယ်”

မြွေကြီးသည် ဟူစိန် ပြောသည်ကို နားလည်ဘိသကဲ့သို့ ခွေ၍နေသော အပုံကြီးကြားမှ ခေါင်းပြု၍လာပြီးလျှင် အလီရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့စွားလျက် လာနေပြီဖြစ်ရာ အလီသည် ကိုယ်လက်ပင် မလှုပ်မရှားနိုင်သော်လည်း ကောင်းစွာ သတိရသည့်ဟန်ဖြင့် ခြေနှစ်ဖက်ကို ယခင်ထက် ပိုမို၍ ကန်ကျောက်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား မိမိစားသောက်ရမည့် အစာမှာ အသေကောင် မဟုတ်ဘဲ

အရှင်သတ္တဝါဖြစ်ကြောင်း သိဖြစ်ရကား ဂျင်မီသည် အလီ၏ ကိုယ်လုံးကို ခါးလယ်မှ ရစ်ပတ်လေ၏။ အလီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် မြွေကြီး၏ အခွေများအကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ မြွေကြီး၏ အခွေများအကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည့် ခဏ၌ အရိုးအဆစ်များ ပြုတ်ထွက် ကြေမှုသွားသော ဂျိုးဂျိုးဂျွတ်ဂျွတ် အသံများကိုပင် ကြားရလေသည်။ ထို့နောက် ဂျင်မီသည် အလီ၏ အလောင်းကို ဦးခေါင်းမှစ၍ တဖြည်းဖြည်း မျိုလေရာ မိနစ်အနည်းငယ်မျှ အတွင်းတွင် ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေတော့သတည်း။

“အင်း ... စိတ်ချရပြီ ... စိတ်ချရပြီ။ တို့လင်မယားကြားမှာ အနောင် အယုက်ပေးတဲ့ အကောင်တော့ မြွေပါးစပ်ထဲက ဘယ်တော့မှ ပြန်ထွက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုမှ စိတ်အေးရတော့တယ် ”

သို့ရေရွတ်ရင်း ဟူစိန်သည် ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်အနည်းငယ် ထည့်ပြီးလျှင် အိပ်ခါနီး၌ ရဲဆေးတင်လိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် မိုးလင်းခါနီးအချိန်၌ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ပြင်းထန်စွာ ခေါက်နေသည့်အသံများကို ကြားရသဖြင့် ဟူစိန်သည် အိပ်ရာမှလန်၍ နိုးလေသည်။ ဟစ်အော်၍ ခေါ်သော်အသံမှာ မြွေကလေးများကို အစာကျွေးရသည့် အိစ္စတ်အသံ ဖြစ်လေသည်။

တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ အိစ္စတ်နှင့်အတူ မိမိသခင် ဆရာဝန်ကြီးကိုပါ တွေ့လိုက်သဖြင့် ဟူစိန်မှာ အံ့အားသင့်၍သွား၏။

“တယ်အိပ်ပါကလား ဟူစိန်။ ကျုပ် မနက်စောစောထပြီး လမ်းလျှောက်ရင်း အိစ္စတ်ကိုတွေ့လို့ ဂျင်မီဟာ လှောင်အိမ်ထဲမှာ လူးနေတာ မြင်ရတယ်ဆိုလို့ လိုက်လာခဲ့တယ်။ ဂျင်မီ ဘာဖြစ်သလဲ ”

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး သခင်။ မနေ့ညက ခါတိုင်းလို အစာကျွေးတာပါပဲ ”

“ဘာကျွေးသလဲ ”

“ဆိတ်ပါပဲ ”

“လာ ... လိုက်ကြည့်စမ်း။ ဒီတစ်ခါ ထူးဆန်းလိုက်တာ ဝမ်းဗိုက်ဟာလည်း ခါတိုင်းထက် ပိုပြီးဖောင်းတယ်။ ရှေ့နားလည်း ရောက်နေတယ်။ ပြီးတော့လည်း မြွေဟာ အိစ္စတ် မြင်တုန်းက လှောင်အိမ်ထဲမှာ လူးလို့မိနေသတဲ့ ”

သို့နှင့် သုံးယောက်သားသွားကြရာ မြွေလှောင်ချိုင့်သို့ ရောက်လော့အခါ၌ကား ဂျင်မီမှာ စင်းစင်းကြီးဖြစ်ကာ ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေတော့၏။ လှောင်အိမ်အတွင်းသို့ ဟူစိန် ဝင်သွားသောအခါ ဂျင်မီမှာ သေ၍နေလေပြီ။

၁၂၈ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ဒေါက်တာ ဆင်ကလယ်ရာသည် မြွေကြီးအလောင်းကို ခွဲ၍ ကြည့်သောအခါ လူရုပ်မပီသသော အလောင်းကောင်တစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။ အလောင်းတွင် ရစ်ပတ်လျက်ရှိသော သားရေခါးပတ်မှ တစ်လက်မခွဲခန့် ကြေးဝါချိတ်တစ်ခုသည် မြွေကြီး၏ အာခေါင်အထက်သို့ ထုတ်ချင်းခတ် စူးဝင်လျက်ရှိရာ ဂျင်မီမှာ ၎င်းအတွက်ကြောင့် သေဆုံးရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဒေါက်တာ ဆင်ကလယ်ရာသည် မိမိတပည့်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ဟူစိန်အား ပုလိပ်လက်သို့ အပ်ရလေရာ ဟူစိန်သည် တစ်သက်တစ်ကျွန်း အပြစ်ဒဏ်ကို နောက်ဆုံး ခံ၍သွားလေသည်။

မကောင်းမှုတို့မည်သည် မည်မျှပင် လျှို့ဝှက်နက်နဲစွာ ကြံစည်သော်လည်း တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် ပေါ်ပေါက်လာတတ်လေသည်။

ဒဂုန်ရွှေများ

